C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Gordonova_zeme-3-Orcigard.PDB

PDB Name: Šlechta-01-Orcigard
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.4.2004
Modification Date: 25.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VLADIMÍR ŠLECHTA - ORCIGARD

OBSAH

PEKELNÝ KŮŇ

Prokleté zrcadlo ...
Knoflík z lidské kosti ...
Tvrz s věžovým mostem ...
Lovci odpadlíků ...
Raymondovi hosté ...
Světylka...
Stín ve tváři ...
Syn Temného mága ...
Město mrtvých ...
Komando smrti ...

HROMADA ZLATA

Muž ze snů ...
Lovci skalpů ...
Hospoda Na rozcestí ...
Odměna za krvavou práci ...
Mohyla...
Supí chrám ...

NENÁVIST

Pekelný kůň

Prokleté zrcadlo

Netušila, že příšery mohou vypadat tak strašně. Už od rána se s elánem věnovala své mapě. Znovu a znovu listovala poznámkami, studovala útržky informací, které složitými cestami získala od nejrůznějších dobrodruhů nebo z ohmataných, lámaně psaných spisků.

Prameny, z nichž čerpala, hovořily takovýmito slovy:

Obcházeli jsme skalisko dva dny, za hustého deště a po pás v bažině...

Z vrcholku oné prastaré věže jsme daleko na jihu zahlédli obrysy Východních Zrcadlových hor...

Vodní tok, který jsme pojmenovali Bahnitá řeka, je zřejmě jedním z přítoků Lodusu...

Orkové zaútočili krátce po poledni, zabili tři mezky a stáhli se do lesa. Ukryli jsme se za mršinami a čekali, orkové tu a tam vyrazili ze stromů, ale vždy jsme je odrazili. Za soumraku jsme se jali ustupovat. Po několika mílích jsme narazili na širokou dlážděnou cestu, vedoucí nazdařbůh od severu k jihu napříč pralesem...

Na dlouhý cár papíru si zaznamenávala odhady vzdáleností i světových stran. Odpichovátkem odměřovala míle, husím brkem dokreslovala do mapy všechny ty význačné body, o nichž hovořila vyprávění bezejmenných průzkumníků. Mapa se rychle pokrývala písmem i topografickými značkami.

Ta mapa se měla stát zlatým hřebem její monografie. Jediná dosud zpracovaná mapa Orcigardu! A jediná monografie, v níž budou systematicky vypsány všechny dostupné informace o zaniklé říši tajemné rasy, zvané pterrové.

Jen si nebyla jista, jak svou monografii nazve. Byl by vhodný název Ti, kteří odešlí? Nebo prostě Pterrové! Či spíše

Tajemní pterrové!

Vstala od psacího stolu a přešla k oknu. Okenní křídla, vylepená průhledným pergamenem, byla doširoka otevřena, za nimi se prostíral les a dlouhý soumrak pozdního léta.

Před nějakými padesáti lety tu hraničáři vyrubali do kožichu pralesa mýtinu a na ní postavili pár srubů. Ty sruby tu stále ještě byly, sloužily pro ubytování lesníků, stájníků i dalšího služebnictva. Vedle srubů se pak starému vévodovi zalíbilo vystavět lovecký hrádek Skalka. Hrádek? Spíš jen o něco větší a pohodlnější dvoupatrový srub.

Místnost, z jejíhož okna se mladá žena dívala, se nacházela v podkroví tohoto loveckého hrádku. Z okna byl vidět krajní srub, ohrada pro koně a... les. Příjemný, teplý les vrcholícího léta, sytě zelený listím dubů a buků s bílými šmouhami břízek, tu a tam potemnělý smrkovými houštinami.

Podkrovní místnost původně sloužila jako ložnice pro méně významné hosty. Teď se do ní stěží vešla jednoduchá postel, pár polic zavalených svazky papírů a manuskripty, stůl s jedinou židlí.

Na parapetu okna zahlédla žena zrcadlo. Natáhla po něm ruku a usmála se. Zrcadlo bylo jedním z pout. které ji spojovalo s pterry. Důkazem, že tady kdysi žili.

Zrcadla se obvykle vyrábějí ze skla, ale tohle bylo z kovu. Zrcadlovou plošku, velkou asi jako dlaň, mělo vyleštěnou do úžasné hladkosti a kolem ní širokou obrubu, ozdobenou filigránskou rytinou s květinovým vzorem.

Vzala zrcadlo za zdobenou rukojeť a pohlédla do něj. Nečekala nic jiného, než že spatří svou tvář, obličej mladé ženy, ani hezký, ani ošklivý, snad jen s trochu naducanějšími tvářemi, rámovaný hustými tmavými vlasy svázanými do volného copu.

Podívala se do zrcadlové plochy a chvíli jí trvalo, než pochopila, co tam vlastně vidí.

Netušila, že příšery mohou vypadat tak strašně.

Nevykřikla. Jen se zapotácela, zrcadlo jí vypadlo z ruky a kovově zařinčelo. Opřela se o vyřezávaný sloupek postele. Nohy se jí třásly, přemáhala slabost a chtělo se jí zvracet. A v té chvíli všechno, všechno pochopila.

Pak se rozplakala.

Dlouho do noci nemohla usnout. A když se ráno vzbudila, měla polštář zmáčený slzami.

Za oknem, které včera nikdo nezavřel, začínal další pěkný den unaveného léta. Slunce se opíralo do řiďounké mlhy, rozpouštělo ji, sluneční paprsky se třpytily na těžkých krůpějích rosy, která zmáčela trávu i listy buků.

„No tak, Sylvo," řekla žena, ležící v posteli. „Vzchop se. Jsi už dospělá ženská."

Na chviličku se zamyslela a pak dodala: „Vzmuž se, holka."

Nervózně se zachichotala vlastnímu vtípku, a to ji vyděsilo ještě víc. Nejenže mluví do prázdného pokoje, ale navíc ještě dělá hloupé vtipy a směje se jim. Měla pocit, že začíná šílet.

„Marianna měla pravdu." dodala ještě. „To zrcadlo je prokleté. Nikdy jsem ho neměla brát do ruky."

Odhodila přikrývku, nerozhodně se posadila, bosé nohy spustila na podlahu. Roztřásla se zimou. Ranní mlha pronikla dovnitř, povalová podlaha byla prostydlá a vlhká.

Nerozhodně dřepěla na posteli, tenoučkou noční košili vyhrnutou nad kolena, třásla se zimou, odhodlávala se k dalším projevům života. Na dveře kdosi zaklepal, a pak vstoupila postarší nosatá služebná.

„Snídaně už je prostřená, má paní," oznámila ženě v posteli. „Pomůžu vám s účesem."

Žena, která o sobě mluvila jako o Sylvě, potřásla hlavou. „Nebudu snídat, Marianno."

Služebná se na ni pátravě zadívala: „Není vám dobře, má paní? Jste bledá! Měla jste špatnou noc? Něco vám udělám s těmi vlasy."

Služebná se ráda probírala hustými kadeřemi své paní, snad proto, že ona sama měla vlasy řídké a splihlé jako myší ocásky. Sylva kapitulovala. „No tak dobře, Marianno. Něco posnídám. Ale přines mi snídani sem... Učešu se sama."

Dotyčná se neměla k odchodu.

„Ještě něco?" zeptala se Sylva.

„Pan Skjold." vysoukala ze sebe služebná. „Včera se tu zastavil jakýsi jeho kumpán. Prý něco ví o těch..."

„O čem?"

„No o domech těch..."

„O pterrských stavbách?" vzedmul se v Sylvě kousíček včerejšího elánu.

Orcigard

„Ano," zahuhlala služebná. „Ale pokud se necítíte dobře, řeknu panu Skjoldovi, aby toho svého přítelíčka poslal pryč."

„Ne, Marianno! Promluvím s ním. Vyřiď Skjoldovi, že jsem za okamžik dole!"

„Zapletu vám vlasy," trvala na svém služebná.

„Ne, Marianno! Učešu se sama!"

Nosatá služebná odkráčela, nesouhlasně si mumlajíc. Sylva se rychle přioblékla, rozpletla vlasy, přičísla je a znovu zapletla. Neměla o sobě valné mínění, byla přesvědčena, že je nepohledná a že má pár nepříjemných liber nadváhy. Věděla však také, že takhle pěkné vlasy jen tak někdo nemá. Husté, silné a zdravé. Čím si ty vlasy jen zasloužila? Nikdy se o ně nijak zvlášť nestarala.

V umyvadle smyla stopy včerejších slz. Opravdu to trvalo jen chvíli. A pak už scházela po dřevěných schodech dolů do haly.

Čekali tam na ni. Rytíř Corwalk, Skjold a Skjoldův kumpán.

„Dobré jitro," pozdravila je. Lehce se uklonili, kumpán se pokusil o jakési neohrabané pukrle.

„To je Fríghas, vznešená, můj starý spolubojovník," představil kumpána Skjold. „Sloužili jsme spolu pod Raymondem de Couissy."

„Těší mě. pane Fríghasi," přikývla Sylva. „Buďte mým hostem. Marianno, prostři snídani i pro pana Fríghase."

Služebná se zaškaredila a dokonce i rytíř Corwalk udělal jakýsi odmítavý pohyb. Ale Sylva se na rytíře upřeně podívala a dívala se na něj tak dlouho, dokud se v rozpacích neposadil na židli a neklidnýma rukama se nezačal zaobírat chlebem a miskou s polévkou.

Sylva také usedla, její místo bylo v čele dlouhého dubového stolu. Pousmála se. Rytíř Corwalk! Znělo to tak drsně! Ve skutečnosti to byl vyjukaný, hubený kluk s dlouhými kudrnatými vlasy, na nichž byl pořád ještě patrný pážecí sestřih. Když se ho onehdy zeptala, kolik že mu je vlastně let. odpověděl, že už mu bude brzo osmnáct. Byl sotva o půl hlavy vyšší než Sylva, ale jistě o dobrých šest liber lehčí. Kdo ví, za jaké zásluhy obdržel svůj rytířský titul. Možná ho pasovali narychlo, protože neměli koho jiného poslat se Sylvou do lesů.

To Skjold byl jinší číman. Hřmotný pětatřicetiletý chlap s rozježenými slámovými vlasy a se širokou tváří dolíčkovanou po neštovicích. Věčně se usmíval, ale jak říkala Marianna, usmíval se drze a nestoudně. Sylva z něj občas čichala slaboučký, ale velmi ostrý samčí pach. Pach potu a ještě něčeho dalšího. Možná tak čpěla Skjoldova brigantina - kazajka ze zčernalé kůže, skvrnitá hlavicemi nýtů, vypodložená železnými pásky. Skjold nosil brigantinu na nahém těle a nikdy ji neodkládal.

„Můj kamarád Fríghas vám může povědět o kamenné tvrzi skryté v pralese, vznešená. Narazil na ni při svých toulkách. Ta tvrz prý není daleko odsud."

„O pterrské kamenné tvrzi?" chtěla se ujistit Sylva.

„Já nevím nic o pterrech," rozhodil Skjold ruce. „I když - něco jsem se o nich už dozvěděl. Od vás, vznešená. Můj kamarád říká, že ta stavba je velmi, velmi stará. Viď, Fríghasi."

„Jo," zadrmolil Fríghas, upřeně se při tom díval do stolní desky a v širokých prackách drobil krajíc chleba. Pak střihnul očima po loveckých trofejích, rozvěšených po stěnách haly. „Velmi stará, má paní."

Bylo na něm něco zvláštního. Jeho spodní špičáky se zdály být velice dlouhé. Jako špičáky psa. I pleť měl divnou. Bledou, zažloutlou, kropenatou ostrůvky šedé zhrudkovatělé kůže.

Vlasy měl cizinec černé, prořídlé, hladce sčesané dozadu a zastrkané za veliké neforemné uši. Oblečený byl podobně jako Skjold: kalhoty z kůže, na nahých pažích ocvočkované nátepníky, brigantina. Ty brigantiny snad byly součástí vojenské uniformy z doby, kdy Skjold a Fríghas sloužili pod Raymondem de Couissy.

Což samozřejmě muselo být dost dávno, protože Raymond de Couissy byl z vévodství vypovězen před... před kolika vlastně? Před deseti lety?

„Tak se rozpovídej, Fríghasi, kamaráde," pobídl cizince Skjold. „Pověz naší princezně, co jsi viděl."

„Nejsem princezna," podotkla Sylva unaveně. „Ten titul mi nepřísluší."

Opakovala jim to pořád dokola, Skjoldovi, Corwalkovi, Marianně i všem ostatním, ale nevšímali si toho. Pro ně byla princeznou.

„Viděl jsem kamennou tvrz," zachrul Fríghas. „Ne příliš daleko odsud."

„Tvrz v lesích?" ubezpečila se Sylva.

„Ne, má paní. Na skále."

„Tedy až v Zrcadlových horách?" zeptala se Sylva zklamaně. „Skjold říkal, že tvrz je nedaleko."

„To ještě nejsou Zrcadlové hory, vznešená, má paní, princezno la Barro. Tvrz je tam, kde se pahorkatina zdvihá nad Orcigard. Je vystavěna na skále nad bažinami. Na kusu skály, nahoře..."

„Na skalním útesu," napověděl Skjold.

„Tak. Den cesty odsud, víc ne. Kdybych teď vyrazil, doběhl bych k ní do soumraku. Já umím rychle utíkat," zdvihl k Sylvě velké oči. Zazdálo se jí, že se v nich rudě zablesklo.

„Den odsud že je stará pterrská tvrz?" vyjekla Sylva. „Je velká? Žije v ní někdo?"

„Ona je prázdná, má paní, slečno la Barro. Jen netopýři, veverky, jezevci... Veliká? Já nevím, co vy myslíte veliká. Ona je na skále, na útesu, tak. Přístup k ní je po mostě."

Fríghas se natáhl pro Skjoldovu misku s polévkou, přistrčil ji kousek od té své. Od okraje jedné misky k druhému okraji položil krajíček chleba. „Tady je země, má paní, princezno, tady skála... útes. Na útesu je tvrz, dole bažiny. Sto, dvě stě stop dole jsou bažiny. Tady je most," poklepal uzlovitým prstem na chleba.

„Cože?" vyjekla Sylva. Opřela se dlaněmi o stolní desku a postavila se. „Most?"

„Most, má paní, vznešená la Barro," přitakal Fríghas. „Most."

Zaplavilo ji vzrušení. „A ten most," zeptala se opatrně, „nemá na bocích nějaké znamení?"

„Ano, paní, vznešená. Je tam vytesán kruh," naznačil Fríghas prackami širokou kružnici. „A na začátku a na konci mostu jsou strážní věže."

„Tvrz s věžovým mostem!" vykřikla Sylva. „Ale to není možné!"

„Já viděl to, má paní," zachvěl se Fríghasovi hlas. „Tam, ve skalách, den cesty odsud."

„Včera jsem tu tvrz kreslila do mapy," chrlila ze sebe Sylva. „Podle zprávy staré třicet let! Tvrz s věžovým mostem by se měla nacházet dvě stě mil severně odsud! Na severovýchodní straně Zrcadlových hor!"

„Já nelhal, má paní." zamňoukal Fríghas zatvrzele.

Sylva si sedla zpět na židli, kolem stolu se rozhostilo ticho.

„Od koho je ta zpráva?" zeptal se po chvíli Skjold. „Ta třicet let stará..."

„Nějaký gobliní obchodník z Likaria zbloudil, když na severu obchodoval s orky. Objevil tvrz s věžovým mostem, jeho zpráva se dostala až do Barge. Od té doby už tvrz hledala nejméně dvě komanda dobrodruhů - marně."

„To je vysvětlení." rozšířil Skjold ještě více svůj úsměv. „Hledali tam, kde tvrz není. Je blízko vévodství, blízko nás. Goblin lhal - nebo se spletl."

Znělo to tak logicky. Hledali tvrz a nenašli ji. protože tvrz je jinde. Blízko nás...

„Chci vidět tu tvrz," řekla Sylva. „Dovedeš mne tam. Fríghasi?"

Fríghas na ni překvapeně vykulil veliké oči. „Vy byste se chtěla vydat tam... nad bažiny, slečno, má paní, princezno?"

„Ano. Chci se tam podívat."

„To není cesta na jeden den, slečno, má paní, ne pro vás. Jeden den tam, druhý zpět. V lesích. Ne dobrá cesta pro vás."

„Dovedeš mě tam. Dobře ti zaplatím."

„Já nechci peníze, vznešená, má paní..." zakuňkal Fríghas v rozpacích.

„Můj kamarád má spíš zájem o dobrou službu, vznešená," vysvětlil Skjold.

„Cože? Aha. Dobře. Zaměstnám tě, Fríghasi. Skjolde - ty se vyznáš v počasí - jak dlouho si myslíš, že bude ještě slunečno?"

Skjold vstal od stolu, došel ke dveřím haly, které zároveň vedly ven z budovy. Otevřel je, podíval se na oblohu a zase se vrátil.

„Tři dny. Pak možná taky, ale to já už nepoznám."

„Skvělé," vstala Sylva ze židle. „Vyrazíme ještě dnes. Marianno, ať nám udělají pořádný oběd. Skjolde, ty a tvůj přítel připravíte koně a vybavení. Přikrývky, stanové plachty a tak. Vyznáte se v tom, ne?"

Teď už ale stál vedle své židle i rytíř Corwalk. „Tak dost," vyjekl vysokým, téměř dětským hlasem. „Slečno, vzpamatujte se! Vy se přece nemůžete vydat sama do lesů!"

„Nepojedu sama. Pojede se mnou Skjold a Fríghas. A vy, rytíři, pokud se nebojíte, pojedete s námi také. A nebo, jestli nechcete jet, tu můžete zůstat. Za tři dny se vrátím."

„Já zodpovídám za vaši bezpečnost!" rozječel se Corwalk. „Já nedovolím, abyste opustila tohle místo!"

„Nedovolíte?" zasmála se. Neodolala, natáhla ruku a poplácala ho po bezvousé tváři. „Tak to mě zajímá! Chci vědět, jakými prostředky mi to nedovolíte. A teď mě omluvte, musím se připravit. Skjolde, Fríghasi, víte, co máte dělat. Po časném obědě vyrážíme. Zítra před polednem už můžeme být... na místě."

Otočila se na patě a rychlým krokem vystoupala do patra.

Vtrhla do svého pokoje, nohy se jí třásly jako včera po pohledu do zrcadla. Zhluboka se nadechovala. Má jedinečnou příležitost získat zpět včerejší elán a vrhnout se znovu do práce.

Ale věděla, že ještě se musí vypořádat s tím kloučkem.

Rytíř Corwalk vrazil do místnosti hned za ní, ani nezaklepal.

„Zbláznila jste se?" rozkřikl se přeskakujícím hlasem. „Cožpak jste si nevšimla, co je ten Fríghas zač?"

A hned si sám odpověděl: „Je to půlork! Půlork z Hengerone!"

„Oh!" vydechla užasle. Zdálo se, že je toho štěstí až příliš. „Půlork z Hengerone? Autentický půlork z Hengerone? Musí mi všechno vypovědět! O svém domově, o historii Hengerone, o pravděpodobném umístění toho místa... Vždyť i ve znalostech o Výspě pidorkii je tolik bílých míst!"

Corwalk byl zjevně zaskočený jejím nadšením. Čekal, že ji svým odhalením Skjoldova kumpána jakožto míšence přivede k rozumu, ale přepočítal se. Ta bláznivá ženská se vůbec nepolekala!

Sebral veškerou rozhodnost, které byl schopen a zabouřil: „Já jsem za vás zodpovědný, slečno. A říkám vám rovnou - žádný šílený výlet do pralesa se neuskuteční!"

Zevnitř zavřel dveře a postavil se před ně, jako by je chtěl chránit. Myslel to vážně.

Rozhlédla se po pokoji. Pod oknem, tam, kam ho včera upustila, leželo zrcadlo. Sebrala je a podala Corwalkovi, rudému v dětském obličeji, nadurděnému jako krocan.

„Podívejte se do zrcadla, rytíři," vyzvala ho.

„Co je to za hru?" zeptal se nedůvěřivě.

„Podívejte se, prosím. Udělejte pro mne tu laskavost."

Mimoděk pohlédl do lesklé plochy. „No a co má být? Já vím, že jsem ještě příliš mladý. Ale nemyslete si, že mne pasovali na rytíře za nic! Zasloužil jsem si -"

Zmlkl, vytřeštil oči, zbledl jako stěna. Chvíli stál bez hnutí, pak se zlomil v pase a začal nasucho dávit. Dívala se, jak bojuje s nevolností, pak k němu přiskočila, podepřela ho a přistrčila stranou k umývadlu. „Můžete zvracet, rytíři," vybídla ho. „Možná vám to pomůže."

Ještě chvíli bojoval se slabostí a pak nad ní zvítězil. Odstrčil její pomocnou ruku, na zesláblých nohách udělal tři kroky a sedl na postel. Bledou tvář měl zbrocenou potem.

„Co jste tam viděl, rytíři?" zeptala se ho.

Zavrtěl hlavou.

Posadila se vedle něj, rameno vedle ramene. Náhle už jí nepřipadal směšný. „Řeknu vám, co jsem tam viděla já. Podívala jsem se do zrcadla a uviděla malou roztomilou holčičku. Sebe. Chápete? Takovou, jaká jsem byla před patnácti lety. Jak je rozkošná, říkali všichni. A jak je chytrá!... Jenže ta holčička byla příliš chytrá. Domácí učitelé ji učili to, co má vévodova dcera znát. Trochu číst, trochu psát, něco málo spočítat. Ale ona chtěla víc! Chtěla se učit aritmetiku, rétoriku, historii i biologii! Chtěla mít znalosti o mechanice, geografii, astronomii i astrologii. K čemu takové znalosti, rytíři? K čemu by byly ženě? Ale ona byla vévodovou nejmladší dceruškou, tak roztomilou a tak chytrou! Vévoda obstaral nejlepší učitele a pak, na její naléhání, ji nechal zapsat na Akademii v Barge."

Sylva vstala, přešla k oknu. Dívala se do řiďounké mlhy, vysoušené znaveným letním sluncem. Zastřeným hlasem pokračovala: „Jsem jediná dívka, která kdy studovala na Akademii. Naučila jsem se tolik věcí! Pak, před čtyřmi lety, jsem vyslechla několik přednášek arkastského učence Rónarda. Vyprávěl o pterrech, o rase, která kdysi žila v Orcigardu. Do té doby jsme z cizích ras znali jen elfy, zwergy a orky. A teď najednou pterrové! Tajemné, magickými silami disponující bytosti s lidskými těly a ptačími hlavami. To Rónard je objevil pro náš svět, on jim dal jméno. A pterrové se stali i mou posedlostí.

Začala jsem je studovat. A co víc, dala jsem si za úkol, že vytvořím mapu jejich říše. Čtyři roky jsem strávila nad tou mapou. Byla jsem šťastná, že mě otec před půl rokem poslal sem, do lesního hrádku. Předmět mého studia je nedaleko odsud. Orcigardské bažiny, které kdysi bývaly kvetoucí pterrskou říší, jsou odsud vzdáleny méně než pětidenní pochod! A co víc! Pár kroků od letohrádku jsem objevila trosky předsunuté pterrské věže a v nich. po provedení vykopávek, toto zrcadlo." „To nebyla žádná pterrská věž, ale zřícená udírna prvních hraničářů," zachraptěl Corwalk.

„A co to zrcadlo?"

„Zrcadlo přece objevil Skjold! Objevil? Nejspíš ho taň sám nastrčil! Zamyslete se nad tím, kdo je to Skjold - vždy sloužil pod velením Raymonda de Couissy!"

„Oh - to jsou jen vaše dojmy a úvahy, rytíři. Skjold si neštítil vzít do ruky lopatu a odhazovat z trosek navátou hlínu. Což se nedá říct o vás."

Čekala, že se ohradí v tom smyslu že on, rytíř, je bojovník a ne nádeník. Ale Corwalk zasípal: „Je to prokleté zrcadlo!"

„Ne! To zrcadlo není prokleté, rytíři. Jen ukazuje pravdu Nepříjemnou, nemilou, zlou pravdu, i já jsem včera pochopila pravdu. Už nejsem roztomilá a chytrá, ach, tolik chytrá holčička, tatínkův miláček. Jsem svému otci na obtíž - bláznivá, přemoudřelá ženská, pídící se po zbytečnostech. On mě sem neposlal, abych mohla v klidu studovat. Uklidil mne sem! Stydí se za mne! Jsem zrůda! Protože co jiného je vzdělaná žena než zrůda? Kdo by se se mnou chtěl oženit? Už napořád zůstanu na ocet! Je mi dvacet šest let a jsem vyřízená! Zařiznutá, jak by řekl Skjold."

„Ne, nemáte pravdu, slečno," pokusil se jí odporovat. „Jste velmi hezká a mnoho mužů po vás -"

„Já vím, že nemám pravdu!" zakřikla ho. „Dnes jsem dostala svou životní šanci! Mohu znovu objevit a popsat tvrz s věžovým mostem. Chápete, rytíři? Mohu svému otci dokázat, že to, že jsem jiná, neznamená, že jsem špatná!"

Vstal z její postele, do obličeje se mu už vrátila zdravá barva.

„Možná by vám měl Skjold poradit, jaké oblečení si s sebou vzít," řekl. „Vyzná se v tom lépe než já."

U oběda vládla mírně rozjařená atmosféra. Skjold, Corwalk a tu a tam dokonce i Fríghas vzrušeně mluvili, odhadovali délku cesty, hádali se o množství proviantu i přikrývek, které je třeba vzít s sebou, přeli se, jak dlouho ještě vydrží pěkné počasí. Jako děti, které se chystají na návštěvu k hodnému a zábavnému strýčkovi, pomyslela si Sylva kriticky. Nemohla jíst, žaludek měla stažený napětím. Byla udivena svou vlastní odvahou, s níž zorganizovala tu bláznivou výpravu. Nejraději by všechno zase odvolala, nechala odstrojit a odsedlat koně, zahnat je zpátky do ohrady.

Krátce po poledni doobědvali a vyšli před zámeček, kde už čekali koně, nízcí strakáči, kteří se dobře hodili pro jízdu v lesích. Sylva neměla problémy s tím, co si obléci. Začátkem jara zjistila, že v pohodlí studovny začíná tloustnout, a rozhodla se s tím bojovat. Vydávala se tedy, doprovázená Corwalkem a Skjoldem, na dlouhé projížďky koňmo. Z dámského sedla však měla pravou půlku zadnice otlačenou. Tak si pořídila kalhotovou sukni a jezdila v sedle obkročmo jako muž. Byla by si snad pořídila i mužské kalhoty, protože kalhotová sukně jí připadala mimořádně neelegantní, ale tolik odvahy zase neměla. To, aby žena nosila kalhoty, bylo proti zvyklostem. Kalhotová sukně se tak stala rozumným kompromisem.

Oblékla tedy kalhotovou sukni. Na nohy nazula elfské mucklutiny, boty vysoké ke kolenům, každá byla ušitá z jediného kusu kůže. Tohle samozřejmě nebyly skutečné elfské mucklutiny, ale výrobek ševče z Barge. Ovšem vypadaly velice elfsky, stejně jako lovecká halena zdobená třepením a knoflíčky z perleti říčních škeblí, kterou oblékla ke kalhotové sukni. Kolem pasu připnula široký opasek, na němž bylo navlečeno kožené pouzdro, uchovávající její nejcennější majetek: svinutý pergamen s čerstvě vytvořenou mapou Orcigardu. Kromě mapy tam dala ještě pár čistých archů a psací potřeby.

Všimla si, že její společníci jsou ozbrojení: Fríghas a rytíř Corwalk jedenapůlručními meči, Skjold pak tisovým lukem a svazkem šípů. Lesník, který je měl doprovázet, svíral v pravici krátké kančí kopí.

Vždy je lepší být ozbrojen! Co když narazíme na rozmrzelého medvěda? Nebo na tlupu loupežníků?

Loupežníků? Pousmála se té myšlence. Tohle bylo území nikoho, cíp vévodství Barro poblíž Orcigardu a arkastských hranic. Neúrodná kamenitá půda porostlá řídkými smíšenými lesy, která nijak neoplývala zvěří. Tady by loupežníci neměli co loupit a umřeli by hladem.

Vyšvihla se do sedla. Fríghas se podíval na ni, pak na jejího koně, pak zase na ni, jeho pohled sklouzl o trochu níž, kde jí látka kalhotové sukně obepínala boky a stehna.

„Ne moc dobrá cesta pro koně," potřásl hlavou. „Spadlé stromy, příkopy, houštiny."

V prudkém slunečním světle vypadala jeho orkočlověčí pleť ještě zvláštněji. Šedé nehybné hrudky v zažloutlé kůži.

„Pojedeme tam, kam až to půjde," řekl Skjold. Pak sesedneme a koně povedeme. Támhleta stračka je pro tebe, Fríghasi, kamaráde."

Půlork pokrčil rameny. „Pro mě není žádný kůň. Půjdu po svých, po nohách."

„Jak chceš," zasmál se Skjold. „Ale budou tě bolet - ty tvoje nohy."

„Nebude nám stačit," ohradil se Corwalk. „Ale bude, bude," smál se Skjold. „Fríghas je dobrý běžec."

Opodál se loučil lesník, který je měl doprovázet, se svou manželkou. S ním tam stáli i ostatní tři lesníci, jejich rodiny, majordomus, Marianna, stájník, kuchař... celkem téměř třicet lidí.

„Vrátíme se pozítří," houkla k nim Sylva. Vedle ní nasedali Skjold. Corwalk a lesník, k jehož koni byla na dlouhé oprati připoutána ještě nákladní mula.

Fríghas se rozeběhl k lesu. Vyjeli za ním. Les je pohltil.

Knoflík z lidské kosti

Letní den se chýlil ke konci. Sylva se cítila příjemně unavená. Dnešního dne urazili jistě pětadvacet mil a pokud mohla soudit, vedl je Fríghas víceméně přímo. Les byl tímto směrem přehledný, rostlý na povlovných pahorcích,

tvořený především duby a buky. K tomu samozřejmě nějaké ty březové hájky, kousky smrčin, tu a tam nepřehledné houštiny. Ale většinu času mohli jet rychle a bez problémů, cválat závějemi kapradin. Fríghas běžel před nimi, koně měli co dělat, aby mu stačili.

Zastavili ještě za plného dne, aby bylo dost času rozložit tábor. Muži postavili stan pro Sylvu, vnitřek vystlali silnou vrstvou suchých kapradin. Odstrojili koně, pak se dali do přípravy večeře. Cestou vyplašili hejno divokých slípek a Skjold dvě z nich sestřelil. Sylva užasla, jaký je Skjold skvělý střelec. Vždyť ty slípky jen vylétly, plochým třepotavým letem popolétly o kus dál, a přesto i ten kratičký kousíček času stačil k tomu. aby Skjold dvakrát nasadil šíp na tětivu, dvakrát zamířil, dvakrát zasáhl. Příjemně unavená čichala vůni slípek, které Skjold pekl nad maličkým ohýnkem. Corwalk seděl opodál s rukama v klíně, lesník se staral o koně. Fríghas zmizel, řekl jen, že se porozhlédne kolem, aby prozkoumal krajinu.

Smrákalo se a Skjold usoudil, že slípky už jsou hotové. Sundal z nich veliké listy, do kterých je předtím zabalil, odloupal maso od kostí a nakladl je na nakrájené krajíce chleba. Ten první podal Sylvě, druhý Corwalkovi. Sám se spokojil s kousky zbylými na kostře.

Sylva se zakousla do krajíce a až se zajíkla, jak to bylo dobré. „Nevěděla jsem, že umíš tak dobře vařit, Skjolde," pochválila ho.

„Péci, vznešená, péci," opravil ji. „Naučil jsem se to, když jsem sloužil pod Raymondem de Couissy. Voják musí umět všechno: šít, prát, vařit i péct, brousit nůž, spravit zbroj i koňské postroje. Tažení v lesích, ve sněhu a v dešti je ta nejlepší škola."

„Pořád mluvíš o Raymondovi de Couissy," vzpomněla si. „Ale já ho znám! Pamatuji si na něj! Dvořil se mé nejstarší sestře... Byl s ní zasnoubený. Vždyť Raymond mě naučil hrát rantu! A pak, v bitvě s Arkastií..." hledala správné slovo, „selhal. Ano, selhal. Byl nejlepším z vojevůdců mého otce. Po prohrané bitvě u Le Soto jej můj otec zavrhl."

„Ano, má paní," přikývl Skjold a z věčně roztlemené papuly mu zmizel úsměv. „Válečné štěstí nás tehdy opustilo. Bitva byla vyhraná, ale pak..." Přes podobaný obličej mu přelétl stín.

„Gordon Fee," připomněla Sylva. „Arkastský válečník, který zvrátil náš útok, se jmenoval Gordon Fee."

„Ano, má paní. Muž jménem Gordon Fee nám ukradl vítězství."

Chvíli mlčeli. „Je už skoro tma," podotkla Sylva. „Tvůj přítel Fríghas nenajde cestu zpátky do tábora."

„Fríghas vidí i potmě," mávl Skjold rukou.

Snědla svou porci chleba se slípkou. Corwalk mlčel, lesník se držel stranou a i jindy hovorný Skjold zmlkl - snad to byl následek vzpomínání na prohranou bitvu. S plným břichem se Sylvy zmocnila ospalost. Vlastně se nedalo dělat nic jiného, než sedět u ohně a dívat se do plamenů, nebo jít spát. Rozhodla se pro to druhé.

Za hluboké noci ji probudil tichý hovor. Vzbudila se, usnula a opět se vzbudila. Hovor neustával. Zkusila se zaposlouchat, porozumět slovům, ale nedokázala to. Dva hlasy venku mluvily jazykem, kterému nerozuměla. Řeč zněla velmi temně, byla plna ú, ó, á. Nářečí orků! To poznání ji probudilo do úplné bdělosti.

„...Bras-yr-go..."

Ten výraz se několikrát opakoval. Bras-yr-go.

U blikajícího ohýnku seděly dvě temné postavy, jedné z nich se rudě leskly oči.

„Skjolde?" vyjekla.

Jedna z postav u ohně se po ní otočila. „Vznešená?"

„S kým to mluvíš?"

„Probudili jsme vás, vznešená? To je jen Fríghas, vrátil se. Říká, že ona tvrz je už velice blízko. Brzy po ránu k ní dorazíme."

Vzduch venku byl velice chladný, a tak se Sylva raději vrátila do tepla pod pokrývky. Zítra, pomyslela si. Všechno jde tak dobře.

Těsně předtím, než usnula, ji napadlo, jak je zvláštní, že Skjold s Fríghasem mluví orčí řečí. Kde se to Skjold naučil? A proč nemluví normálně? Ráno došlo mezi Skjoldem a Fríghasem ke sporu. „Je lépe koně tady nechat," tvrdil půlork. „Dál špatná cesta pro koně."

„Chceš tu nechat koně, chytráku?" osopil se na něj Skjold. „Nenapadá tě, že les je plný vlků a rysů? Zítra by tu zbyly jen koňské kosti."

„Jeden muž s koňmi tu," ukázal půlork na lesníka. „Rozdělá oheň. Vlci strach z oheň."

Skjold Fríghase přátelsky poplácal po zádech. „A všechno povlečeme na zádech? Přikrývky, proviant, stan? Ne, ne, chlapče. Dej se do práce. Strhni stan, sbal deky, nalož koně. A hoď sebou, naše princezna je už dychtivá, aby viděla tu tvrz."

Sylva si uvědomila, že Skjold se chová jako velitel výpravy. A kdo vlastně je velitel? Ona sama snad? Dokáže udržet na uzdě čtyři muže? Je snad nesmělý Corwalk s dětskou tváří velitelem? To asi sotva, protože po Skjoldově křiku se poslušně obrátil ke svým přikrývkám, aby je smotal do bandalíru.

Osedlali koně, naložili nákladní mulu. Vyrazili a po chvíli se ukázalo, že Fríghas měl pravdu. Krajina, včera ještě tvořená povlovnými pahorky, přešla do strmého skalnatého svahu, rozbrázděného výmoly a erozními rýhami. Museli dolů ze sedel, vzít koně za uzdy a opatrně je vést.

Tohle už nebyla zábava. Koně, nezvyklí takhle obtížnému terénu, se vzpouzeli. Sylva se musela postarat o svou hnědku, protože nikdo jiný by to za ni neudělal. Laskavě na ni mluvila, uklidňovala ji, pak už vztekle křičela. Táhla ji za uzdu vzhůru po nezřetelné stezce, vyšlapané snad vysokou zvěří. Po zádech i tvářích jí stékaly těžké kapky potu, nohy se jí třásly. „Skjolde," křikla dopředu, kde se bývalý voják hmoždil se svým sivákem. „Fríghas měl pravdu! Vrátíme se, necháme koně v táboře a nahoru vyjdeme pěšky!"

„Nesmysl!" zahulákal Skjold. „Už jsme skoro nahoře! Fríghas říká, že nám k cíli zbývá jedna nebo dvě míle!"

Tentokrát vynechal obvyklé má paní a vznešená. Už žádná úcta. Jen vztek. Skjold byl bez sebe vztekem a pokoušel se to tajit. Sylva si vzpomněla, že Marianna vždy Skjolda z čehosi podezírala.

Kdo ji ochrání, pokud se Skjold postaví proti ní? Rytíř Corwalk snad? To asi sotva.

Jenže se ukázalo, že Skjold měl pravdu. Náhle stáli nahoře nad srázem a dál od nich ubíhal les v obvyklých povlovných vlnách.

„Kde že je ta tvá tvrz, kamarádíčku?" zachrochtal Skjold a pokoušel se tvářit spokojeně. Nedařilo se mu to.

„Támhle, vidíš?" napřáhl půlork pracku do škvíry mezi korunami stromů.

„Hm, něco tam je," přitakal Skjold. Sylva, ať namáhala oči, jak chtěla, neviděla nic.

Skjold se vyšvihl na koňský hřbet. „Do sedel, přátelé," vybídl je. „Tohle už bude hračka."

Škubl uzdou a jeho kůň se poskokem pootočil. „Jelen!" vykřikl Skjold. „Zahlédl jsem vysokou! Jeďte sami, najdu vás. Ulovím k obědu jelínka!"

Pobídl siváka patami a vyrazil do temnoty pod korunami stromů.

„Skjolde!" křikla za ním Sylva, ale nebylo to k ničemu.

Podívala se po ostatních, ale ti se dívali na ni. Pokrčila rameny. „Pojedeme," rozhodla. „Fríghasi, veď nás."

Fríghas vykročil tam, kam před chvílí ukazoval. Pobídli koně. Zdejší les byl mnohem divočejší než ten včerejší, závěje kapradin vyšší a hustší, protkané šlahouny malin a ostružin, přehrazené vývraty, i lískovými a smrkovými houštinami. Za chvíli museli znovu sesednout.

Ale jejich cíl se blížil. Les řídl. stromy se rozestupovaly a od země se zdvihly vysoké skalní bloky. Sylva cítila srdce až v krku. Podívala se po Fríghasovi, a ten na její nevyslovenou otázku řekl: „To jsou jen skály, má paní. Tvrz je dál."

Chvíli mlčel a pak dodal: „Mnohem, mnohem dál."

Jako by to bylo smluvené heslo.

Lesník, který po celou dobu jejich výpravy nepromluvil ani dvacet slov, zaječel, vyskočil do sedla a pobídl koně. Kůň se vzepjal, udělal skok, druhý, třetí.

Čas se zpomalil. Sylva užasle sledovala, jak se do koňského těla při každém skoku zabodávají další a další oštěpy. Lesník se levičkou držel sedlové hrušky a druhou máchal ve vzduchu. A ječel. Neartikulovaně, ale o to hlasitěji.

„Aaa - jaaauu! Haa - arghhh - aaa!"

Pak kůň padl do kapradin. Lesník mu přelétl přes hlavu a zmizel Sylvě z dohledu. Nepřestával křičet.

Kůň rzal strachem a bolestí.

Pak zmlkl.

Lesník ječel dál: „Jaaaa - iiii - aaa - mi!"

Nechápala, co se děje, vyděšená k smrti.

Pak skály vepředu i houštiny kolem ožily.

Ze stínu vyšly pitvorné postavy s robustními hrudníky a velkými hlavami, s krátkými hubenými a křivými končetinami. Oblečené v cárech kůží, vyzbrojené svazky dlouhých tyček, kyji, kamennými sekerami. Jak se blížily, viděla, že mají šedou plet', většinou pokrytou řádkami ozdobných jizviček. Spodní špičáky jim vystupovaly z pysků a trčely vzhůru jako kančí kly.

Orkové! Lesník nepřestával řvát.

Podívala se po rytíři Corwalkovi. ten stál vedle svého koně, ztuhlý jako socha. Povzbuzen jejím pohledem sáhl pro meč. Tasil s překvapivou elegancí.

Pohnula se, sama nevěděla, co chce dělat. Zda skočit do sedla a ujíždět pryč, nebo se rozběhnout a utíkat lesem po svých. Fríghas byl skokem u ní, chytil ji kolem ramen.

„Žádné zabíjení!" zaječel. „Žádné zabíjení!"

Orkové byli všude kolem nich. Z kapradin vytáhli lesníka a kopanci ho přistrkali do hloučku. Lesník už jen tiše kňučel, z pravičky, probité dlouhým šípem, mu pramínkem stékala krev. Vyděšenýma očima se díval na Sylvu, jako by u ní hledal pomoc.

Ale Sylva sama neměla daleko k tomu, aby omdlela.

Přesto se vzchopila a vykřikla: „Co chcete?"

„Žádné zabíjení," chrčel jí za uchem Fríghas, stále pevně objímající její ramena. „Žádné zabíjení, Bras-yr-go!"

Rozložitý, vysoký ork, oblečený do zprohýbaného pancíře a bederní roušky z vylínalé vlčí kůže, došel až k nim.

„Ty hubu drž, Fríghas," zamručel. Znělo to jako vzdálená ozvěna hromu.

„To je ta žena, Bras-yr-go," chrčel Fríghas. „Nesmíš jí ublížit. Žádné zabíjení, pamatuj."

„Pusť ji," zachrul ork. Sylva si všimla, že kromě pancíře a bederní roušky má na sobě ještě boty zdobené třepením, vysoké až do půli stehen. Jako by k němu nepatřily. Vypadaly jaksi elfsky.

Křížem přes prsa měl na řemeni zavěšený obouruční palcát.

Fríghas ji přestal svírat, dokonce poodstoupil. Ork zvedl pravici, dlouhými prsty stiskl Sylvinu bradu, natočil její tvář nalevo a napravo. „Vybledlá," zahuhlal. „Vybledlá lidská fena."

„Jsem Sylvia la Barro." zajektala zuby. „Žijeme s Alarichem Tourainem v míru."

„Alarich Touraine?" zaskřehotal ork. „Pliju na něj! Jsem Bras-yr-gó, svobodný bojovník!"

Poodstoupil a pohlédl na lesníka, pak na rytíře Corwalka: „Cožpak nikdo z vás nebojuje o samici, psi?"

„Žádné zabíjení!" vyjekl Fríghas.

„Žádné zabíjení," přikývl Bras-yr-go. „Já jen ptám se červů: vy nebojovat o samici? To dobrá nabídka. Já bojovat. Jenom já. Když vy zvítězit, vy odejít. I samice."

„Utkám se s tebou, zrůdo!" vyjekl chlapec. „Nebojím se tě! Jsem rytíř Corwalk!"

Třesoucími se prsty rozepnul přezku, opasek s pochvou spadl do kapradí. Pozdvihl meč.

„Žádné zabíjení, Bras-yr-gó," zaječel Fríghas. „To je rozkaz!"

Ork zaržál: „Mládě chce zápasit! Čest pro něj, že Bras-yr-go se s ním utkat!"

Srdce měla až v krku. Je to jen pár okamžiků, co se blížili k rozvalinám a ona byla plna štěstí. Teď tu jakási zrůda licituje o Corwalkově smrti, lesník krvácí a jestli mu někdo nepomůže, tak ztratí všechnu krev.

Fríghas nastrojil léčku.

To já jsem vina! Já! Svou pošetilou touhou vidět nějaké pitomé rozvaliny jsem je vystavila nebezpečí.

Vzpomněla si. jak se lesník loučil se svou ženou.

A kde je Skjold? Kde vězí?

Vší silou odstrčila Fríghase a vrhla se k chlapci: „Rytíři! Vy se s ním nesmíte bít! Musíte zůstat naživu! Chtějí jenom mne, nevidíte? Nechte je odejít, postarejte se o lesníka a vraťte se na Skalku." „Musím se s ním utkat," zachrčel Corwalk.

„Nesmíte! Co chcete, abych vám slíbila? Já se vrátím, přísahám! Otec mne vykoupí! A až se vrátím, dám vám všechno, co jen žena může muži dát! Přežijte, rytíři, přežijte!"

„Nerozumíte," sípěl Corwalk. „Ničemu nerozumíte."

„Překážíš, feno," zachrčel ork. Popadl ji za rameno a smýkl jí stranou. Tam ji chytily pazoury jiných orků.

Bras-yr-gó sevřel dřevěnou násadu železného palcátu, stále však měl svoji zbraň pověšenou na řemenu. „Jak ses rozhodl, červe? Budeš bojovat?"

Corwalk se na něj upřeně zadíval, splihlé kučery mu visely do tváře. Na bledém obličeji mu vystoupily rudé vřídky chlapecké vyrážky. Neřekl nic, jen potřásl hlavou. Sevřel meč obouruč a vyrazil.

Byl to dobrý a překvapivý útok. Začal plochým seknutím ve výši orkova krku, plynule přešel do bodnutí. Rychlý.

Ale ne dost rychlý.

Ve chvíli, kdy Corwalk zaútočil, měl Bras-yr-gó stále ještě řemen palcátu přehozený křížem přes prsa. Pak se ork pohnul.

Corwalkův meč se svistotem pročísl vzduch, ozvalo se zadunění, zapraskání, které přešlo do ošklivého čvachtavého zvuku.

Corwalk stojí ve výpadu, mečem, drženým obouruč, bodá po orkovi. Jenže ten už je o kousíček vedle, hlavicí palcátu se dotýká chlapcových žeber. Dotýká? Palcát rozdrtil žebra a promáčkl hrudní koš až k páteři.

Corwalk zvrátil hlavu a bez jediného hlesnutí se skácel na záda.

Lesník vykvikl, pajdavými poskoky se dal na útěk. Nepronásledovali ho. Jen předvedli Sylvě, k čemu mají ty svazky tyček.

Vrhače oštěpů, orčí zbraň. Už o nich slyšela, ale teprve teď viděla, jak se používají. Střely, opatřené pazourkovými hroty, jsou delší než šípy a kratší než oštěpy. Zakládají se do rovných, na konci zahnutých větví, opatřených žlábkem. A pak jenom máchnout rukou a zip! zip! - šípy se zakousnou do lesníkova těla.

Naposled vykřikl, zabublal, padl na obličej.

Kamenná sekera roztříštila hlavu Corwalkovu koni. Vzduch se naplnil pachem horké krve.

Fríghas se vrhl na Sylvu, povalil ji, zakryl ji vlastním tělem: „Ona musí přežít!"

Zrůdy ještě chvíli bušily do koňských těl, chlemtaly krev, trhaly z mršin kusy masa a hladově, s chrochtáním si je cpaly do tlam. Bras-yr-gó si nevšímal přišerných hodů, jen strhl Corwalkovi z hlavy skalp a zavěsil si ho na opasek. Když se jeden z orků přiblížil k mrtvole, chrochtavě zavrčel a ork odtáhl. Bras-yr-gó pak odklidil Corwalkovu mrtvolu do kapradí a zabodl vedle ní rytířův meč. Žádný z orků se ho nedotkl.

Zato lesníkovo tělo svlékli donaha a poprali se o jeho oblečení, které pak zahodili. Odstrojili koňské mršiny. Přikrývky, jídlo a nádobí rozházeli všude kolem, nechali si pouze lahvice na vodu a řemení z postrojů. Sylva bez dechu čekala, že nakonec zabijí i ji.

Ale nechali ji naživu, Fríghas na ní ležel a chránil ji. I Bras-yr-go se postavil vedle a dával pozor, aby jí žádný z rozdivočelých bojovníků neublížil.

Šílené orgie trvaly nekonečně dlouho. Pak Bras-yr-gó velitelsky zachrochtal a jeho soukmenovci, pokrytí škraloupy zasychající krve, se rázem uklidnili. Fríghas postavil Sylvu na nohy a ona si s úžasem uvědomila, že nechali naživu nákladní mulu - stála opodál, naložená balíky, a třásla se, vyděšená pachem krve. Fríghas se vyčítavě obrátil po orkovi: „Cos to udělal? Pamatuj! Voják kázal: žádné zabíjení!"

Ork k němu otočil kulaté, krví podlité oči: „To staré příkazy, Fríghas. Voják řekl nové: všechny zabít. A teď my jít. Dlouhá, dlouhá cesta!"

„Musíme jít, má paní," popostrčil Fríghas Sylvu. „Jít a jít."

„Kam jít?" zachroptěla.

„Dva dny. Jít a jít." Nějak přestával mluvit plynulou obecnou řečí. Sklouzl do hantýrky, kterou ještě prokládal hrdelními zvuky.

„Dva dny? Jít kam?"

„Jít, má paní, princezno. Neptat se. Jít."

Les ustoupil skaliskům. Orkové ji hnali úzkými roklinami, prorostlými hustými houštinami, které se zdály být neprostupné. Vždy se však ukázalo, že se v houštinách najde srnčí stezka, kterou se mohou protáhnout. Šli a šli a Sylva, vyděšená k smrti, šla s nimi.

Teprve teď poznala, co je skutečná námaha. Včera to byla jen dětská hra, nastrojená Fríghasem, aby ji vlákal do léčky a nepoplašil. Kdyby včera byla vystavena takovéhle dřině, nikdy by nebyla došla tak daleko. Zpocená, uštvaná lapala po dechu, jazyk nateklý žízní. Ruce měla poškrábané od houštin, vlasy zcuchané.

A bolest ji vracela zpátky k vědomí.

Jsi vědec, Sylvo. Uvažuj. Mysli, děvče. Přemýšlej.

Skjold. Je součástí spiknutí? A pokud je, proč tu není s námi? Nebo i Skjold naletěl na Fríghasovy lži a jen šťastnou náhodou vyklouzl z pasti? Už se stmívalo, když se otočila po půlorkovi. „Kde je Skjold?" udeřila na něho.

Položil uzlíkovitý prst na pysky: „Žádný Skjold. Mlčet, má paní. Tiše."

Jakou hru to hraje Fríghas? Zneužil svého přítele, spolubojovníka z armády Raymonda de Couissy, ale chrání teď jeho život? Nejspíš. To znamená, že Skjold unikl. Přivede pomoc.

A co vůbec chtějí udělat se mnou?

Setmělo se. Zdálo se, že se orkové vůbec nehodlají zastavit. Oni přece vidí ve tmě, uvědomila si. Půjdou dál a dál a nezastaví se, dokud... dokud nepadnu vysílením.

„Už nemůžu jít dál," obrátila se k Fríghasovi.

Půlork na chviličku zaváhal, ale pak křikl kupředu: „Žena chce odpočinout!"

Ork před nimi se pootočil a cosi zachrochtal.

Fríghas se naklonil k Sylvě: „Jen kousek, má paní. Tam voda."

Nevěděla, zda se orkové v tomhle opuštěném kraji vyznají, nebo zda našli vodu po čichu. Opravdu, netrvalo to už ani půl chvíle a došli k maličkému potůčku, stékajícímu ze skal. Zalehli kolem něj na břicha a chlemtavě pili. l Sylva měla hroznou žízeň, ale štítila se pít vedle nich.

Nakonec se napili, Sylva popošla o kus výš, napila se, chladnou vodou si omyla tvář i tyl. Fríghas si sedl vedle ní: „Tady, má paní, jídlo." Rozložil plátěný uzlík, v němž byly ječné placky a kus uzeného masa. To jim včera zabalila Marianna.

Snažila se jíst, ale neměla hlad. Místo toho myslela na svou mapu.

„Rozděláš oheň?" zeptala se. „Ne," zavrtěl kedlubnovitou hlavou. „Žádný oheň. Knoflík nechce... Rozložím vám přikrývky. Zujte si boty, máte jistě odřené nohy - namažu vám je mastí."

„Knoflík?" podivila se.

„Bras-yr-go. To jeho jméno."

„On se jmenuje Knoflík?" užasla. Tak legrační...

„Bras-yr-go. To znamená: Knoflík z kosti... Knoflík z lidské kosti."

Ah! Už jí to vůbec nepřipadalo směšné.

Orkové se tiše dělili o koňské maso. Zdálo se jí, že chápe, proč zrána tak nemilosrdně zabili všechny tři koně - velká zvířata by nebyla prošla cestičkami v houštinách. Ušetřili jen mulu.

O chvíli později ležela na lůžku z větví, zabalená do přikrývek, které celou tu cestu vláčel Fríghas. Pochopila, že nemůže mít starostlivější chůvu, než je půlork.

Opakovala si to, co ve tmě nemohla připsat k poznámkám. Doufala, že to do rána nezapomene:

Lesem jsme urazili necelých dvacet mil severovýchodním směrem od loveckého hrádku Skalka, zvlněnou krajinou, porostlou smíšeným lesem. Došli jsme zřejmě až na samý okraj pahorkatiny, k předhůří Východních Zrcadlových hor. Druhý den jsme pokračovali dál - strmým svahem. Po asi pěti mílích nás napadli orkové. Zabili lesníka a rytíře Corwalka, mne vzali s sebou. Celý zbytek dne jsem s nimi putovala... kamže? K severu? K severozápadu? Kolik? Pětatřicet mil. Nepřeháněj, Sylvo, tolik to určitě nebylo. Ale ke třicítce určitě.

Znamená to, že ještě jeden den takového pochodu, a dorazí do Orcigardu.

Po kolena v bažinách, místy i po pás... vzpomněla si na příběh, který zaznamenal někdo jiný. V noci se budila zimou a trápily ji hrozné sny. Pořád dokola se jí před očima objevoval lesník, loučící se se svou manželkou, i rytíř Corwalk s dětskou tváří pokrytou chlapeckými pupínky.

Před svítáním ji vykopali z pokrývek. Sotva ji nechali umýt a provést další obvyklé ranní činnosti, a už ji hnali dál. Žádné jídlo, na nic takového nebyl čas.

Rozlámaná, hladová, třesoucí se zimou šlapala dál. V noci toho moc nenaspala a nedostatek spánku ji přivedl do zvláštního stavu mezi bděním a sněním. Několikrát špatně došlápla a byla by padla někam do výmolu a jistě se i poranila, ale Fríghas na ni dával dobrý pozor. Vždycky ji zachytil a podepřel.

Celé dopoledne byla chůze jako dlouhé, nekonečné mučení. Ale pak, o polednách, orkové zastavili na skaliscích, vyhřátých sluncem, aby sežrali zbytek koňského masa. Fríghas nutil Sylvu do jídla, měl pro ni ještě jeden bochánek chleba a zbytek uzeného, ale ona neměla chuť. Namísto toho se raději stočila do klubíčka a usnula.

Osvěžena spánkem se pak cítila mnohem lépe. S novými silami se dala na pochod. Dokonce si začala všímat krajiny kolem sebe. Oblé pahorky vrchoviny, jak je znala z okolí hrádku Skalka, ustoupily skalám a balvanům, porostlým divokými, převážně jehličnatými lesy. Duby a buky z pahorkatiny tu byly nahrazeny smrky, borovicemi, modříny. Jen březové háje a lískové houštiny zůstaly tak, jak byly - jako vetřelci v kožichu lesa.

Tu a tam, když přecházeli hřeben, otevřel se za nimi výhled do krajiny, která se svažovala daleko k jihu. Na severu a západě se zdvíhaly vršky Zrcadlových hor, ale ty opravdu monumentální štíty se pnuly stále ještě velmi daleko. Teď už byli v místě, kde se pahorkatina změnila v hory, to bylo jisté. V duchu porovnávala krajinu se svou mapou. Orkové ji vedli k severu, ale během cesty se museli stočit i na západ. Pokud by totiž šli přímo k severu, museli by už být v orcigardských bažinách.

A nebo byla Sylvina mapa nakreslena špatně?

Zdálo se, že i orkové jsou unavení, protože skončili cestu ještě před soumrakem. Zastavili se u horského potoka, hučícího po strmém srázu, a chystali se přenocovat. Rozprostírali přikrývky, dosud smotané do bandalírů, ze suché trávy si připravovali hnízda. Na skalnatém břehu potoka dokonce rozdělali oheň.

Vše se odehrávalo v tichosti, a tak hádka, která mezi orky vybuchla s prudkostí letní bouře, Sylvu znovu vyděsila k smrti.

Nerozuměla slovům, ale pochopila, že náčelník tlupy, Bras-yr-gó, vzdoruje třem nebo čtyřem samcům. Bras-yr-go stál zády k houštině, bokem k třesoucí se, odstrojené mule, kolem něj jeho protivníci. Křičeli na něj a on ječel na ně. Okolní skály vracely ozvěnou jejich zvířecí řvaní. Poklidné večerní ticho se roztříštilo na kousíčky.

Ječeli, gestikulovali dlouhýma hubenýma rukama, strkali do sebe. Pak Bras-yr-gó mávl rukou, plivnul jim pod nohy a otočil se k nim zády. Jeden z orků vytáhl z opasku železnou sekeru se širokým, zubatým ostřím. Rozpřáhl se k ráně.

Sylva zavřískla hrůzou a vecpala si pěst do úst.

Rána dopadla a...

Mula padla na skálu s roztříštěnou lebkou. Mula, neboť rána byla určena jí, a ne Bras-yr-góovi.

Ticho vtrhlo zpět a bylo stejně strašné jako předcházející jekot. Orkové se bez hlesu schumelili kolem padlého zvířete a začali je párat pazourkovými nožíky. Sylvě trvalo chvíli, než popadla dech. „Co se stalo?" zasykla směrem k Fríghasovi.

„Mula, má paní, vznešená. Chtěli zabít mulu, Bras-yr-gó nechtěl dovolit."

„Proč? Proč ji chtěli zabít? A proč nechtěl dovolit?"

„Oni hladoví, má paní. Bras-yr-gó říkat jim: zítra Voják dá nám jídlo. Jak vy nést ho - pytle s boby, pytle s ječmenem? Na vlastních zádech, vy psi, pokud vy zabijete mulu."

Odmlčel se a po chvíli ještě dodal: „Oni mít moc velký hlad, má paní, princezno."

„Kdo je to Voják, Fríghasi?"

„Ty znáš ho. Ty už víš, kdo on je."

Tvrz s věžovým mostem

Následujícího rána poprvé zahlédla Orcigard. Objevil se znenadání po pravé straně, hluboko pod nimi, skvrnitá země zahalená v bělavých parách. Skaliska, po nichž putovali, se zdvihala vysoko nad bažinami a ze strany Orcigardu byla strmě ukončena - jakoby odseknutá obrovskou sekerou. Zaujalo ji to. Cesta, po které šli, se chvílemi blížila a chvílemi vzdalovala okraji toho přírodního ochozu. Ano, cesta, široká sice sotva tři kroky a místy už zcela pohlcená pralesem, ale stále ještě dobře patrná. Někdo ji před věky vysekal do skály a vydláždil v místech, kde skála přecházela v zem.

Pterrská cesta!

Z přednášek arkastského učence Rónarda věděla, že pterrská říše se rozkládala především tam, kde se teď nacházejí orcigardské bažiny. Východní Zrcadlové hory tvořily jednu z přirozených hranic pterrského území (dalšími hranicemi byly například Lodus a Vickea). Tato cesta, po níž právě pochodovali, jistě spojovala pterrské pohraniční pevnosti.

Jít po upravené cestě bylo mnohem pohodlnější než prodírat se křovisky. Slunce stoupalo vzhůru, ale nedošlo ještě ani k vrcholu, když Fríghas napřáhl ruku: „Támhle, vznešená."

Proti modré obloze, obtěžkané bělavými mračny, se rýsovaly zubaté hroty hor, ale mezi nimi, už docela blízko, vyvstávala svislá linka jako zdvižený prst. Vysoká věž.

Pevnost!

Krok za krokem se blížili a Sylvě se opět rozbušilo srdce. Nemohla tomu uvěřit, ale bylo to tak. Orkové ji dovedli až ke ztracené tvrzi s věžovým mostem.

Skály spadaly strmě dolů k močálům, ale jejich linie už nebyla v těchto místech jednolitá. Naopak - stranou skalního ochozu směrem do Orcigardu se vypínaly útesy téměř tak vysoké jako stěna samotná. Tvrz byla posazena na širokém temeni jednoho z nich.

Vypadala nedobytně. Od skalního masivu ji oddělovala rozsedlina, jejíž dno se dole ztrácelo v šeru. Na útes s tvrzí sice navazoval systém dalších útesů, úzký a rovnoběžný s hlavním skalním masivem, ale po nich byla tvrz rovněž nepřístupná. Ohlodaný kamenný pás, souběžný se strmými stěnami, vypadal jako řada obřích dlaní, vztažených z bažin s prsty trčícími vzhůru, či snad jako hřbet zkamenělého draka.

Jediné, co tvrz spojovalo s pevninou, byl most. Ladně se klenul nad propastí, dlouhý jistě více než padesát kroků, na začátku i na konci opatřený věžičkami, jež měly zřejmě jen okrasnou funkci. A na boku mostu, jak si mohla Sylva všimnout, byl vytesán reliéf kruhu.

Od věžiček se pohnuly nějaké postavy. Osm nebo devět mužů, pohublých, zahalených v dlouhých pláštích. Nad propadlými, neoholenými tvářemi se horečnatě leskly oči, dlouhé nečesané vlasy vlály ve vánku. Všude tam, kde se pláště rozevíraly, bylo vidět zašlou kůži brigantin, probitou širokými hlavicemi nýtů. Řemeny se zavěšenými meči. samostříly, palcáty, bojovými sekerami.

Jeden z nich vyšel orkům vstříc: „Zdravím tě, Bras-yr-gó. Vidím, že jsi byl úspěšný."

Pak se zahleděl na Sylvu: „Zdravím i tebe, holčičko. Vítám tě ve svém sídle."

Zalapala po dechu: „Raymonde?" řekla opatrně.

Tohle že byl ten mladý veselý vojevůdce, před kolika... dvanácti? třinácti?... lety zasnoubený se Sylvinou nejstarší sestrou? Ten, který se tehdy mohl stát nástupcem Sylvina otce, budoucím vévodou la Barro?

Vysoký chlapík s ježatou, téměř dohola ostříhanou hlavou, s dlouhými lysinami směřujícími od čela k temeni. Značně opotřebovaná tvář muže asi pětačtyřicetiletého. Neholené vousy, kolem nosu popraskané žilky silného pijáka, očka ukrytá v závějích vrásek. Široké rty, zvyklé hodně se smát a usmívat. Přátelská, sympatická tvář.

Ano, sympatická. Raymond de Couissy dokázal ve společnosti svých vojáků pít celou noc a pak je vést do útoku. Ty slabé pak bez mrknutí oka odsoudil k smrti za zbabělost a oni v okamžiku umírání cítili hanbu, protože zklamali svého velitele.

„Nepoznáváš mě?" usmál se na ni.

„Změnil ses."

„Všichni se měníme. I ty ses změnila. Když jsem tě viděl naposled, byla jsi holčička. Teď jsi dospělá."

Došel až k ní a dotkl se jejích vlasů: „Nejsi tak hezká, jako byla tvá sestra. Ale něco z ní přece v sobě máš."

„Snažíš se mi zalichotit?" hlesla. Necítila ani hněv, ani strach, ani radost. Jen únavu.

„Vypadáš jako loupeživý rytíř," dodala. „Nesnažím se ti zalichotit, děvčátko. Jen mám radost, že tě vidím."

„Ještě patří nám," zavrčel Bras-yr-gó. „Máš pro nás jídlo?"

Raymond de Couissy se na orka široce usmál: „Mám spoustu jídla, můj příteli. Všechno podle dohody a ještě víc. Nezůstaneš na dnešní večer? Moji muži ulovili jelena - bude dost pro všechny."

„Musím jít," zavrčel ork.

„Kam tak spěcháš, válečníku? Za svými samicemi?"

Ork se po něm otočil tak prudce, až Raymond de Couissy ustoupil o krok: „Já jdu pokořit se před Mágem. Já uškodil jsem sobě službou pro tebe. Já opustil svůj klan, nechal ho bez ochrany. Teď já skončil, víš? Já, svobodný bojovník, skládám zbraň."

„Pomohu ti," vyhrkl Raymond. „Promluvím s Tourainem."

„Hoho!" zachrochtal ork. „Ty pomůžeš mně? Ty pomůžeš mně snad lovit Pekelného koně? To ta podmínka - já mám přinést Mágovi hlavu. Já hlavu Pekelného koně položím Mágovi k nohám - pak Mág nechá mě žít. Možná."

Kostěný knoflík mávl prackou a orkové se pohnuli dál. U první z věžiček mostu se zastavili a každý z nich si hodil přes rameno jeden z vaků. které tam byly přichystány. Raymond de Couissy mlčel a s ním mlčeli i jeho ozbrojenci.

Trvalo to jen chvilku a orkové, obtížení vaky, vykročili na další cestu.

„Fríghasi," zavolal do jejich zad Raymond. „Ty přece zůstaneš se mnou, ne?"

Půlork se otočil a omluvně rozhodil ruce: „Splnil jsem svou úlohu, kapitáne. Odcházím s Bras-yr-góem." Věnoval jeden kratičký roztěkaný pohled Sylvě a pak se zařadil do zástupu odcházejících orků.

Raymond položil Sylvě ruku kolem ramen, nebránila se jeho doteku. „Čekal jsem od nich víc uznání," řekl žalobně. „Ale jsou to jen zvířata. A Fríghas... myslel jsem, že je můj přítel... je stejný jako oni. Půlork."

„Jsem unavená," řekla netečně.

Odtáhl se. „Já vím. Promiň. Jsi velmi statečná. Vlastně jsem nevěřil, že dojdeš až sem. Dal jsem Kostěnému knoflíkovi a Fríghasovi příkazy, aby tě nesli na nosítkách, kdybys už nemohla... Ale ty jsi došla po svých. Jsem si jisty, že tvá sestra by to nedokázala."

Most přes průrvu byl široký přes pět kroků. Na straně tvrze končil hradbou, v níž se černal jen dvě stopy široký a pět stop vysoký otvor. Napříč hradbou pak vedla deset kroků dlouhá, zaklikacená chodba. Jediný muž ji mohl bránit - stát na jejím konci a sekat do skloněných hlav útočníků.

Ta chodba měla jedinou nevýhodu - neprošel jí kůň ani jiné větší zvíře. Sylva zapátrala v paměti: používali pterrové koně nebo jiná jezdecká zvířata? Zřejmě se touto otázkou ještě nikdo nezabýval.

Za vstupní chodbou se rozkládalo nádvoří, na němž se v koutě choulil hlouček otrhaných, vyděšených lidí. Zřejmě vesničani, které Raymond de Couissy bůhvíkde unesl a pak je hnal divočinou, aby z nich udělal své sluhy. Rytíř jen křikl a z hloučku se oddělila rozcuchaná dívka s poškrábanou tváří a se šíleným pohledem v očích. Vzala Sylvu za loket a odvedla ji do věže. Vedla ji po točitých schodech vzhůru.

Věž nebyla jen pozorovatelnou, ale především pevností v pevnosti. V Barro se takovým věžím říkalo donjon a byly stavěny jako poslední útočiště pro případ, že by nepřítel zdolal všechny hradby. Tomu odpovídaly i její rozměry - při základně měla čtvercový půdorys o straně dlouhé dobrých dvacet kroků.

Od vstupní branky vedlo vzhůru uzoučké pravotočivé schodiště, osvětlené jen střílnovitými průduchy. Takové místo je velmi dobře hájitelné. Obklopeno kamennými zdmi stoupalo schodiště do druhého patra. Tam na ně navazovala chodba, z níž vedly dveřní otvory do pokojů i jiná schodiště nahoru i zpět dolů do dolních pater a sklepů.

Dívka vedla Sylvu až do třetího, předposledního patra. Tam byla čistě zametená místnost s hrubě udělaným stolem, dvěma židlemi a nízkou postelí vycpanou suchou lesní trávou. Jediné neveliké okno bylo přivrácené do nádvoří - a za ním se rozevíral neuvěřitelný pohled na Orcigard ležící v hloubi několika set stop. Na zdi visel vak s vodou, na jedné židli pak stálo dřevěné umyvadlo - či spíše jen ze dřeva vydlabané korýtko.

Pokoj se od jiných pokojů, které Sylva v ostatních patrech viděla, odlišoval zásadní věcí: měl dveře. Jiné dveřní otvory byly zakryté pokrývkami nebo cáry kůží, ale tady si někdo dal práci, vyrobil z kmínků mladých stromků dveře a zavěsil je do zárubní na panty z nevydělané kůže. K tomu všemu je opatřil závorou - uzavíratelnou zvenku, z chodby.

Pokoj měl ještě jednu zvláštnůstku, drobnost, která Sylvu překvapila - maličký kamrlík, osvětlený uzoučkým okénkem, oddělený od hlavní místnosti závěsem z přikrývky. Uvnitř kamrlíku byla jen díra v podlaze - výlevka a zároveň záchod. Sylva pročetla už tolik prací o pterrských stavbách, ale nepamatovala si žádné zmínky o záchodech. Byl snad její pokoj výjimkou? Nebo se ostatní autoři o záchodech nezmiňovali, protože jim to připadalo trapné? Na posteli měla Sylva připravené ženské šaty - dlouhou modrošedě pruhovanou sukni, stejně vzorovaný kabátek, šedou halenu z hrubého plátna. Dívka s poškrabaným obličejem pomohla Sylvě svléknout jezdecký oblek, pomohla jí se umýt, obléci do ženských šatů a nakonec ji učesala.

Sylva se položila na postel, zavřela oči. Usnula.

Když se probudila, v místnosti už bylo šero. U dveří stál Raymond, v pozdvižené ruce svíral hořící pochodeň. Všiml si, že se Sylva pohnula, a zastrčil pochodeň do železného držáku na stěně.

„Jsi vzhůru?" zeptal se. „Nechal jsem ti přinést jídlo."

Uvědomila si, že to byla vůně pečeného jeleního masa, co ji probudilo. Toho masa, které pro ni bylo přichystáno na dřevěném talíři na stole. Posadila se.

Dívala se na pochodeň a zjistila, že plameny nemihotají, jen silně, namodrale září. To nebyl oheň! Vstala a přiblížila ke světlu ruku: vůbec nebylo horké!

„Magická pochodeň," poznamenal Raymond. „Věděl jsem, že se ti bude líbit. Najez se, dokud je maso teplé. Musíš vzít zavděk jen masem, nic jiného nemám. Ani chléb, ani placky, nic... Ale to se všechno změní," vykřikl.

Vedle dřevěného talíře stál pohár s vodou. Upila.

„Je to jen voda," pokrčil rameny Raymond. „Pár dní to musíš vydržet."

„Proč jsem tady?" zeptala se.

„Abych dostal to, co mi patří," řekl. Napadlo ji, že tuhle větu si dlouho v duchu nacvičoval.

„Mám pro tebe návrh," pokračoval po chvíli. „Je výhodný pro tebe i pro mne... Ne, to je špatně řečeno. Ten návrh je jediný možný pro tebe i pro mne."

Mlčela. Čekala, co z něj vypadne. „Pamatuju si, jak jsem s tebou hrával rantu. Královskou hru, jak se říká. Dvě armády postupují proti sobě... po pavučině předkreslených čar. Na začátku jsou šance vyrovnané, armády mají stejný počet bojovníků. Zvítězí chytřejší z hráčů. Byla jsi zatraceně dobrá v hraní ranty."

Pokrčila rameny. „Jsem pořád dobrá. Můžeme si zahrát."

U srdce ji píchlo. Vzpomněla na večerní partie, které na Skalce svedla s rytířem Corwalkem. Corwalk byl zarputilý hráč, ne moc schopný, ale pečlivý a odhodlaný. Většinou ho porážela, ale nikdy se jí nepodařilo nějakým elegantním způsobem zajmout jeho vévodu. Vždycky musela jeho figury vybít až téměř do poslední.

Rytíř Corwalk... Co za hru hraje tenhle namyšlený idiot, tenhle Raymond de Couissy, že kvůli ní musel kučeravý mladíček zemřít?

„Co hraješ za hru teď, Raymonde?" zeptala se.

Přikývl. „Dobře řečeno, Sylvo. Hraju hru. A ty - ty budeš moje dáma... pokud budeš chtít."

Jeho poslední slova měla dvojí význam. Zatímco vévoda je figura, kterou protihráč nesmí ztratit, dáma je postradatelná. Ovšem - je to nejsilnější figura, pro niž neplatí žádná z omezení, jež zatěžují pěšáky, střelce, rittery a rochy.

I bez dámy je možné hrát rantu dál... a při velké obratnosti a značné dávce štěstí i vyhrát.

„Obávám se," řekla Sylva pevně, „že ti nerozumím."

„Ale rozumíš," pousmál se Raymond de Couissy. „Jsi dost chytrá na to, abys porozuměla. Mimořádně chytrá - na ženu," zdůraznil.

„Chytrá žena, to znamená přírodní zvláštnůstka."

„Ano. Dospěla jsi, zmoudřela. Už jsi asi pochopila, že být chytrou ženou není v tomto světě správné." „Ano. Už jsem to pochopila. Ale vrátíme se k tvé hře, Raymonde. Chceš, abych byla tvou dámou. Znamená to snad, že mě tímto žádáš o ruku?"

Pozvedla loket a zamávala mu prsty před obličejem: „O tuto moji baculatou ručku?"

Tvářil se vážně. „Ano, Sylvo. Žádám tě o ruku."

„A proč?"

„Jak to - proč?"

„No, máš k tomu snad nějaký důvod ne?"

„Mám pro tebe slabost, Sylvo. Vždycky ses mi líbila."

„Když jsem s tebou před více než před deseti lety hrávala rantu, to mi táhlo na třináct. Copak se ti líbí malé holčičky, Raymonde? Já už jsem jaksi vyrostla."

Pořád se díval vážně. „Dobře víš, o čem mluvím," řekl. Ale ona nevěděla.

„Nevím. Nechápu. Co chceš získat, když si mě vezmeš? Jsem nejmladší vévodova dcera. Nejmladší ze tří. Mé dvě starší sestry jsou již vdané - za vznešené muže z dobrých rodin. Můj otec dosud vládne. Myslíš snad, že tě přivine na svou hruď a předá ti vévodské insignie?"

„Insignie?" podivil se. To slovo zřejmě neznal.

„Insignie - zlatou vévodskou čelenku a žezlo."

„Aha. Ne, nemyslím, že by to bylo tak snadné. Až se vezmeme, budeme stát teprve na začátku cesty."

„Budeme stát na začátku cesty? Budeme? Ty a já?"

„Ano," potvrdil. „Ty a já."

Opřela se o nepohodlné opěradlo dřevěné židle. „Povídej dál," řekla.

„Ony, jak říkáš, insignie, mi patří. Mám na ně právo."

„Tím. že jsi byl nějakou dobou zasnoubený s mou nejstarší sestrou, ti nevzniklo žádné právo." „Pleteš se. To já jsem vyhrál bitvu u Le Soto. Za odměnu jsem se měl oženit s Elvirou la Barro, tvou nejstarší sestrou."

„Blázníš?" vyhrkla „Bitvu u Le Soto jsme přece prohráli."

„Ne. Tu bitvu, první bitvu, jsme vyhráli. Já jsem ji vyhrál. V čele železných jezdců jsem rozbil arkastskou obranu, nepřátelští vojáci se dali na útěk. Pronásledoval jsem je až hluboko na jejich území."

„A měl jsi co dělat, aby ses vrátil. S polovinou svých mužů."

Zavrtěl hlavou. Postřehla, že se mu chvějí svaly kolem rtů. Špatné vzpomínky na bitvu u Le Soto mu zřejmě nedávaly spát.

„Mýlíš se, Sylvo. To tvůj otec, který velel zbytku armády, pak, o čtvrt dne později, prohrál druhou bitvu u Le Soto. Zpomalil postup jádra armády dobýváním bezvýznamného opěrného bodu arkastského vojska... Kdyby byl šel dál, o pár dní později by naši vojáci pochodovali ulicemi Thonnieriky."

„Obávám se, že dobře vím, co se tehdy u Le Soto stalo," řekla Sylva. „Zaúřadoval tam jisty velmi schopný arkastský důstojník. Jmenoval se, tuším, Gordon Fee. Sešikoval prchající arkastské pěšáky, postavil se na odpor... náš útok se rozdrobil, zpomalil, zastavil. Nakonec jsme prohráli."

„Kdybych tam tehdy byl já, nikdy by se to nestalo. Ale tvůj otec mi nařídil pronásledovat ustupující arkastské voje,

dorážet na ně, nenechat je, aby se znovu zformovaly. Gordon Fee mě odřízl od zbytku našeho vojska... a pak si arkaství všimli, že mých jezdců je jenom pár desítek... Probil jsem se zpět, ale válka už byla ztracena. A já byl označen za viníka. Upadl jsem v nemilost, musel jsem uprchnout." „Nepamatuju si, jak to tehdy bylo. Byla jsem ještě téměř dítě... Asi to nebylo vůči tobě správné... A teď sis přišel vzít to, co ti patří. Vévodovu dceru."

„Nežertuj, prosím," napomenul ji. „Ani k tobě se nechovají tak, jak by ti náleželo. S úctou, s poctami. Byla jsi jim na obtíž, a tak tě poslali... do vyhnanství. Nabízím ti spojenectví. Oba získáme to, na co máme právo."

Vzedmula se v ní vlna pobaveného pohoršení. „Zdá se, že mě znáš dobře, Raymonde. Nezkoušíš mi vyznat lásku, protože víš, že bys nepochodil. Neuvěřila bych nějakým zamilovaným slůvkům. Místo toho na mne jdeš s logikou a já, přiznám se, nemohu najít v tvých argumentech chybu."

„Věř mi, Sylvo, že si tě vážím."

„Líbím se ti? Přitahuju tě?"

Zmlkl. Zdálo se, že ho svou přímou otázkou zaskočila. Pak přikývl. „Ano, líbíš se mi."

„Žádná krasavice, že? Obtloustlá, zanedbaná bláznivá vědátorka."

„Křivdíš si, Sylvo. Nejsi tlustá, ani ošklivá. Naopak. Jsi velice přitažlivá. Říkali o tobě, že jsi ztloustla, ale teď vidím, že lhali. Vyřídím si to s nimi."

Zavrtěla hlavou. „Nelhali. Hodně jsem přibrala - ale zdá se, že mi život v lesích prospěl."

Nevšímal si jejích slov. Pokračoval: „A už vůbec ne bláznivá. Stojíš si za svými názory, což většina mužů jen tak nestráví. Oni tebou neopovrhovali: báli se tě."

Pochopila, že ji dostal. Nejprve na ni vyzkoušel logiku, ale to byla jen vějička. Teď vyrukoval s lichotkami a Sylva pocítila, že se v ní její ženská část, dosud utlačená a zašlapávaná do země, napřimuje, natřásá a vyhřívá v teple Raymondových lichotivých slov.

Před pár dny jí někdo říkal něco podobného. Ne, nemáte pravdu, slečno. Jste velmi hezká a mnoho mužů po vás -...

Kdo jí to jen říkal? Corwalk, rytíř Corwalk, uhrovitý mladíček, přepadený a ubitý orky... na Raymondův příkaz.

Ty parchante, pomyslela si. Krásně sis to naplánoval - a málem ti to vyšlo. Uvěřila bych ti. Ale co ten sedmnáctiletý kluk, který se postavil tvému zabijákovi a nechal se zabít... kvůli mně? A lesník, kterého orkové utloukli jen tak mimochodem?

Vzpomněla si, jak se lesník loučil se svou ženou.

Bereš to jako partii ranty, ale zapomněl jsi, jak dobrá jsem hráčka.

Neuzavřu s tebou spojenectví. Budu hrát proti tobě a porazím tě. Jako pomstu za rytíře Corwalka a lesníka.

Usmála se. „Zdá se, že sis to dobře připravil, Raymonde. Víš - všechno, co jsi řekl, je pravda. Myslím, že bych se měla postavit na tvoji stranu. Ale dáma přece nemůže říci ano tak rychle. Dej mi čas na rozmyšlenou. Jeden den."

I on se usmál. Na tváři se mu rozlil tak ulehčený výraz, až jí ho přišlo líto. Ale jiná část její bytosti cítila škodolibou radost.

Zalkni se, parchante.

Usnula brzo, ale záhy ji probudil opilecký zpěv. Zněl odkudsi zdola a doprovázely ho kovové rytmické údery, jako by zpěváci tloukli čepelemi mečů do okrajů štítů. Zpěv nabíral na intenzitě, sílil - a pak se rozprskl do řevu a ječivého smíchu.

Do toho zazněly výkřiky. Nějaká žena tam dole křičela.

Sylva se zvedla z postele. Tak jak byla, tedy jen v košili dlouhé do půli stehen, došla ve světle magické pochodně ke dveřím. Otevřela je, za nimi se objevilo vnitřní schodiště, utápějící se v šeru. Jak otevřela dveře, řev zesílil. Žena dole křičela, v tom křiku byl pláč i bolest.

Od stěny se odlepil stín - nějaký Raymondův žoldák se tam opíral o krátkou píku.

„Máte zůstat v pokoji, slečno la Barro," vykoktal.

„Chci mluvit s Raymondem!" vyštěkla na něj. „Hned!"

Nejistě se po ní podíval, zaváhal, ale pak se přece jen vydal dolů. Vzápětí se vrátil s Raymondem de Couissy.

„Probudili jsme tě, Sylvo?" zaskřípal Raymond. „Promiň."

Lehce se potácel, byl opilý. Jako zkušený piják však měl svou opilost pod kontrolou.

„Co ode mě chceš?" zavřískla. „Jestli máš chuť, tak pojď dovnitř a pomiluj se se mnou... ať už to mám za sebou!"

Opřel se o kamennou stěnu. Žena dole se zalykala křikem.

Raymond se otočil na patě, potácivě sešel dolů po schodech, a pak se tam odsud ozval jeho řev. Zaburácel mezi kamennými stěnami jako padající lavina. Stačilo pět nebo šest kratičkých, úsečných vět a bylo ticho.

Tak tiché, až píchalo v uších.

Raymond se vrátil nahoru. „V pořádku?" zeptal se.

„Jsou jenom dvě možnosti, Raymonde," zasípěla. „Buď jsem tvůj zajatec - nebo jsem tvůj partner."

„Jsi můj partner," přikývl.

„Abych byla tvůj partner, musím si tě vážit, Raymonde."

Přikývl. „Rozumím ti, Sylvo. Trochu jsme zdivočeli, ale už to bude lepší."

Obrátila se, vrátila se zpátky do pokoje, on šel za ní. Sedla na postel, třásla se zimou. Pootevřeným oknem sem províval chladný, vlhký vánek z bažin. Opřel se o kamenné zárubně, lehce se kýval sem a tam. Čekala, co udělá.

„Ten člověk," řekl pak, „Gordon Fee. Nikdy jsem ho neviděl. Zničil mi život. A já - já jsem se mu pomstil tak strašně, jak jen se může muž pomstít jinému muži. Někdy si přeju, abych to byl neudělal."

Nechápala, co to říká, co to znamená.

Ještě ne.

„Dobrou noc, Sylvo."

Otočil se a šel pryč.
Už nikdy ji pak nenavštívil v jejím pokoji.
A nikdy se před ní neukázal opilý.

Lovci odpadlíků

„Myslím, že můžeme začít," zaskřehotal obrovitý pták. „Jsme všichni." Roztáhl křídla a zamával jimi, aby vehnal vzduch do čadivého ohýnku, problikávajícího tmou. Plameny vzplály a znovu pohasly.
„Začněme!"
„Ještě ne," ozval se tvor vzdáleně podobný člověku. Vstal a roztáhl všechny své čtyři ruce.
Lidé ovšem obvykle nemívají čtyři ruce. A tenhle je měl... dlouhé, zakončené pařáty. Mezi horním a spodním párem visely záhyby kůže jako zřasená pláštěnka. V lysé hlavě, která kdysi patřívala statnému orkovi, rudě planulo jediné oko, umístěné uprostřed čela.
„Jsme všichni," odporoval pták. „Nikdo už nepřijde." Vypadal jako sup, pokud by ovšem sup dorůstal velikosti mezka.
„Ještě Ogkchůk-regg," zaznělo ze tmy.
„Není blázen," zasyčel Sup. Natočil hlavu tak, aby jeho pohled pronikl temnotou až ke spleti zahnívajícího rákosí. „Tvůj bratr Ogkchůk-regg není blázen. Otec ho nikdy nevezme na milost."
„Přijde," zopakoval ze tmy rozhodný hlas.
Pak dodal: „Špinavče, přihoď na oheň, ať nás Pekelný kůň snáze najde."
Plameny vyšlehly výš a ozářily zřícené zdi, které okolní bažina dosud nedokázala pohltit. Pokřivené vrby i olše se šplhaly po polorozpadlých skulpturách, z páchnoucího bahna u paty zříceniny vyrůstalo rákosí.
Světlo ohně odhalilo orčí bojovníky, rozesazené na zbytcích zdí. Bylo jich asi patnáct, samí dospělí samci, statní, ale hrozně vyhublí, propadlé líce zbrázděné rituálními jizvami a kropenaté tetováním. Zažloutlé zuby jim trčely z bezkrevných pysků vzhůru k očím, které se v záři plamenů rudě leskly.
Majitel onoho rozhodného hlasu přišel blíž k ohni. Rozložitý ork, vysoký jistě více než šest stop, vyhublý stejně jako ostatní. Ale zatímco ti rozesazení na hradbách byli oblečeni do cárů otrhaných kůží, tenhle na sobě měl zprohýbaný zwergský pancíř a elfské mucklutiny, boty vysoké až k pasu a zdobené třepením, doplněné vlčí kůží, ovinutou kolem boků a sloužící jako bederní zástěrka. Byl vyzbrojený železným palcátem, zavěšeným na řemenu na zádech. Žluté líce měl zdobené krátkými, křížem se přetínajícími jizvami. Ohrnul pysky: „Pekelný kůň přijde, protože dostal vzkaz. Všichni odpadlíci mají šanci podvolit se Pánu. První a jedinou šanci. Já a moji bojovníci. Ty, Supe. Kyklop. Ještěr."
Zvláštní bylo, že všichni přítomní mluvili obecnou řečí - jazykem, který používají lidé v Arkastii i ve vévodství Barro.
„Myslel jsem, že v sobě máš víc hrdosti, Bras-yr-gó," zaskřípal Sup a znělo to jako smích. Jako výsměch.
Ork se pohrdavě ušklíbl. „Hrdost? K čemu je mi hrdost. Jsme unavení a vyhublí a zima už je blízko."
„Mohl jsi odejít za Vickeu a přidat se ke svobodným klanům."
„No a? Co bych dělat tam? Tohle je můj domov."
„Jak patetické - na orka," zaševelil Kyklop.
„Drž hubu," utrhl se na něj ork.
Kyklop se jen syčivě zasmál. „Kam jsme to dotáhli? Spolčujeme se s orkama. My, vyšší rasa..."
Sup zaskřípěl: „Já si nepřipadám jako nějaká vyšší rasa. Co myslíš ty, Ještěrko?"
Žádná odpověď. Až po chvíli to v rákosí za troskami začvachtalo a na ostroh se vyškrábal neforemný tvor.
„Nějak se necítím," zafuněl ztěžka. „Hrozně mě bolí břicho."
„Sežral mršinu jelena," vysvětlil Sup. „Asi tak čtrnáct dní starou. Kůži, šlachy, kosti - víc tam nebylo."
„Myslel jsem, že mrchožrout jsi ty," uchechtl se ork.
„Potřebuju k jídlu jen velice málo," zaskřípal Sup zobákem. „Mnohem méně než ty, Bras-yr-gó. Myslím, že za to může ta magie, která ve mně je."
Chvíli bylo ticho a pak ork nenávistně zasyčel: „Kdybych já nepotřeboval jídlo, nikdy bych se Mágovi nepodrobil."
Ještěr zhluboka odfukoval, funěl, sípal, lehce, ale téměř nepřetržitě krkal. Zajíkl se a vyrazil ze sebe: „Mám pořád takový hlad..."
„Vykrmil ses v Otcových službách," zasmál se Kyklop. „Narostlo ti břicho. Teď ho musíš živit. Pamatuju si, jakýs byl štíhlý a svěže zelený, když tě Otec stvořil. Oči jsi měl jako dvě černá zrcadélka a jazyk ti kmital mezi zuby. Vypadal jsi jako zosobněná smrt... A není to ještě ani dvacet let."
„Žiju už příliš dlouho," zabublal ještěr. „Jsem starý."
„My přece nestárneme," namítl trochu poplašeně Kyklop. „Nestárneme, viď že ne, Supe?" dožadoval se ptákova souhlasu.
„Já nevím," zaskřípal Sup. „Nevím. Někteří stárnou, jiní ne. Někteří potřebují hodně jídla, jiní málo. Někteří jsou chytří, jiní hloupí. Otec nás vytvářel metodou pokusů a omylů."
Kyklop se zachechtal: „Ještěr byl vytvořený chytrý, nesmrtelný, nepotřeboval jíst. Teď je věčně hladový a v posledním tažení. Blbý jako... jako ork."
„To byl dobrý vtip," začvachtal ještěr. „Blbý jako ork."
„Kecy, kecy," zavrčel Bras-yr-gó.
„Blbý jako ork," opakoval Ještěr. „No to mě podržte."
„Haha, to být skvělý fór," zapitvořil se Bras-yr-gó. „Já smát až popadat se za břich. Znát vy ještě jiný podobný,

srandovní, vznešená bytost?"

Z ruin se ozvalo slaboučké zakňučení a orkové, dosud nehybně hřadující na zbořené hradbě, se pohnuli. Jedni se přesunuli tam, jiní na druhou stranu, ale zdálo se, že se snaží co nejvíce rozptýlit. Obklíčit místo rokování.

„Pekelný kůň přichází," zachrčel Bras-yr-gó. „Je tady,"

Sup znovu zafofroval křídly. Plameny ohně vyšlehly do výšky deseti stop a jejich světlo dolétlo až na druhou stranu zříceniny. Na pozadí temné zdi tam vyvstala postava jakéhosi tvora, podobného nejspíše obludnému psovi s robustním tělem a křivýma nohama.

Ovšem ne nějakému lehkonohému elfímu ohaři. Tvor vypadal jako těžký štváč, pes vyšlechtěný k pronásledování a strhávání kanců. „Jsem tady," pohodil tvor bečkovitou hlavou, až mu kolem krátkého krku zavlála dlouhá hříva. Oči se mu rudě zableskly a mezi nimi se zaleskla světlá vertikála, dlouhá asi tři stopy. Obludnému psovi vyrůstal z čela roh.

„Jsem rád, že tě vidím, můj bratře," zaskřípal Sup potěšené.

„I já tě rád vidím, bratře," odpověděl Těžký štváč., „Bras-yr-gó, jsem potěšen tvou přítomností a zároveň jsem tebou zklamán. Moji přátelé mi sdělili, že ses zapletl do špinavé hry. Unesl jsi princeznu z Barro a předal ji Vojákovi."

Ačkoliv vypadal Těžký štváč na první pohled odpudivě, měl mužný, autoritativní hlas.

Bras-yr-gó se ohradil: „Není ti nic po tom, co já dělám, Ogkchúk-reggu. Splácel jsem Vojákovi dluh."

„Únos Sylvy la Barro je Otcova intrika," vybuchl Těžký štváč. „Otec se už sto let snaží zničit Arkastii a stejnou dobu bojují s Arkastií vévodové z Barro. Otec chce najít způsob, jak udeřit zároveň - z Barro i z Orcigardu! Musíme ho zastavit!"

„Musíme?" zašklíbil se Kyklop. „Proč máš tak rád Arkastii, přítelíčku? Byl jsi tam někdy? Obskákal jsi tam nějaké klisničky?"

„Protože bojujeme proti Otci. Proto. Nejsme přátelé Arkastie, ale nepřátelé Alaricha Touraina."

Rozhostilo se ticho, které po chvíli přerušil Bras-yr-gó: „Kyklope, ty vysvětli Pekelnému koni, co my chtít. Já udělal bych sám to, já vysvětlil bych, ale já ne dost chytrý. Já, no vždyť víš, já být blbý jako ork."

„Co se děje?" potřásl hlavou Těžký štváč.

„Eh, přítelíčku, tohle není shromáždění odbojníků proti Mágovi," zahovořil sladce Kyklop. „Sešli jsme se tu jako kajícníci." „Dostal jsem přece vzkaz!" vybuchl Těžký štváč. Otočil se k Supovi: „Ty jsi mi vzkázal, můj bratře!"

Obrovský pták se načepýřil: „Nevzkazoval jsem ti nic, bratře, ale pokud jsi nějaký vzkaz dostal, tak je tu na tebe nastražena past!"

Zamával křídly: „Uteč, můj bratře! Zachraň se!"

Fofroval křídly, ale nikdo se nepohnul. I Těžký štváč stál poklidně zády ke zdi a rozhlížel se rudýma očima. Sup složil křídla.

„Žádná past," mluvil sladce Kyklop. „To já jsem poslal ten vzkaz. Mám pro vás poselství od Mága. Vyslechnete ho, pak se rozejdeme jako přátelé. Nic víc."

„Nebo nepřátelé," podotkl Těžký štváč.

„Cože?" začvachtal Ještěr. „Co to říká?"

„Že vyslechneme vzkaz a pak se rozejdeme," vysvětlil Kyklop. „Jako přátelé, nebo jako nepřátelé."

„A ten vzkaz zní?"

„Odpuštění pro všechny, kdo se budou kát. Předstoupí před Mága a řeknou: provinil jsem se proti tobě, Otče. Chyboval jsem. Už nikdy se proti tobě nepostavím, ale budu tvým věrným a oddaným služebníkem. To je vše. Pokoříme se před Mágem a on nám odpustí."

„Odpustí nám?" zachrochtal Ještěr.

„Tak. Odpustí nám všem."

Kyklop se na okamžik odmlčel a pak vykřikl: „Všem kromě Pekelného koně!"

Bras-yr-gó se zatočil na patě. Jednou, dvakrát. S každým otočením se přibližoval k Supovi, který znovu rozpínal křidla.

S třetí otočkou už byl u něho. v prackách násadu palcátu. Rýhovaná hlavice s ošklivým prasknutím přerazila Supův zobák a rozdrtila lebku. Vykulené Supovo oko s mlasknutím dopadlo kousek od ohniště. Ze zdi, u níž si kryl záda Těžký štváč, se snesla síť. Jinou síť vrhli orčí bojovníci ze strany. Psovitý tvor se náhle zazmítal v provazech, dokonale zaskočený.

„Nepoškoďte hlavu!" zaječel Kyklop. Sáhl dozadu a sevřel všema čtyřma rukama násadu kopí s dlouhým zubatým ostřím. „Ustupte! Zabiju ho já!"

Těžký štváč se zmítal v okách sítí, zezadu přitisknutý ke zdi a půlkruhem obstoupený orky. Kyklop, kopí připravené k bodnutí, se pohnul k němu.

Ještěr, odulý a neforemný, sebou překvapivě hbitě smýknul a něžně sevřel Kyklopovu nohu. Kyklop na něj udiveně pohlédl: „Co se děje, Ještěrko?"

Ještěr pustil netvorovu nohu a žalostně zakňučel: „Zabili Supa! Vždyť se chtěl vzdát! Chtěl se pokořit!"

„Museli, Ještěrko," řekl konejšivě Kyklop. „Sup byl Ogkchúk-reggův přítel. Bránil by ho."

Těžký štváč se znovu zazmítal v sítích. Jeho světlounký roh ještě víc zbělel a pak... vybuchl modrým ohněm. V prudkém světle se ukázalo, že tvor vlastně není přerostlým psem, ale spíše koněm, obludným ošklivým poníkem.

Provazy sítí vzplanuly. Pekelný kůň potřásal hlavou, v hřívě mu přeskakovaly rudé jiskry a všude tam, kde se roh dotkl provazů, tály sítě jako jinovatka v prudkém slunci.

„Nenechte ho utéct!" zařval Kyklop. Se zdviženým kopím se vrhl k Pekelnému koni.

„Orkové zabili Supa! Zabili Supa!" zakvílel Ještěr. Máchl ocasem a podrazil Kyklopovi nohy. Ten, ještě v pádu, zabodl Ještěrovi kopí do břicha: „Je mi líto, Ještěrko."

Zip! Zip! zasvištěly šípy z vrhačů. S cinkáním narážely do zdi, jiné se ale s tlumenými údery zakusovaly do

svalnatého těla Pekelného koně. Tvor sklopil hlavu a přepálil zbytky sítí, které mu poutaly nohy. Pak zaržál: „Sami jste to chtěli!" Poskočil do strany a nabodl nejbližšího orka na svůj planoucí roh. Potřásl hlavou, zvedl nebožáka do výšky, trhl krátkým krkem: ork odlétl stranou a srazil dalšího bojovníka.

Ještěr, kopí vražené v břiše, se smýkal k místu boje: „Blbí orkové! Zabili Supa!"

Než bojovníci pochopili, co se vlastně děje, chytil Ještěr do tlamy nohu nejbližšího z nich. Teď už to nebyl žádný jemný stisk, jako když upozorňoval Kyklopa na nedopatření. Kosti zapraštěly, ork zařval bolestí.

Bras-yr-gó přiskočil a zezadu udeřil Ještěra palcátem. Tentokrát nebyla rána tak úspěšná - sklouzla po tvrdé lebce a obludu jen přiomráčila. Dodělávající Ještěr se zmítal a máchal kolem sebe ocasem, za ním se po zašlém dláždění táhly temné šmouhy a kličky střev z otevřeného břicha.

Pekelný kůň zaržál, pohodil hlavou, jiskřící hříva se vztyčila jako kohoutí hřebínek. Hrábl předními kopyty do vzduchu a našel cíl. Jedno kopyto narazilo do ramene orčího bojovníka, druhé do placatého nosu. Orkovi vylétla z týla sprška roztříštěných kostí smíšených s krví a mozkem.

Pekelný kůň se krátkými poskoky rozběhl podél hradby. Po schodech, zavátých hlínou a zarostlých kyselou travou, vyběhl až na ochoz. Znovu zaržál, vzepjal se a skočil dolů - na druhou stranu hradby, pryč od orků.

Ozvalo se žbluňknutí, jak spadl do bažiny.

„Šípy!" ječel Kyklop. „Nahoru na hradbu a střílejte, vy psi!"

Pár orků vyběhlo na ochoz. „Támhle je! Támhle!"

Do tmy zářila jiskřící hříva i modře svítící roh. Dlouhé šípy z vrhačů, podobné spíš malým oštěpům, znovu pročísly vzduch. Ale hříva i roh matněly, jejich světlo pohasínalo, ukrývalo se za bažinnými výpary. „Je pryč," hlesl jeden z orků. „Uprchl."

Bras-yr-gó se rozkročil na ochozu a zařval do tmy, protkané bělavými parami: „Proklínám tě, Ogkchúk-reggu! Zabil jsi dva z mých bojovníků! Budu tě pronásledovat dnem i nocí a neskončím, dokud tě nezabiju!"

„Pronásleduj mě," ozvalo se vzdálené zaržání, „a já zabiju tebe!"

Kyklop se postavil vedle orka: „Mág chce tvou hlavu, Pekelný koni! Chce ji prozkoumat, aby zjistil, kde udělal chybu! Nejvíc ho naštveš, když se utopíš v bažině a shniješ tam i s tou tvou šerednou kebulí!"

Pak znovu rozpřáhl všechny čtyři ruce. Tentokrát se kožnaté záhyby napjaly a Kyklop... vzlétl. Vznesl se k temnému nebi jako přerostlá můra. Od nízkých mraků zazněl jeho hlas:

„Jsi hlupák, Pekelný koni! Hlupák! Pokořil jsem se a Otec mi daroval křídla! Mohu létat jako pták! I z tebe mohl být pegas, ale propásl jsi šanci, ubožáku!"

Ale Pekelný kůň už uháněl pryč. Byl příliš chytrý, než aby se zapletl do výměny urážek, zatímco orčí střelci se k němu tiše blíží bahnem.

Raymondovi hosté

Dole na nádvoří se ozvaly hlasy. Zněly radostně a bujaře, jako by přijel někdo vítaný. „Další šakalové, kteří se přidávají na stranu silnějšího!" vyhrkla Sylva sama k sobě. Neodolala, vykoukla z okna.

Na barevných dlaždicích stojí jediný muž a ze všech stran se k němu sbíhají Raymondovi válečníci. Hlasitě ho zdraví, halekají, poplácávají ho po zádech. A už je tady i Raymond osobně, rozpřahuje náruč, vítá hosta.

Sylvě se zdá povědomý. Zašlá brigantina, nahé paže s nátepníky, rozježené vlasy barvy slámy...

Vždyť je to Skjold!

Skjold, který tak záhadně zmizel v lese, když předstíral, že pronásleduje jelena. Chviličku po tom, co se ztratil, napadli výpravu orkové.

Skjold. Skjold se vrací do hry jako další figura na hracím plánu ranty.

Dole na nádvoří se Raymond i Skjold s hlasitým smíchem objímají. Hlasy se odrážejí od útesů, hradeb, budov i věžiček, ozvěny se proplétají, slovům není rozumět. Mluví se však o ní, ví Sylva. Raymond ukazuje na její okno, dva roztlemené obličeje se obracejí vzhůru. Sylva rychle ustupuje vzad.

Pak válečníci odešli z nádvoří, hlasy ztichly.

Sylva si přinesla k oknu židli. Přes nízké budovy pozorovala Orcigard. Ze svého pokoje v třetím patře věže měla skvělý výhled.

V prvních dnech svého zajetí si myslela, že takhle shora dokáže nakreslit alespoň tu část bažin, kterou má jako na dlani. Ale ne, to by nedokázal nikdo. Zem pod skalami byla skvrnitá hájky i rákosovými poli, protkaná stovkami drobných vodních toků, třpytila se hladinami nesčíslných vodních ploch. Zahalená do bělavých par, každý den jiná.

Teď, když hlasy na nádvoří ztichly, zaslechla Sylva z mokřin znovu to bubnování.

Orčí bubny. Zněly už třetí den. Stmívalo se, Sylva se dívala, jak se stín útesů posouvá, roste, jak zakrývá stále větší kus bažinaté země.

Na dveře kdosi jemně zaklepal. „Vstupte," řekla. Ještě než vešel, věděla, kdo to bude. A nezmýlila se. Lehce předkloněný a s lokajským úsměvem na lasiččí tváři vešel pomenší štíhlý chlapík.

Znala jeho jméno a mnohokrát se s ním setkala už za svého předchozího života, vždyť býval dvořanem jejího otce. Teď ho sama pro sebe pojmenovala Podvrať ák.

Zaculil se na ni: „Neruším vás, vznešená?"

„Ale vůbec ne. Máte zájem o další partii ranty?"

„Ano, myslel jsem, že bych vás rozptýlil... Kdyby vás to příliš neobtěžovalo..."

Vlastně mu byla vděčná, že s ní hraje rantu. Možná by se jinak ukousala nudou. První týden poté, co ji Raymond uvěznil ve věži, strávila opravováním a doplňováním své mapy, pečlivě zakreslovala ten nepatrný kousíček území, který

v zajetí orků procestovala. Co vlastně všechno zjistila? Jen poměrně přesnou polohu tvrze s věžovým mostem. A linii skalních stěn, oddělujících Orcigard od pahorkatiny. Doplnila mapu a pak už neměla nic, čím by zaměstnala svou činorodou mysl. Partie ranty jí přinášely vítané rozptýlení.

„Zahrajeme si v sále," řekla. „Jako obvykle. Přijdu tam hned."

Provedl úklonu až po pás a zase zavřel dveře. Protože se stmívalo, bylo jasné, že partie ranty přejde v obvyklou společnou večeři. Zkontrolovala své oblečení - šedomodrou skládanou sukni dlouhou až na zem a kabátek ze stejné látky. Zpod lemu sukně jí vykukovaly třásně mucklutin. Raymond jí sice přichystal dámské střevíce a naléhal, aby je obula, ale ona nechtěla. Mucklutiny se jí osvědčily při dlouhém pochodu. Pokud by se naskytla příležitost a ona uprchla, mucklutiny by jí na útěku posloužily daleko lépe než nějaké střevíce, vhodné leda k cupitání.

Tenkrát Raymonda tak trochu poškádlila. „Drahý Raymonde," řekla mu, „já bych opravdu ráda obula tyhle střevíce, které jsi mi obstaral. Jsou velice pěkné, oceňuji tvou snahu. Jenže tady, v té tvé kamenné věži, děsně táhne od nohou. Myslím, že by vůbec nebylo vhodné, kdyby mi nastydly ty ženské věci."

Raymond tehdy zrudnul a už o střevících nepromluvil.

Usmála se při vzpomínce na to malé vítězství.

V zrcadle na stěně zkontrolovala účes - vlasy měla spletené do obvyklého volného copu. Vyšla na chodbu. Dva muži tam stáli na stráži, jeden z nich byl půlelf.

Půlelf? V Barge, hlavním městě vévodství Barro, nebyli žádní elfové ani půlelfové k vidění. Mezi lidmi z Barro a elfy od Vickey panovalo napjaté příměří. Nebylo tomu tak vždycky. Ještě před nějakými patnácti roky byly vztahy mezi lidmi a elfy velmi přátelské. Jenže pak oddíl válečníků z Barro, vedený Sorelem la Marek a Denisou Robinett, lstí obsadil starou pterrskou pevnost Timorok do té doby drženou elfy. Válečníci tehdy pobili elfskou posádku a drželi samice i mláďata jako rukojmí tak dlouho, dokud elfové nepřenechali vévodství Barro část svého území. Pro vévodství to znamenalo především znovuotevření starých pterrských rudných dolů v okolí Timoroku. Hořkou stránkou celé té záležitosti zůstávalo vědomí, že lidé z Barro bezostyšně zradili a okradli své spojence.

Tohle byl půlelf a jmenoval se, pokud Sylva věděla, Fergus Xí-írg. Zvláštní jméno. Ale co může člověk chtít od půlelfa? Chodil oblečený do obvyklé brigantirry a kalhot z kůže, ale přes ramena měl navíc přehozený šedý plášť. Obličej měl jaksi špičatý, porostlý kratičkou hedvábnou srstí, plavé vlasy okudlané nožem a po stranách dvě dlouhé uši.

„Partie ranty?" vycenil na ni půlelf špičáky. Žádné má paní nebo vznešená. Žádné zdvořilosti.

„Jo," přikývla. A pak se zeptala: „Ty, Xí-írgu, odzdola z bažin slyším bubny. Nevíš, co to může znamenat?"

Pocukl rameny. „Orčí znamení."

„Znamení? Jak to myslíš?"

„Když vy posíláte zprávu, nakreslíte značky. Pošlete mluvící papír. Orkové vysílají zprávy pomocí bubnů."

Okouzlilo ji to. Je zase o něco chytřejší. A ptala se dál: „Co říkají ty bubny?"

Smál se jako vlk: „To je tajemství."

„A řekneš mi to tajemství?" pokusila se na něj koketně usmát.

„To není tajemství, které by mohla poznat žena." Zjevně si z ní dělal legraci. Umínila si, že si nebude jeho neomalenosti všímat. „Zeptám se tě na něco jiného, Xí-írgu. Velmi daleko na jihozápadě je za jasných nocí vidět záře. Nemáš ponětí, co by tam mohlo být?"

Smál se dál a snad ji chtěl zase něčím urazit. Pak si zřejmě uvědomil, na co se Sylva ptá, a udělal si na srdci ochranné znamení. Zvážněl.

„Špatné místo," řekl.

Přikývla. Tušila, co to tam za nocí září. A teď, po elfově odpovědi, se tušení změnilo v jistotu.

Sestupovala dolů po schodech. Ne po tom uzoučkém točitém schodišti, směřujícím na nádvoří, ale po širokých pohodlných schodech vedoucích k velkému sálu v druhém patře. Půlelf šel za ní, druhý strážný zůstal na místě. Dával pozor, aby se do Sylvina pokoje nikdo potají nevkradl.

Zřejmě byl důvod k obavám.

Ve velkém sále služky prostíraly k večeři. Mužům i ženám, které sem Raymond bůhvíodkud přivlekl, už zmizel z tváří ten vyděšený výraz. Škrábance na obličejích se zahojily, modřiny vybledly. Zavlečení lidé teď tiše vykonávali své povinnosti, stále se zlepšovali v dovednosti sloužit, být sluhou.

Stejně tak se změnili i Raymondovi žoldáci. Před čtyřmi týdny vypadali jako banda lapků a jejich chování tomu odpovídalo. Teď se jako zázrakem proměnili v disciplinovaný elitní oddíl. A přece to stále byli titíž muži v kalhotách z černé kůže, vysokých botách a brigantinách oblečených na nahých tělech. Jen si na sobě dávali víc záležet. Sylvě až bralo dech takové pokrytectví. Těch zhruba patnáct dělníků války, kteří před třemi týdny bez ostychu znásilňovali odvlečené ženy, teď nosilo hlavy vztyčené a zdálo se ztělesněním Cti, Hrdosti a jiných veskrze chvályhodných vlastností. Stoly ve velkém sále byly rozestavené do podkovy. Na podlaze, když sluhové odstranili nános hlíny, se objevily pěkné černé a bílé dlaždice sestavené do abstraktního vzoru. Podobnými abstraktními malbami, znázorňujícími snad popínavé rostliny, byly vyzdobeny stěny. Za velkými klenutými okny, usazenými do delší strany sálu, byl vidět pás rozeklaných útesů.

Obranné věže obvykle mívají jen malá okna, výhradně obrácená do nádvoří. Ale tady byla okna velká a navíc do krajiny. Ale kdo by mohl z této strany zaútočit z útesů? Nedostal by se na ně, pokud by nebyl ptákem.

Pod oknem stál malý stolek s rozbaleným hracím plánem ranty, u něj čekal Podvrťák. Nebyl sám, s ním tam stál muž, jemuž Sylva říkala Starý generál.

Starý generál byl poslední z lidí, kterého by tady Sylva čekala. Čestný, přímý, hrdý. Před deseti lety, po prohrané bitvě u Le Soto, se zastal mladého velitele Raymonda de Couissy. A co víc - do krve se pohádal s Ferdinandem la

Barro, Sylviným otcem. Raymond pak uprchl a vévoda nechal Starého generála penzionovat.

Teď ho Raymond pozval na svou svatbu.

Oba muži čekali, až se Sylva posadí, pak si sedli taky. „Generál by se rád podíval na naši partii," vysvětlil Podvraťák. Měl bílé figury, a tak zahájil.

Starý generál mlčel, zpod přivřených víček si prohlížel místnost. Služky tiše přinášely nádobí, u vstupních dveří ležel Raymondův obrovský válečný pes. Půlelf stál na opačné straně místnosti, díval se z okna.

Odehráli několik tahů. „Přehlédl jste pěšáka," upozornila Sylva. Podvraťák po ní střihl očima, vypadal nervózní.

„Tady generál zaslechl divné zprávy," šeptl. Hlavu měl skloněnou, aby nikdo neviděl, že pohybuje rty. „Od kohopak se je dozvěděl?" hlesla Sylva. Přistoupila na Podvraťákovu hru.

Starý generál mlčel, jen hlasitě oddechoval. Byl už letitý, jistě přes šedesát.

Podvraťák si zamnul ruce, Sylva si všimla, že je má úplně zpocené.

„Před třemi týdny se v Barge rozšířila senzační novina. Jistá Sylvia Viktorina la Barro, tedy vy, slečno, a jisty Raymond de Couissy k sobě vzpláli láskou. Tajně se zasnoubili a navzdory všem protivenstvím chtějí uzavřít sňatek. Zároveň jsem dostal pozvání na vaši svatbu, a to takovou formou, že jsem si nedovolil odmítnout."

Sylva mu věnovala zářivý úsměv. „Beru vám jezdce, příteli. Musíte být pozornější, zbytečně přicházíte o figury... něco snad není v pořádku?"

Podvraťák šeptal dál: „Generál říká, že dnes dorazil jeho sluha a přinesl jinou zprávu. Lesníci a personál z hrádku Skalka prý tvrdí, že jste byla vylákána jakýmsi půlorkem do lesů. Měla jste se vrátit do tří dnů. Když jste pak nepřišla, šli lesníci po vašich stopách. Našli vaše průvodce povražděné. Podle všeho povražděné orky."

Ritterem mu sebrala rocha. „Dnes hrajete mizerně, příteli."

Hlas se mu chvěl: „Vznešená princezno, já a generál bychom rádi věděli, zda jste byla unesena a zda vás tu Raymond de Couissy drží násilím."

Podívala se na něj, podívala se na Starého generála. „Co ode mne chcete?" zeptala se. „Co ode mne chcete?"

Mlčeli. „Hrajte," vybídla Podvraťáka. „Večeře se bude podávat za chvilku."

Starý generál se zafuněním vstal a beze slova odešel z místnosti. Sylva se předklonila a šeptala Podvraťákovi: „Možná jsem tady držena násilím, ale co vy s tím můžete udělat, příteli? Ale já možná už mám plán na útěk."

Mlčky odehráli dalších pár tahů, pak Sylva pokračovala v šepotu: „Možná chci uprchnout zjara, protože v zimě bych v bažinách zahynula. Tou dobou už budu asi tak v šestém měsíci těhotenství. Chápejte, tohle jsou jen hypotetické úvahy. Jen hra. Ale pokud bych tu opravdu byla zajatcem a pokud bych chtěla uprchnout, musela bych na svou stranu získat některé z Raymondových mužů. A samozřejmě - než bych uprchla, musela bych Raymonda zabít. Což se dá provést jedině, až on bude spát. Tak, příteli, povídáme a povídáme a vy nedáváte pozor. Vidíte - beru si vaši dámu. A zde můj jezdec a roch v dalších tazích zajmou vašeho vévodu. Děkuji vám za partii, příště se budete muset víc snažit."

Zářivě se na otřeseného Podvraťáka usmála a odešla ke dveřím vítat Raymondovy hosty.

Takže tohle byli Raymondovi přátele. Přijížděli na chystanou svatbu a přiváželi dary. Sylva některé od vidění znala z Barge. Byli tu dva muži z rodin, jimž bylo postoupeno právo titulu rytíře pro všechny mužské potomky. Pak syn bohatého kupce. Zpustlý šlechtic, o němž se říkalo, že si tu a tam přivydělává přepadáním gobliních obchodníků. Prelát Dvojjediné bytosti, povolaný k provedení svatebního obřadu až z Arkastie, přijel s tělesnou stráží a svitou kněžíků. Podvraťák. Starý generál.

A jejich sluhové a družiny. Dalších asi tucet nevýznamných obejdů.

Raymond de Couissy jistě musel dlouhá léta krást a loupit, aby si mohl dovolit ty darmožrouty hostit.

K večeři se podával pečený kanec. Začátek žranice se odehrával beze slov, pouze za doprovodu chroupání, žvýkání a decentního mlaskání. Jeden z rytířů, když utišil nejhorší hlad, ulehčené vydechl a oslovil arkastského preláta: „Jaké štěstí, vznešený kněze, že jsi s sebou vzal i svého kuchaře. Když vzpomenu na tu vojenskou kuchyni ještě před týdnem..."

Nebylo to vůči Raymondovi příliš ohleduplné.

Prelát, tlustý, narvaný, vyholený, oblečený v hnědé kutně, po něm loupl okem: „Vždycky s sebou vozím svého kuchaře."

Způsobně ohlodával kančí žebro, ale rozhovor už byl započat.

Pak prelát upřel zarudlá očka na Raymonda: „Pane de Couissy, všiml jsem si, že někteří z vašich mužů jsou ozbrojeni samostříly."

Raymond přisvědčil: „To jsou."

Pousmál se a hodil obranou kost svému obrovskému válečnému psovi.

„Víte vy vůbec, že na arkastském území jsou tyto zbraně zakázané?" zeptal se ho prelát.

Raymond se opatrně rozhlédl. Rychle zapřemýšlel o nějaké správné odpovědi. Pak přikývl: „Něco jsem o tom zákazu už slyšel. Ale tady nejsme na arkastském území."

Prelát se dotčeně ohradil: „Tohle je přece součást arkastského Pohraničí!"

Rozhostilo se ticho. Pak se Zpustlý šlechtic rozvalil na židli a poznamenal: „Nerad bych vám kazil vaše výpočty, ctihodný preláte, ale jsem pevně přesvědčen, že se nacházíme na výsostném území vévodství Barro."

„Nesmysl," odštěkl prelát.

„Přete se zbytečně, pánové," pokusil se je porovnat kupcův syn. „Váš spor začal tím, že jste našeho hostitele upozornili na maličkost, na to, že vyzbrojil své muže zakázanými samostříly. Víte přece, že tyto zbraně jsou zakázané jak na území vévodství, tak Arkastie. Zákaz samostřílů je součástí mírové dohody od Selkidy a v tuto chvíli je jedno, zda jsme na území Arkastie nebo Barro..."

„Nevedeme žádný spor," odsekl prelát. „Toto je jednoduše území Arkastie, nic víc."

Raymond se opatrně pokusil hádku usměrnit: „Až do teď jsem byl přesvědčen, že tohle území nepatří nikomu."

„Jak - nikomu?" vpadl do hádky jeden z rytířů. „Každé území musí někomu patřit!"

„A co Likario?" namítl Raymond.

Chvíli bylo ticho a pak Podvrťák otázku zodpověděl: „Likario patří goblinům. Podlidé sice nemají žádná práva a nemůže jim patřit ani kousíček půdy, ale likarijští goblini jsou výjimkou. Likariu byl přiznán statut plnoprávného města."

„No vidíte," zavrčel prelát. „Likario nepatří nikomu... zatím. Ale nikdo z vás není tak tupý, aby popíral, že Likario leží na hranici mezi Barro a Arkastii. A toto místo leží severně od Likaria - tudíž náleží Arkastii."

Kupecký syn se nechtěl vzdát. „Je tu ještě jedno území, pánové, o kterém jsme dosud nemluvili. Území ovládané Alarichem Tourainem. Orcigard. Jsme nad bažinami. Teoreticky je možné, že se nacházíme na půdě patřící Temnému mágovi."

Kromě preláta pocházeli všichni hosté z vévodství Barro a s Tourainem žili v míru. Proto se až polekali, když prelát vybuchl: „Touraine? Alarich Touraine? Vy se odvažujete mluvit o tom bezbožném démonovi? Cožpak lupič a krvavý vrah může mít nějaká práva?"

Sylva přemáhala smích. Teď se dostal Raymond do pěkné kaše. Pozval si sem pleticháře, kteří se navzájem urážejí a připomínají si prastaré spory mezi vévodstvím Barro a Arkastií. Zdá se, že stačí málo, aby se prelát prohlásil za uraženého a odejel - dva dny před plánovanou svatbou.

Jenže prelát udělal něco, co nikdo z přítomných nečekal: usmál se. Pichlavýma očkama se rozhlédl kolem sebe. „Já vím," řekl, „že vévodství Barro uznává Alaricha Touraina jakožto svrchovaného vládce Orcigardu. Ale já vám povím, co možná ještě nevíte. Severně od Západních Zrcadlových hor, na západním břehu Lodusu, leží země. která opravdu nikomu nepatří. Prázdná, úrodná země, čeká na své obyvatele. Neměla jméno, ale teď se jí říká Gordonova země. Jsou do ní dva možné přístupy. Jedna cesta vede přes přírodní most, zvaný Tunel, který se klene v místě, kde se Lodus prohlodal horami a který spojuje Západní a Východní Zrcadlové hory. Tuto cestu Alarich Touraine dobře hlídá. Ale je ještě jedna možnost, jak se do Gordonovy země dostat: přes průsmyky v Západních Zrcadlových horách, ty jsou ovšem střeženy zwergy.

Náš, arkastský válečník jménem Gordon Fee získal důvěru zwergů a ti mu otevřeli jeden z průsmyku. Gordon Fee odvedl do té prázdné země přes čtyři stovky kolonistů, aby tam založili osadu. Ovšem osada v Gordonově zemi nebyla po chuti Alarichu Tourainovi. Temnému mágovi. Ptáte se: proč mu překážely čtyři stovky osadníků na území, které nepokládá za svoje? Vždyť Orcigard začíná až na druhém břehu Lodusu. Ale Temný mág vyslal své orčí hordy přes Lodus. Orkové oblehli opevněnou osadu Gordona Fee a po urputných bojích ji dobyli. Povraždili muže i ženy. Ano, povraždili i děti, které se v osadě narodily. Malá, sotva roční děťátka. Tohle je Temný mág. Kdysi snad býval člověkem, kdysi, před sto padesáti roky. Bezbožné obřady však zničily jeho duši."

Prelát se pichlavým pohledem podíval po přítomných: „A vy tohoto démona pokládáte za spojence!"

***

Pootevřela okno. Vítr vál od severovýchodu, přinášel záchvěvy vlhkého pachu, o němž se Sylva domnívala, že pochází z bažin. Ale zároveň znovu přivál slaboučký zvuk bubnů. Tam dole, hluboko pod skalními srázy, žily mokřady vlastním životem. Proč tam vlastně duněly bubny? Jaké důležité zprávy předávaly?

Zhluboka se nadechla vlhkého vzduchu. Noc byla ještě mladá, nechtělo se jí spát. Tam dole v sále už nemohla zůstat. Raymond, aby utišil spory, nechal přinést láhve s kořalkou. Pivo, zdálo se, už předevčírem došlo. Společenská večeře se zvrhávala v divokou pitku.

Zvenku, z chodby, zaslechla hlasy. Poslouchala. Hlasy strážných, kteří vystřídali půlelfovu hlídku.

A ten třetí jí připadá povědomý.

Vždyť je to Skjoldův hlas!

„Hej, kamarádi, vás dva jsem ještě neviděl," hlaholí Skjold a jazyk se mu plete. „Kolíku, pěkně jsi zpupkatěl za těch pár let!"

„Sem nemůžeš, Skjolde," snaží se ho usměrnit Kolík, obtloustlý připlešatělý chlapík s přerostlým plavým knírem. „Vrať se do ubikace - po půlnoci mi končí stojka a pak spolu zapaříme."

„Ach, Kolíku, nevyznám se v těchhle mizernejch chodbách. A co to tu s tebou stojí za hošíka? Nepamatuju si, že by byl v našem komandu smrti."

„Mladej, ale kovanej, Skjolde. Z tohohle mlíčňáka něco bude. to ti povím -"

Vzápětí výkřik, tupý úder, křápnutí, jako když rozbíjíš vajíčko. Dupot těžkých bot. Vyheknutí. Bublavý zvuk, jako když ze sudu vytéká víno. Dveře se otevírají, vchází Skjold. Širokou dolíčkovanou tvář má zrudlou, přes rameno přehozený řemen a na něm zavěšený neforemný balík. Z oboustranné sekery, kterou svírá v pravačce, odkapává krev žíhaná nějakou světlounce šedivou hmotou. Sylva v hrůze ustupuje do kouta, co nejdál od něj.

Skjold si všímá jejího pohledu a otírá zakrvácené ostří do přehozu na lůžku. Konejšivě natahuje levou ruku: „Odvedu tě odsud, vznešená. Zachráním tě! Pospěš!"

Sylva si tiskne dlaně na tváře, neschopná pohybu.

„Vyvedu tě ven! Nebo nechceš jít? Snad se ti ten odpornej parchant Raymond tolik zalíbil? To bys mne zklamala."

„Co chceš dělat?" vyjekne Sylva. „Odtud se nedostaneme!"

„Chochó, vznešená," chechtá se Skjold. „Vidím, že uvažuješ chytře! Důvěřuj mi! Pojď."

Chytá Sylvu za ruku a táhne ji z pokoje.

„Počkej ještě!"

V záchvatu duchapřítomnosti se Sylva obrací a bere ze stolu široký opasek se zavěšenou koženou brašničkou. V ní je svinutá mapa, čtyři roky jejího života.

A pak už jsou venku na chodbě. Oba strážci leží na barevných dlaždicích, tomu velmi mladému, rozhozenému na zádech, chybí polovina obličeje.

Tak z tohohle mladíčka už nic nebude.

Obtloustlý Kolík, zkroucený do klubíčka, má v týle krvavou ránu a jeho tělo se rytmicky zachvívá. Jednou, dvakrát, jeho smrtelné křeče snad nikdy neskončí.

Skjold dupe dolů po schodech, Sylvu vleče za sebou. Jedno patro, pijácký zpěv z velkého sálu. Další patro - odsud vede schodiště na nádvoří a pak tím uzoučkým tunelem na věžový most. Ale Skjold sestupuje po jiných schodech, do přízemí a pak ještě níž. Hlouběji už jsou jen sklepení. Prázdná sklepení zavalená sutí, páchne to v nich jako v latríně. Snad tyhle prázdné prostory původně používali Raymondovi vojáci místo záchodů. V držácích ještě tu a tam trčí magické svítící louče.

Skjold vleče Sylvu dál a dál, po kotníky v kuchyňských odpadcích. Kdo by byl řekl, že jsou sklepení tak rozsáhlá? Zdá, že tyhle prostory vedou až pod samotné základy tvrze.

Skjold odhazuje shnilá dřeva, nahrnutá pod polozřícenou klenbou. Objevuje se výklenek a v něm stojí hořící lampa. Skjold bere lampu do ruky a zdvihá ji do výše: „Tudy, vznešená!"

Mezi stíny se rozevírá uzounká chodbička.

Vede tu snad tunel až do boku skály? Na skalním výstupku pak Skjold spustí lano a pokusí se sešplhat těch několik set stop dolů do orcigardských močálů?

Ale ne, tunýlek směřuje pořád dolů. V blikotavém světle lampy jsou vidět slizké a napůl rozpadlé schody, zborcená klenba, jež se vzpříčila o skálu.

„Opatrně, vznešená!"

A pak se tunýlek rozšiřuje, nizoučký strop se zdvihá nahoru. Sylva už může narovnat krk a zvednout hlavu. Chodba pokračuje dál, hlouběji do nitra skály.

Z jedné strany je rostlá skála, z druhé kamenná zeď a na ní balancuje napůl vysypaná křížová klenba. Skjold vkládá Sylvě do ruky držadlo lampy. „Posviť mi, vznešená. A maličko popojdi."

Než Sylva pochopí, k čemu se schyluje, už se Skjold v tom stísněném prostoru rozpřahuje sekerou. Jeden úder, druhý.

„Utíkej!"

Běží skalním tunelem, v ruce vysoko zdviženou lampu, do zátylku jí funí Skjold. Za nimi se s ohlušujícím rachotem řítí padající kameny. Světlo lampy se ztrácí v kotoučích vířícího prachu.

Světýlka

A pak bylo po všem. Stála vede Skjolda v úzké chodbě, prach se začal usazovat, ozvěna rachotících kamenů utichla.

„Chodba je zavalená," zachechtal se válečník „Raymond už na nás nedosáhne."

„Dostaneme se ven?" hlesla.

„Myslíš, že chci v těchhle mizernejch chodbách chcípnout, vznešená? To o mně máš špatné mínění!"

Blikající uhlíky nasvěcovaly chodbu raženou do skály. Cosi se zatřepetalo ve světle a opět odlétlo. Sylva vykřikla.

„Neboj, to byl jen netopýr," uklidňoval ji Skjold. „Z chodby vedou větrací průduchy do boku útesů, tudy se sem netopýři dostávají..."

„Kam vede ta chodba?"

„Vede skrz útesy, co jsou vedle Raymondovy tvrze. Vede až ven, pod skály."

„Ty už jsi tu byl, Skjolde? Už jsi tou chodbou procházel?" „Ne. Prohledal jsem sklepení pod tvrzí a našel vchod. Prošel jsem chodbu až k prvnímu rozcestí a pak jsem se vrátil. Jsem tu poprvé, stejně jako ty..."

„A jak ses dozvěděl o těch chodbách?"

„Z každé tvrze přece vedou tajné chodby, ne?" zachechtal se. Nechápala, jak může být tak veselý. Zabil dva muže. Uloupil svému příteli nevěstu. Málem ho zasypaly padající kameny. Je uvězněný ve skalních chodbách - mluvil přece o nějakém rozcestí.

„Tak půjdeme," zavelel.

Popošli sotva pár desítek kroků, když se chodba rozevřela. Náhle stáli v nízké kaverně nepravidelného tvaru. Ta už nebyla vytesaná dláty, vypadala spíš jako vyhlodaná obrovským červotočem. Sylva se rozhlédla, uviděla temná ústí dalších tří tunelů. Jeden z nich byl uměle zúžený kamenným zdivem, ve zteřelých zárubních na jednom pantu visely okované dveře.

„Máš nějakou minci?" zeptala se Sylva. „Stačil by liard..."

„Proč?" podivil se válečník.

„Že bychom si hodili, kterým z těch tunelů se dáme..."

Skjoldův smích zaburácel pod nízkou klenbou. „Jsi statečná! Já na tvém místě bych se strachy pos... ehm, zbláznil. Ale neboj se, nejdeme naslepo. Mám plánek podzemí."

„Plánek?" vyjevila se.

Skjold se pustil do rozmotávání balíku, který nesl zavěšený na řemeni přes rameno. Ukázalo se, že je to brašna, ovinutá dámským pláštěm dobré kvality, lemovaným kožešinkou. Hodil plášť Sylvě: „Obleč si to, vznešená, chodby jsou chladné."

Plášť neměl rukávy, jen výřezy pro ruce, patřila k němu i kapuce, kterou si Sylva přehodila přes hlavu. V chodbách opravdu citelně protahovalo. „Půjčila mi ho jedna dámička v Likariu," pobrukoval si Skjold, zatímco se přehraboval v brašně. „Neztrať ho, princezničko, budu jí ho muset vrátit."

Přihodil do lampy hrstičku dřevěného uhlí a plamen se rozhořel jasněji. Pak se zadíval do jakéhosi lejstra: „Naučil jsem se to nazpaměť, ale radši se do toho budu dívat pořád."

Dívala se mu přes rameno. Milovala mapy, plánky a náčrtky.

Na pergamenu byla obkreslená část nějaké mapy. Křivolaká linka vedla z kresbičky Raymondovy tvrze (poznala se podle charakteristického věžového mostu), pokračovala vyčerněným skalním masivem a ústila mezi několik jednoduše nakreslených stromečků. Na křižovatkách vycházely z únikové cesty jiné chodby a odbočky, ty však byly jenom naznačené, nedokončené. U většiny z nich nakreslil autor magické znaky: Hada, Vlkodlaka, Pavouka, Dýku. Snažil se tak Skjolda varovat před prozkoumáváním vedlejších chodeb.

Kousek od stromečků, od východu ze skály, byl nakreslený kruh a v něm umrlčí hlava.

Skjold, spokojený sám se sebou, přetékal slovy. „Tady," ukázal na náčrtek stromů, „mám pár spolehlivých mužů... No, muži jsou z nich jenom někteří. Mizerného goblina bych za muže určitě nepovažoval... Čeká nás ještě dlouhá cesta, deset mil i víc, než projdeme skrz útesy a vyjdeme ven."

„Vyjdeme ven - a pak?"

„Hm, pak jsou dvě možnosti. Od Raymondovy tvrze vede dolů do Orcigardu stará stezka, schody vysekané do skály. Včera jsem byl dole, hledal jsem tam východ z těchhle mizerných chodeb - marně. Nejspíš je důkladně maskovaný a zajištěný zevnitř. Je určitá šance, že Raymond o staré stezce neví. V tom případě bychom vyšlapali nahoru, prosmykli se kolem tvrze a tradá do Likaria. Za pár dní tam můžeme být."

„A pokud Raymond o té staré stezce ví? Pokud ji bude hlídat?"

„Pak budeme muset jít do Likaria přes orcigardské bažiny. Ale neboj se, vznešená, v Likariu jsem přibral do party průvodce - goblina. který se v bažinách dokonale vyzná... Musíme jít. Tady, tohle je ta správná cesta."

Položila ruku na hladkou, jaksi vymletou skálu.

„Voda," hlesla. Přešlápla, nesnesitelně ji bolely kyčle, zřejmě z toho rozrušení a nervového vypětí.

„Voda?" podivil se Skjold.

„Ano, voda. Většinu z těch tunelů i tuhle jeskyňku do útesů vyhledala tekoucí voda."

„Chrň," odfrkl, „přesně to říkal ten mizerný čaroděj. Líbí se mi, že jsi taková praktická."

„Houbelec!" obořila se na něj. „Kdybych byla praktická, vzala bych s sebou pár magických pochodní. Ta tvoje pitomá lampička bliká jak za dušičky."

„Vidíš," přiznal, „nenapadlo mě vzít pár těch, jak říkáš, magických pochodní. Viděl jsem je poprvé, nevím, k čemu jsou dobré ani jak se s nimi zachází..."

Vyšli. Neodolala a udeřila na něho: „Opustil jsi nás - tam v lese. Zavedl jsi nás do léčky a utekl jsi."

Zdálo se, že je opravdu zaskočený. „Já? Věř mi, vznešená, já jsem byl ve stejné pasti jako ty. Vůbec jsem nevěděl, co se stane."

„Věděl jsi to. Fríghas, ten půlork, ti to řekl."

„Řekl. Ale až když už bylo pozdě. Věř mi, vznešená, netušil jsem, co Raymond chystá. Ano, plnil jsem jeho příkazy, přiznávám. To zrcadlo, které jsme našli při vykopávkách, jsem tam podstrčil já. Raymond mi ho poslal. Ale intrikovat proti tobě? Spolupracovat na únosu? Ne, takový hlupák nejsem. Nevěděl jsem nic, až na poslední chvíli mne Fríghas varoval. Orkové měli příkaz zabít všechny kromě něj a tebe. Fríghas sice pořád opakoval žádné zabíjení, žádné zabíjení, ale já zdám dobře Raymonda, toho parchanta."

„Zavinil jsi smrt rytíře Corwalka a lesníka! Lesník měl ženu, nepamatuješ? Loučil se s ní, když jsme odjížděli."

„Já jsem zavinil jejich smrt? To orkové je zabili! A byli by zabili i mne! Utekl jsem na poslední chvíli!"

„Mohl jsi nás varovat."

„Vzepřít se Raymondovi? Já neměl odvahu se mu vzepřít - tehdy ještě ne. A nemohl jsem podrazit Fríghase - on je víc než můj bratr. Nelíbilo se nám to, mně ani Fríghasovi - a proto jsem se pro tebe vrátil."

Mluvil přerývaně a s naléhavostí, jako dítě přistižené při nějaké nepravosti.

Chodba strmě klesala, nízká a uzoučká, vymletá vodou a tu a tam rozšířená dláty. Ty chodby tady používali... pterrové. Už teď o nich Sylva věděla mnohem víc než před chvílí. Pterrové, ať už vypadali jakkoliv, byli na výšku rozhodně menší než lidé.

Skjold kráčel i v těžkých botách neslyšně jako šelma a neustále zdvihal a spouštěl lampu, snad proto, aby povzbudil skomírající oheň. Příkrá chodba několikrát přešla ve schodiště s uzoučkými stupni, které nebyly tesané pro lidská chodidla. Trvalo dlouho, velice dlouho, než došli k dalšímu rozcestí.

Skjold postavil lampičku doprostřed kaverny a znovu vytáhl mapu. Studoval ji, jezdil po ní prstem a pak se tiše zasmál: „Ten mizerný čaroděj mi dal neúplnou kopii. Jenže já jsem chytřejší, než on si myslí."

„Kdo že ti dal mapu?" „Jeden tvůj známý. Čaroděj Rónard. Nebyl bych si pomyslel, že vy dva se znáte."

„Rónard? Ah! Byla jsem na několika jeho přenáškách. Vyptávala jsem se ho tehdy na jeho výzkumy! Jak by si mne mohl nevšimnout? Byla jsem jediná dívka mezi tolika chlapci."

Srdce se jí rozbušilo vzrušením. Rónard, muž, kterého tolik obdivovala.

„Co od tebe za mapu chtěl?" zeptala se nenápadně.

„Představ si, že nic. Já... utíkal jsem do Likaria, když jsem tě tehdy nechal v lese. Měl jsem v Likarii schůzku s Fríghasem. Asi tak za dva týdny dovezl jezdec z Barge to oznámení: Raymond de Couissy, zvlčilý žoldák, vyhnaný z vévodství Barro, unesl Sylvii la Barro a věznì ji. V případě osvobození této nejmladší vévodovy dcery bude šťastný zachránce bohatě odměněn. Vévoda též pátrá po jistém Skjoldovi... no a byl jsem dvojnásobně v hajzlu. Dali jsme s Fríghasem hlavy dohromady a mudrovali, jak bychom to tomu mizernému Raymondovi dali sežrat za všechny ty podrazy. Pak zaúřadovala náhoda. V Likariu se tou dobou zastavil Rónard. Zašli jsme za ním, trochu jsme vyzvídali a nakonec jsme mu to všechno vyklopili. Začal povídat o podzemních chodbách - nabídli jsme mu, že se s ním šábneme o

odměnu za tebe. On se pak vytasil s mapou podzemí. Měl ji celou, ten starej lišák, ale nedal jinak, než že nám obkreslí jen část, kterou potřebujeme. Přej - že bude rád, když se v pořádku dostaneš z Raymondova zajetí.“

„Rónard ti dal mapu zadarmo - jen kvůli mně?" hlesla. Cítila vzrušení, které se jí rozlévalo v hrotech prsů a kdesi hluboko v břiše.

„Rónard," zopakovala.

„Ten na tebe trpí, vznešená, to ti povídám," pochechtával se Skjold. „Vyptával se, jak se máš, co děláš, jak teď vypadáš..."

Chvíli šlapali mlčky. Chtěla se na oplátku zeptat Skjolda, jak se má Rónard, co dělá, jak teď vypadá... Místo toho mu položila jinou otázku.

„Myslela jsem, že jsi Raymondův přítel, Skjolde."

„Nenávidím ho!" vykřikl. „Já snesu hodně, ale on je horší než ďábel! Proklínám ho!"

Až se vyděsila, jak se Skjold rozzuřil. Třásl se jako v horečce, jen zvolna se uklidňoval.

„Byl jsem dobrým vojákem," mumlal si pro sebe. „Osvědčil jsem se u Le Soto. Ale Raymond mě neměl zařazovat do svého komanda smrti."

Pak vykřikl: „Nesnáším ty, co si o mně myslí, že jsem hlupák. Ať je to Raymond - nebo Rónard."

Zastavil se a zamával lejstrem s mapou: „Já jsem viděl ten skutečný plánek, Rónard ho před námi rozbalil, než si uvědomil, že je to chyba. A tady, v těch místech, je něco. Něco!"

Šli dál. Chodba teď byla znatelně širší a místy vyzděná. Sylva nechápala, proč se tu někdo obtěžoval s prováděním zdiva. Chvílemi se jí zdálo, že za těmi zdmi slyší nářek zazděných panen. Ale ne - to jen kvílel průvan ve větracích šachticích.

Spěchala za Skjoldem. Minuli další dvě křižovatky, na nichž muž pečlivě studoval mapu. Dívala se mu přes rameno a snažila se vštípit si nákres do paměti. Nebylo to jednoduché, protože odboček bylo hodně. Počítala kroky mezi uzlovými body, porovnávala vzdálenosti s plánkem. Zdálo se, že náčrt je v přesném měřítku.

Skjold se zachechtal: „Raymond netuší, že útesy pod jeho tvrzí jsou děravé jako červotočivé lavice. Jenom by mě zajímalo, kdo nakreslil ten první plánek - ten, který má Rónard Myslím, že ho koupil od likarijských goblinů - a bůhví kde ho splašili ti. Připadal mi starý, prastarý."

Čas v podzemí utíkal, aniž bylo možné ho změřit, snad jen bolestí v utrápených nohách. Sylva odhadovala, že urazili více než dvě třetiny cesty, sedm nebo osm mil.

Pak se přiblížili k místu, kde byl v plánku zakreslený kruh s lebkou.

Do rozcestí ústilo pět tunelů. Jedním přišli, do druhého měli vejít. Z dalších tří chodeb vedly dvě nalevo, na opačnou stranu, než byl nakreslený kruh s umrlčí hlavou. Zbývající, poslední chodba byla orámována jakýmsi kamenným portálem. Portál byl zdobený zašlými vlysy, které měly snad představovat šlahouny popínavých rostlin. Stejný vzor, jaký byl v sále Raymondovy tvrze.

Zatímco ostatní vstupy do chodeb byly jen červotočivými dírami, tady si někdo dával práci s orámováním. Proč?

Skjold civěl do plánku, počítal na prstech, něco si pro sebe mumlal. Sylva dřepla na vlhkou podlahu. Skjold se na ni ušklíbl: „Teď se podívám do nezakreslených míst. Jenom tam nakouknu, hned se zase vrátím. Ty tady na mě můžeš počkat, vznešená. Ale pokud si dobře vzpomínám, tebe vždycky zajímaly tyhle staré rozvaliny."

Zajímaly, jistěže zajímaly. Teď však Sylvě připadaly zajímavější její bolavé nohy.

„Nemusíš se mnou chodit, vznešená. Počkej tu na mě, brzy se vrátím. Bohužel, mám jen jednu lampičku..."

Zachraptěla: „Rónard si nepřál, abychom tam chodili. Nakreslil do mapy varování. Tam v té chodbě se skrývá něco nebezpečného."

„Jak chceš. Jen se podívám za roh a hned tu budu zpátky. Zůstaň tady a odpočiň si." „Ahhh... jdu s tebou. Jen si musíme dát pozor, abychom nesešli z cesty. Mám u sebe kus olůvka, budu do plánku zakreslovat vedlejší cesty."

„Haha, já věděl, že se vyznáš. Zdá se, že jsi rozená hledačka pokladů, vznešená," zachechtal se Skjold „Tak jdeme - noc se krátí a za svítání musíme být z tunelů venku!"

Vešli do chodby, orámované nezřetelným vlysem. Po několika desítkách kroků narazili na další kavernu, z té vedly celkem čtyři chodby. Sylva provedla do Skjoldovy mapy zákres, Skjold chviličku rozmýšlel, kterou z těch chodeb se má pustit. Nakukoval do jedné, pak do druhé.

„Tohle bude ono, vznešená. Podívej - chodba je dlážděná!"

Mozaika černých a bílých dlaždic, stejný abstraktní vzor jako nahoře v Raymondově tvrzi. Někdo se obtěžoval s vydlážděním podzemního tunelu. Proč?

Tento tunel nebyl vymletý vodou, ale vysekaný kameníky. Na stěnách dosud zůstávaly stopy dlát a sekáčů. V pravidelných intervalech chodbu lemovaly dvojice sloupů z jakéhosi světlého kamene.

Skjold se Sylvou šli dál, šlapali po dlaždicích a nevšímali si odboček. Odboček? Tunel, kterým celou noc šli, měl odboček jen pár. Jak by se také mohly vejít boční chodby do úzkého pásu útesů, kterým únikový tunel vedl? To, že se tady najednou odbočky objevily, znamenalo, že Sylva se Skjoldem sestoupili až tam, kde byly ostrohy spojeny s mateřskou skálou.

Chodba, kterou teď šli, byla zjevně velice důležitá. V žádném z bočních tunelů už nebyly dlaždice položené.

Rudé uhlíky lampičky se odrážely na lesklém povrchu dlaždic. Chodba už byla tak široká, že Sylva moha jít Skjoldovi po boku.

„Pozor!" V rudé záři lampičky se mihl přikrčený stín. Skjold přirazil Sylvu ke stěně, zaclonil lampu jejím pláštěm. „Tiše, vznešená! Nehýbej se!"

Ticho bylo tak silné, až z něho bolely uši. Ale Skjold měl trpělivost. Nekonečně dlouho stál bez pohnutí, dýchal otevřenými ústy. Pak náhle skočil vpřed, tiše jako útočící šelma, v jedné ruce sekeru a v druhé odstíněnou lampu.

„Klid, vznešená, je to jen socha."

Jen socha? V Sylvě se až zastavilo srdce. Jak mohl někdo vytvořit takhle odpornou sochu?

Pokroucená postava byla vyskládána z částí lidských i zvířecích těl. Pitvorný obličej nebyl lidský, ale přecházel v dravci zobák, zkřivený v záchvatu bolesti či snad smíchu. Kamennou pokožku protínala srpovitá žebra i konce zlomených kostí.

Skjold šel pomalu vpřed, lampičku zdviženou. Jedna za druhou vyvstávaly z temnoty další sochy, rozevíraly vlčí mordy či přerostlá hmyzí kusadla. Jejich údy byly mnohokrát zlámané, zkroucené paňáty ukazovaly na kulaté stříbřité disky, veliké jako dlaň, zapuštěné do opracovaných skalních stěn.

Celá ta hrůza Skjolda neoslovila. Se zájmem si prohlížel stříbrné terčíky. „Stříbro... podle kresby jsem myslel, že to bude Zářící, zlaté, zlaté slunce. Ale v těchhle chodbách se zřejmě skrývali uctívači Bledé paní..."

Sylva pochopila, proč jsou ty sochy tak divné. „Nemají lidské proporce," hlesla. „Nestvořil je člověk, myslím. Pterrové zřejmě měli s lidmi jen málo společného."

Tentokrát byla ostražitější ona. Slabě vykřikla a ukázala dál do chodby. V temnotě se objevila světlá skvrnka, záblesk narůžovělého světla. „To je jen odlesk naší lampy," zabručel Skjold. Ale přece jen natáhl Sylvin pláštík a zakryl jím lampu. Světélko v chodbě svítilo dál.

Skjold napřáhl sekeru a jal se ke skvrnce obezřetně přibližovat. Sylva postupovala za ním, tiskla se k jeho zádům, dokonce ho objala v pase. Vykukovala mu přes rameno.

Na barevné dlaždice odněkud dopadalo světlo. Nic víc, nic míň.

„Prasátko," vydechla Sylva. Opravdu se to podobalo slunečnímu prasátku, vrženému zrcadlem na zastíněnou zeď. Skjold pohyboval dlaní nad oválnou světelnou ploškou, snažil se zjistit, odkud paprsek přichází.

Něžně růžová ploška se zachvěla a začala se pomaloučku pohybovat.

„Co je to za mizerné žerty!" zavrčel Skjold. Dupl do osvětleného místa - a světylko zhaslo.

„Támhle jsou další," šeptla Sylva. Po podlaze, na stěnách i přes pitvorné sochy se zvolna pohybovalo několik jiných světélek. V jejich záři byly vidět i blízké detaily - spáry mezi dlaždicemi, vrypy po sekáčích, vyceněné zuby zkamenělých šelem.

Přišli blíž a nevěřícně se dívali. Lampička začala být zbytečná, chodbu prosvětlovala bledě narůžovělá záře. Zdálo se, že putující světélka nejsou světelnými odrazy, ale přímo zdrojem světla.

Skjold se pokusil nejbližší světelnou skvrnku podebrat čepelí sekery - a opravdu se mu o podařilo. Světylko zůstalo viset na sekeře jako palačinka.

„Jsou to živí tvorové," vykřikl. Opatrně to položil na zem, převrátil tvorečka naznak. Dřepl si ke skvrnce a Sylva si sedla k němu. V záři byly vidět vlnící se řasinky po obvodu i stíny vnitřních orgánů v plochém tělíčku. Pak se placička svinula do ruličky, a když se rozvinula, byla opět bříškem na dlaždicích. Vlnila se pryč z místa, kde jí kdosi ubližoval.

Sylva na ni položila ruku.

Zvířátko bylo o trochu teplejší než skála kolem. Hladké, pulzující. Rosolovitá pokožka se napjala a pak tvoreček jako by kýchnul. Tmu ozářil záblesk jasného světla. Sylva odtáhla ruku, placička se vlnila dál.

„Ne tak rychle," zachechtal se Skjold. Hrábl sekerou, podebral tvorečka a nadhodil ho stejným pohybem, jakým kuchaři obracejí na pánvi omeletu. Tvoreček dopadl na čepel dvoubřité sekery, tentokrát přistál na zádech. Skjold se dotkl jeho bříška.

„Au!" vykřikl. „Ta mrcha mě popálila!"

Mávl sekerou, placička se rozpleskla na stěně. Zůstala tam přilepená, přeběhlo přes ni několik duhových skvrnek. Pak zhasla.

„Prasátko umřelo," zašeptala Sylva.

„Ta mizerná mrcha mě popálila," opakoval Skjold. Přitáhl si ruku ke světlu a prohlížel si ji. Na prstech mu vyskákaly drobné puchýřky. „Ah, nic to není, jenom jako když tě žahne kopřiva. Ale pálí to..."

Rozhlédl se: „Co je to za mizerné svítící placky? Zdá se, že si tu někdo zařídil osvětlení podle svého gusta."

„Vypadají bezmocní, Skjolde, ale dovedou se bránit. Ten záblesk mě na okamžik oslepil - a tobě prasátko popelilo ruku. Jsou to magičtí tvorové! Kdo ví, co ještě dovedou? Měli bychom se vrátit."

„Vrátíme se," přikývl Skjold. „Hned se vrátíme. Jen popojdu pár kroků dopředu. V tom záblesku jsem zahlédl něco jako velký sál."

Sál? To nebylo to správné slovo. Po pár krocích se před Sylvou a Skjoldem rozklenul obrovitý skalní dóm. vyhlodaný v pradávných časech proudící vodou. Po stěnách, klenbě i urovnané vydlážděné podlaze lezlo tolik prasátek, že lampička už nebyla potřeba. Obrovskou prostoru zalévala růžová záře. Podobala se planetáriu nějakého zbohatlého astrologa s pomalu putujícími planetami i hvězdami. Některé svítící placky dosahovaly velikosti štítu a jejich záře nebyla narůžovělá, ale jasně bílá, takových však bylo jen pár.

Po obou stranách sálu se tyčily řady sloupů. Naproti jedinému vchodu, kterým Sylva a Skjold vstoupili, stál na pódiu obrovský trůn a za ním byla už jen hladká svislá stěna.

Ten, kdo by chtěl na trůn pohodlně usednout, by musel být nejméně dvakrát takový jako mohutný Skjold. Nicméně schodiště, které k němu vedlo, mělo normální lidské rozměry. Či spíše menší rozměry než normální lidské.

Na každém stupni seděla dvojice ještěrek, dráčků či ďasíků s rubínovýma očkama.

Sylva se unaveně opřela o kamennou zárubeň vstupního otvoru, nechtělo se jí jít dál. Skjold k ní odložil nepotřebnou lampičku a čenichal v zákoutích mezi sloupy. Přišlapoval placičky a ty pod jeho botama zhasínaly, či se naopak rozžínaly do krátkých oslňujících záblesků.

Magičtí tvorové. Jsou to magičtí tvorové.

Sylvě se Zazdálo, že slyší jejich hlásky. Placičky jsou jednoduché, a tak jsou jednoduché i jejich myšlenky. Bolest.

Strach. Panika.

„Nikdo tu není. Nikdo tu nebyl celé roky!" zaječel Skjold.

Nikdo? Cožpak prasátka jsou nikdo?

„Prasátka pláčou," vyhrkla Sylva. „Dávej přece pozor!"

Vzápětí si uvědomila, jak hloupě to zní.

Strach. Panika... Vzdor! Skjold vykročil přímo ke schodišti, stoupajícímu k obrovskému trůnu. Zastavil na prvním stupni, prohlédl si sošky ztvárněné nezvyklým, nepříjemným způsobem.

„Žáby, mloci..." zamručel.

Mávl sekerou, ostří uťalo zčernalý párátek vodního dračka. Kus kovu dopadl se zacinkáním na kamenný schod. Skjold se shýbl, aby prozkoumal řez.

Dolíčkovaná tvář se mu roztáhla do širokého úsměvu.

„Stříbro! Ty mizerné sošky jsou z čistého stříbra! Podívej se na Skjolda, vznešená! Skjold to dokázal!"

Přes sál se Sylvě uklonil a udělal pár neohrabaných tanečních kroků. Pak nabodl několik placiček na zahrocenou hlavici dvoubřité sekery. Pozvedl sekeru nad hlavu. Jasné světlo, doprovázející umírání tvorečků, nasvítilo stříbřitý kruh vsazený do opěradla velikého křesla.

Několik placiček umíralo najednou. Náraz pocitů byl tak silný, že srazil Sylvu na kolena. Cožpak to Skjold neslyší?

„Prasátka křičí! Přestaň, Skjolde, přestaň!"

Skjold kopl do stříbrné sošky, ta se převrátila a spadla ze schodu na dlaždice podlahy. „Každá z těch potvor váží deset liber! To je sto dvacet liber stříbra! Jsem bohatší než ti mizerní goblini z Likaria! Koupím si dům v Barge, sud kořalky a k tomu pěknou holku, aby mi v noci hřála záda!"

Skjold se dal do tance. Jeho krokové variace se groteskně odrážejí v lesklé podlaze. Těžké boty dupají po prasátkách, ostří sekery seká do chvějících se tělíček.

„Utopím se v kořalce!" ječí Skjold. „Budu chlastat, až na všechno zapomenu! Zapomenu i na komando smrti! Budu zase žít jako člověk!"

Vzpamatuj se, Sylvo, vzpamatuj se!

Tiskne si pěsti na spánky. Tak tohle je další zbraň placatých zvířátek: nabourávají se do myšlenek vetřelců! Možná je to pach, který vydávají, možná něco jiného, snad opravdu myšlenky. Ale působí to jako droga - oslabilo to Sylvinu vůli, posílilo Skjoldovu rozjařenost.

Ale proč?

A Sylva už to ví: lehká opilost, způsobená prasátky, má zlomit obezřetnost vetřelců.

Nad pódiem s trůnem svítí jasný proužek. Ne. Není to proužek, ale úseč z kruhu. Obrovský zářící tvor šplhá vzhůru po svislé stěně.

„Uteč, Skjolde, uteč!"

Sylvin jekot je tak zoufalý, že zastavil i rozjařeného válečníka. Zatřásl hlavou, ohlédl se přes rameno: „Ty mizerné lívance si na nás přišly posvítit..."

Zářící kolo má v průměru snad deset stop. Už téměř celé vylezlo po zdi nad trůn. Svítí, svítí, svítí.

Zastavilo se ve svém vlnění.

Jako by se nadechlo.

Sylva popadla odloženou lampičku, vyskočila a vyběhla ze sálu.

Skjold, kovaný v desítkách půtek, už to ví také. Uvnitř toho zářícího kruhu je Smrt.

Přes bílé kolo přebíhá vlnka a pak-

Záblesk.

Jako by celá jeskyně vybuchla studeným ohněm.

Jako pohled do slunce.

Sylva už je za rohem, přesto ji zášleh světla oslnil. Světelná vlna jí smýkla vpřed.

A Skjold - Skjold už to nestihl.

Utíkala špalírem šklebících se soch, jež byly po pár desítkách kroků vystřídány strohými sloupy. Doběhla do kaverny, ve které sporu se Skjoldem odbočili ze správné cesty. Zhluboka oddechovala. Co dál?

Počká na Skjolda, rozhodla se. Počká. Počká...

Lampička zaprskala, světlo zazářilo silněji a pak zmatnělo. Zmocňovala se jí panika. Skjold má jistě zásobní lampu. A pokud ji nemá - co mu brání v tom, aby vzal do hrsti pár těch svítících placiček?

Lampička znovu zaprskala. Zdálo se, že teď svítí ještě matněji. Co mám dělat? Co mám dělat?

„Uvažuj, Sylvo! Uvažuj!" vyhrkla, „Za chvíli budeš potmě! Uvažuj vědecky!"

Věděla, jaké je vědecké rozhodnutí. Vrátit se zpátky, najít Skjolda, protože Skjold pro ni nasadil život a ona by mu to měla oplatit. Pak se musí vybavit zářícími tvorečky. Bez světla tady v těch tunelech zahyne.

Uvažovala vědecky a třásla se strachem. Nic na světě by ji nedonutilo k tomu, aby se také vědecky zachovala. Nemůže se vrátit zpátky - něco tam číhá!

Kde je Skjold? „Skjolde!" křikla do tunelu. Ozvěna jí několikrát vrátila výkřik.

V mihotání dohasínajících uhlíků určila vchod do toho správného tunelu. Tudy vede cesta ven!

Vešla dovnitř.

„Skjold nás tehdy opustil v lese," vyhrkla téměř plačky. „Udělal to, protože měl strach! Myslela jsem, že jsem lepší! Že nikdy neopustím přítele v nouzi. Jenže já nejsem lepší! Mam strach!"

Zvuk vlastního hlasu jí dodal odvahu.

Lampička zhasla. Zahodila ji a rozpřáhla ruce, tunel byl tak úzký, že dlaněmi dosáhla na protilehlé stěny. Vzpomínala

na Skjoldův nákres.

„No tak, Sylvo, přes mapy a plánky jsi přece kadet!" Ještě dvě křižovatky. Pokud se nesplete, pokud se neukvapí a vybere správnou trasu, bude volná.

Ztratila pojem o směru i o čase. Každých pět kroků se ohlížela, zda za sebou neuvidí záři Skjoldovy lampy, zda neuslyší jeho funění a zlostný křik. Byla by mu padla kolem krku. Jenže světlo se neobjevovalo. Skjold za ní nešel. Byla tu jen tma a tma a tma. Ozvěna jejích vlastních kroků, zvuk kapek stékajících z vlhkých zdí.

Její unavená paže sáhla do prázdna. Stála na křižovatce.

Nespěchala s určováním správné chodby. Už věděla, že na Skjolda se spolehnout nemůže. Představovala si jej, jak supí chodbou, na řemeni za sebou táhne stříbrnou sošku. Funí, kleje, odplivuje si. Stříbrné šupinky zůstávají zachycené na nerovné podlaze.

Zároveň však věděla, že Skjold už... skončil. Buď už je mrtvý, nebo právě umírá.

Byla klidná, byla rozvážná. Šla. Pak další rozcestí, to poslední. Ramenní klouby rozpažených rukou se změnily v kusy cizího těla. Bolely, jistěže bolely, ale někoho jiného.

Náraz přišel nečekaně. Hlavou a kolenem udeřila o překážku. Chodba skončila.

Hmatala kolem sebe a nemohla najít kliku ani závoru. Opřela se o stěnu, která jí bránila v cestě, ta povolila jejímu tlaku. Byla tak dlouho ve tmě, že ji světlo hvězd málem oslepilo.

Stála ve vysoké trávě, dýchala chladný noční vzduch, který páchl tlením a bahnem. Vítr chřestil ve větvích vrbových keřů, šustil vysokou travou. Nalevo od ní se tyčil vysoký masiv - tam někde nahoře se nacházela tvrz s věžovým mostem.

Skalní chodby vedly dolů do orcigardských močálů.

Z bláto do louže, napadlo ji. Utekla jsem Raymondovi, teď se utopím v bažinách. Vzpomněla si, co Skjold říkal. Že má poblíž pár spolehlivých chlapů.

„Jsem tady!" vykřikla.

Vítr šustil ve větvích, z bažiny cosi zavřeštělo.

Opodál se zablesklo, jako by tam někdo odkryl a zase zakryl lampu.

„Jsem tady! Tady! Tady!"

„Skjolde, to jsi ty? Zůstaň na místě, jdem k tobě!"

Někdo se prodírá křovisky. Šustot a zvuky kroků zní z několika stran.

Zavrzání natahovaného samostřílu.

„To jsem já, já, já!" vykřikla vyděšeným hláskem.

„Di do hajzlu s tou kuší, Ofirku," zaskřípal po straně známý hlas. „To je slečna Sylvia Viktorina la Barro."

Fríghas, půlork, zdvihl do výšky lampu a odstínil ji. „Rád vás vidím, má paní," usmál se. V temném obličeji se mu zaleskly dlouhé spodní špičáky.

Stín ve tváři

Byli čtyři. Fríghas. Pak dva válečníci v brigantinách, zjevně další trosky Raymondova komanda smrti. Jeden holohlavý, narvaný, jakoby sražený, ale se svalnatýma rukama. Přes rameno měl na řemeni zavěšený samostříl. Druhý byl hubený s dlouhými plavými vlasy a dívčími ústy. Ten byl vyzbrojený mečem s krátkou čepelí a dlouhým jílcem - zrovna tak to ale mohl být oštěp s krátkým ratištěm a dlouhým ostřím.

A ten čtvrtý byl... Co to vlastně bylo za tvorečka? Na orka to bylo příliš mrňavé. Šedá kůže s nádechem až do zelené, propadlý hrudníček, hůlkovité ruce i nohy. Místo bot elfské mucklutiny, vysoké do půli stehen. Byly mu příliš velké, a tak je křížem krážem omotal řemeny. Bederní zástěrka z vylínalé psí kůže i vypelichaná vestička snad pocházely z jednoho a téhož nebohého zvířete. Na tenkém krčku seděla lysá kebule s chocholem žíní na temeni, z bezkrevných žabích pysků se draly špičaté zoubky. Tvoreček už musel být dost starý, protože kůži na čele a v koutcích vodnicích očí měl svraštělou do vrásek. Na každé tváři měl tři rozšklebené, mírně sešikmené jizvy, které mu tam kdosi vyřezal před dlouhými roky, zřejmě na ozdobu.

„Kde je Skjold?" zachrčel onen nazelenalý skřet.

„Tam... vevnitř," hlesla Sylva a ukázala do temného ústí tunelu.

„Jak - vevnitř?" vyštěkl jeden z mužů, ten narvaný.

„Zůstal tam - nevím, co je s ním."

„Sebereme ji a mažeme pryč!" rozkázal ten narvaný. „Nahoře na skalách je plno světel - Raymond už ví co a jak a za chvíli ho máme na krku."

„Ještě musíme zjistit, co je se Skjoldem," namítl Fríghas.

„Kašlu na toho blbce!" zachraptěl narvaný. „Fríghasi - ty přece znáš jeho kontakt v Likariu?"

„Podívejte," vyhrkl plavovlasý mladík. „Támhle!"

Zhruba v polovině skalního masivu se šikmo dolů pohybovala řádka světel. „Raymond je nám v patách!"

„Jestli nás Raymond chytí, jsme v hajzlu!" křikl narvaný. „Stíne! Dekujeme se! Zaveď nás do bažin!"

„Raymond nás dostane!" kvílel plavovlasý. „Proklínám den, kdy jsem ho poznal!"

„Do prdele! Skjold je pryč a Raymonda máme v zádech! Vezmeme tu ženskou a dáme mu ji! Řekneme, že jsme netušili, co Skjold dělá!" drnčel narvaný.

„Neodpustí nám," téměř plakal plavovlasý. „Znáte Raymonda! Víte, jaký je!"

„Do hajzlu a do prdele!" ztrácel narvaný nervy. „Jsme až po uši ve sračkách! Zabijeme ji a práskneme do bot! Strčíme ji zpátky do díry, třeba ji tam nenajdou."

„Nemůžeme ji zabít," kvílel plavovlasý.

„Že ne? A proč ne! Je to naše jediná šance!"

„Necháme ji tady pro Raymonda a zdrhneme!" „Jo? A ona Raymondovi vyslepičí, kdo ji to tady měl vyzvednout. Za pár měsíců nás Raymond vyčenichá a podřízne nám krky. Raymond je mstivej parchant, sám jsi to říkal. Naše jediná šance je zbavit se jí, aby Raymondovi nic nevyžvanila!"

Ukňouraný blonďák se mimoděk připojil narvanému k boku. Fríghas mlčel. Tak, pochopila Sylva, je vymalováno. Jestli se něco nestane, tak mě zabijou. Jsou dva proti Fríghasovi.

Ale ještě tu byl maličký skřetík. Vztekle vyrazil a postavil se proti narvanému - sahal mu sotva k ramenům. Zaštěkal: „Zřejmě nevíš, s kým mluvíš, Ofirku! Tak já ti to připomenu! Já jsem Stín ve tváři! Já nezabíjím samice a mláďata!"

Chviličku bylo ticho. Sylva předpokládala, že narvaný Ofirk prostě mávne samostřílem a srazí Žabáčka pažbou - jenže Ofirk ucouvl a sklopil zbraň tak, aby ani trochu nesměřovala ke skřetíkovi. Nuceně se zasmál: „Nezkoušej mi namluvit, že nezabíjíš samice a mláďata, Stíne. Víme svoje."

Skřetík se vypjal na špičky: „Nepřipomínej mi to! Jen jedinkrát jsem se nechal strhnout bojovým šílenstvím. Jedinkrát, Ofirku, rozumíš? Už to nikdy neudělám."

Plavovlasý klesl k zemi a přikryl si hlavu rukama: „Nemluvte o tom! Nemluvte o tom! Už jsou zase tady! Tahají mě za vlasy, píchají mě do očí těmi malými prstíky! Zažeňte je ode mne! Zažeňte je!"

Narvaný Ofirk poplácal plavovlasého po rameni: „No tak, Duchu, už jsou pryč. Už odlétly."

Bylo to tak zvláštní. „Čeho se bojí?" zeptala se Sylva Fríghase.

„Těch mrtvých dětí, má paní," odpověděl půlork. Nebyla z toho moudrá. Skřetík pohlédl na Sylvu: „Chci slyšet, co je se Skjoldem!" Oči měl pichlavé, zapadlé pod hlubokými nadočnicovými oblouky.

„Řekněte mu to, má paní," vyzval Sylvu Fríghas. A ona to vypověděla: jak ji Skjold vedl podzemními tunely, jak odbočil, našel světélkující zvířátka a pak i skalní sál plný stříbrných sošek. Ona utekla, protože cítila nebezpečí, ale Skjold tam zůstal.

„Podzemní chodby Starých," přikývl skřetík. „Skjold byl blázen, že pokoušel Neznámo. Ale já jsem Skjoldův přítel a zjistím, co se s ním stalo. Půjdu dovnitř. Kdo jde se mnou?"

Rozhlédl se. Narvaný Ofirk zavrčel: „Nikdo na světě mě nedonutí, abych do té díry vlezl. Ani ty ne, Stíne."

Plavovlasý mladík seděl na zemi, kýval se dopředu a dozadu. „Proklínám den, kdy jsem se nechal zverbovat Raymondem de Couissy," opakoval, proklínám den, kdy..."

„Půjdu s tebou," odhodlala se Sylva.

„Ty se chceš vrátit?" podíval se na ni skřetík odspoda. Ve zjizveném obličeji se mu zračil údiv.

„Myslím si, že to Skjoldovi dlužím."

Žabáček přikývl: „Jdeme. Fríghasi - dej mi lucernu. Zůstaneš tady a dohlédneš na ty dva, aby neutekli."

„Až se vrátíš, Stíne - pokud se vrátíš - už tu na tebe bude čekat Raymond," zaprorokoval ponuře Ofirk.

„Kašlu na Raymonda!" vyprskl Žabáček. „Máme ještě moře času, než se sem Raymond doplazí ze skal! A i kdyby byl dost rychlý - já jsem Stín ve tváři a Raymond je dost chytrý, aby se mi klidil z cesty."

Sylvě se zazdilo, že o sobě má Žabáček až příliš dobré mínění. Jak by mohl takový tvoreček vzdorovat Raymondovi a jeho oddílu dobře vyzbrojených zabijáků? Už ale pochopila, že vzteklý skřetík byl osobností, kterou je nutné brát vážně. „Pojď, feno," vzal ji za ruku a vtáhl do tunelu.

Rychle šel vpřed, v pazoure lucernu, měla co dělat, aby mu stačila. Na prvním rozcestí se zastavil. „Tak kudy?' štěkl.

Sylva se rozhlédla, spočítala ústí tunelů a ukázala: „Tudy."

„Jsi si jistá?" zapochyboval.

„Jo... Ty jsi ork?"

„Já?" nafoukl vztekle kuřecí hrudníček. „Co si myslíš - že jsem nějakej zaprasenej ork? Tos nikdy neviděla goblina, feno?"

„Ne, neviděla. Takže ty jsi goblin?"

„Jsem Stín ve tváři, bojovník, válečník a Tourainův honící pes."

„Já jsem Sylvia Viktorina la Barro," hlesla.

Nedbal na to, co mu řekla. Vlezl do označené chodby a rázoval dál. Popobíhala za ním. Další rozcestí bylo velice blízko.

Označila správný vchod, vešli a -

Goblin ze sebe strhl vestičku a zakryl lucernu. Jenže vepředu zářilo ještě jiné světlo.

„Zůstaň tady, feno," zasykl goblin. V podřepu, předkloněný, v jedné pěsti zastíněnou lucernu a v druhé kamennou sekeru, se plížil ke světlu. Nedbala jeho příkazu, kradla se za ním.

Zářící, pohybující se hromádka.

Slaboučké zaúpění.

„To je Skjold!" vykřikl goblin.

Svítící placičky se pohybovaly na Skjoldově těle jako červi na mršině. Sylvě se Zazdálo, že slyší jejich volání: Jídlo! Jídlo!

Goblin horečně loupal světylka ze Skjoldova těla, vrstvu po vrstvě. Odhazoval je, dupal po nich, světýlka hasla. Desítky a desítky plochých tvorečků, pro které Skjold představoval obrovskou zásobárnu potravy. Zdroj živin mnohem vydatnější než jsou řasy a plísně uchycené mezi spárami.

Sylva brala tvorečky do rukou, odhazovala je, oni se vlnivým pohybem snažili vrátit. Jedna placička zůstala Sylvě na předloktí. Dívka vykřikla, pálilo to. Párkrát udeřila předloktím o stěnu, po svítícím povrchu přeběhly duhové skvrnky. Goblin vzal okraj placičky do uzlíkovitých prstů a strhl ji ze Sylviny kůže. Na pokožce zůstal krvavě tečkovaný pruh.

Ale na Skjolda měly placičky mnohem více času. Jejich trávicí šťávy už se dávno propracovaly koženými kalhotami i brigantinou, z níž zbyly jen řídce pospojované plátky železa. Brigantina je však přece jen zpomalila, snad proto Skjold stále ještě žil, i když byly jeho paže a nohy obrány téměř až na kosti.

Spodní čelist je obnažená, do hradby zubů ztěžka naráží nateklý, popálený jazyk. Jedno oko už vypila jakási mrňavá bestie, ale druhé dosud zůstalo v důlku. Goblin si ono zbývající oko prohlédl v záři lucerny - běhno bylo zšedlé a téměř splynulo s panenkou.

„Oslepily ho," zasípěl goblin. „Ty placaté mrchy ho oslepily. To je nejspíš jejich taktika - oslepená kořist se už z podzemí nedostane... Sbohem Skjolde, kamaráde."

Goblin švihl kamennou sekerou. Temeno Skjoldovy lebky se rozstříklo do všech stran.

Pak se napřímil: „Musíme se rychle vrátit."

V rozčvachtaném rosolu, který tu zbyl po rozdupaných placičkách, přebíhaly duhové vlnky. Když vylezli ze skalní chodby, rozednívalo se. „Skjold je mrtvý," oznámil jim goblin. Neposlouchali. S hlavami zvracenými pozorně naslouchali dunění, které se neslo od skalního masivu.

„Co říkají bubny?" zeptal se plavovlasý mladík Fríghase. Teď, v přibývajícím denním světle, si Sylva všimla, že není ani plavovlasý, ani mladík. Vyhublý, bělovlasý, předčasně zestárlý muž, k němuž se přezdívka „Duch" výborně hodila.

Dále si uvědomila, že všichni čtyři bojovníci mají holé části těla potřené jakousi tmavou pastou. Velice brzy pochopila, že je to opatření proti komárům.

„Vím já, co říkají bubny?" pokrčil rameny Fríghas. „Nejsem ork, abych rozuměl bubnům."

„To je Raymondův buben," vysvětlil narvaný Ofirk. „Zdá se, že opakuje tu zprávu, kterou jsme slyšeli v noci."

„Raymond kašle na nějaké opakování zpráv," ohradil se Duch. „Vzkazuje orkům, aby nás chytli."

„Je to signál pro zadržení uprchlíků," řekl goblin, podobný jako ten, co jsme slyšeli v noci."

„Co to znamená?"

„Orkové pronásledují uprchlíka. Někoho jiného než jsme my."

„To se nás přece netýká."

„Jak to: netýká?" vyprskl Ofirk. „Orkové přehradí celý kraj. Chytnou i nás."

Goblin po něm štěkl: „Zmlkni už! Řekl jsem ti přece, že jsem Stín ve tváři! Orkové se neodváží postavit se mi do cesty! Jdeme! Najdeme nějaký orčí hoogan. Zjistíme, co se děje, vezmeme si od nich jídlo, fena si odpočine."

„Nespala jsem celou noc," přiznala se Sylva.

„Prospíš se v hrobě, děvenko," zahučel Duch. „Za jak dlouho myslíš, že budeme v Likariu?" zeptal se Fríghas goblina.

„Dva dny!" vyštěkl Žabáček.

„Ale to je nesmysl," ohradil se půlork.

„Nesmysl? Znám kraj jako svoje boty! Znám zkratky!"

Sylvě, která měla tuto část mapy v malíku, bylo jasné, že za dva dny nemají šanci do Likaria dojít. Vždyť je to téměř sto mil bažinami a lesy! Neodvážila se však nic říct.

Muži sebrali ze země tlumoky a hodili si je na záda. Goblinův vak byl trochu zvláštní - neměl popruhy na ramena, ale čelní pásku.

Bažiny. Míle a míle černého páchnoucího bahna. Mračna komárů. Tak si Orcigard vždycky představovala a teď zjistila, že močály mají mnoho různých tváří.

Tak především: komárů tu byla opravdu spousta. Ale její průvodci věděli, jak na ně. Ještě než vyrazili na cestu, vytáhl Fríghas z vaku krabičku s mastnou páchnoucí pastou a dohlédl, aby si jí Sylva důkladně potřela všechny holé části těla - obličej, paže, zátylek. Neodmlouvala. Ze zprav dobrodruhů věděla, že komáři jsou tím nejhorším nepřítelem, jakého lze v Orcigardu potkat.

Orkové, draví ještěři, medvědi i bestie vytvořené Alarichem Tourainem - s těmi lze bojovat, vyjednávat, skrýt se před nimi či uprchnout. Ale komáři chtějí jen krev, krev, krev. Četla příběhy o laních, které se zaběhly do močálů a ze kterých zbyly jen vysušené, vysáté mrtvoly. Věděla však i to, že tvorové, trvale žijící v Orcigardu, na komáry nějakým způsobem vyzráli. Teď viděla jak. Mastná páchnoucí pasta jednak komáry odpuzovala a jednak bránila jejich sosákům proniknout až pod kůži. Jestliže si představovala Orcigard jako akry páchnoucího bahna, z něhož trčí pahýly stromů, pak se mýlila. Země byla pokrytá porostem. Rostly tu olšové háje i vrbové houštiny, tráva ostřice, rákosí, vysoké přesličky. A všude byla voda. Zurčela ve stružkách, zahnívala v tůních zarostlých žabincem, prýštila poutníkům pod nohama.

Nicméně se nemusela brodit vodou po pás. Její průvodci ji vedli víceméně po suchu, po stezkách vyšlapaných zvěří, přes ostrohy a boule suché země, na nichž zůstával původní bukový a smrkový les. Přes bobří hráze i visuté mosty pochybné kvality, které nad vodou před mnoha desetiletími vystavěli orkové.

Orcigard. Žloutnoucí tráva, hnědošedé olše, zelené vrbové lístky. Sylva statečně šlapala, aby stačila svým průvodcům, rozhlížela se, aby zahlédla co nejvíc z krajiny, kterou si tolik přála poznat. Ale neviděla nic, jen palisády olšových kmenů a záclony z listí, trávy a rákosí. Kolem uší jí bzučeli komáři, ve slatinách křičeli vodní ptáci, vzduch tlumeně vibroval vzdálenými bubny.

Hlava se jí točila únavou, vzrušením, hladem a ne vyspáním.

Ráno se změnilo v dopoledne, když Fríghas ukázal: „Kouř."

Sylva neviděla nic, jen tetelení vzduchu nad mokřinami, stejné jako všude kolem.

„Zjistíme, co tam je," přikývl goblin.

Orčí osada, hoogan, byla nějakých tři sta kroků odsud. Sylva doposud znala ten název jen z psané formy a dohadovala se, jak se vyslovuje. Snad hógaríl Nebo hougeríl. Ale pravda byla jednoduchá: Fríghas i goblin říkali hoogan a přitom, bez přídechu, vyslovovali obě „o".

Nebylo to nic jiného než obrovská kupa uschlé trávy, před níž se rojily pokřivené nazelenalé bytůstky. Rejdily sem a tam, vyděšené pohromou, která se na ně chystala. Bylo jich asi třicet.

Sylva jen lapala po dechu. Jak je tohle možné? Jak mohou takoví tvorové vůbec existovat? Ještě před měsícem si nedokázala orka vůbec představit, ačkoliv četla různé jejich popisy a prohlédla si vyobrazení. Ale ve skutečnosti nevěřila, že orkové existují. Mimoděk je považovala za vybájené tvory, něco jako jsou draci, víly, bludičky. Samotná existence orků, pokřivených, šedozelených bytůstek s křivými končetinami, velikými hlavami s okrouhlýma očima a zuby deroucími se z pysků, urážela její estetické cítění. Před pár týdny poznala Bras-yr-góa a jeho bojovníky. Ti ještě jakž takž odpovídali jejím představám: hrdé stvůry, služebníci Zla. Ale příšerky, které se hemžily před rákosovým domem, zakrslé, hbité a nepohledné, byly spíše než co jiného... dojemné.

Jakýsi starý samec se světle šedivou kůží a šedými vlasy splihle rozhozenými na kostnatá ramínka, přioděný pouze do bederní roušky, stál na křivých nohách před goblinem, rozhazoval ploutvovitýma prackama a cosi vykřikoval řečí, která byla plná ó, á, ú. Tři nebo čtyři samice v sukních ze suchých travin, s plochými prsy visícími na břicha, se vrhly na udupanou zem před hooganem a daly se do hlasitého kvílení. Drobná mláďata stála kolem, přešlapovala z tlapky na tlapku, uzlíkovitými prstíky se šťourala v zubech nebo v rozpláclých nosících.

Pak vykřikl goblin tou řečí plnou hrdelních samohlásek a pak zase starý ork.

Fríghas, stojící vedle Sylvy, poslouchal jejich křik a mimoděk vyhrkl: „Ah, to je zlé."

„Co je zlé?" zeptala se ho.

„Bras-yr-gó je za řekou." „To řekl ten starý? Proto oba tolik křičí?'

„Ne, proto ne. Starý prosí Stína, aby odešel."

„Proč?"

„Ork říká, že Stín ve tváři je prokletý. Přináší smrt všem, s nimiž se setká. Ty samice kvílí proto, že už je pozdě - Stín ve tváři je navštívil a celý hoogan je odsouzený k smrti."

„A co řekl goblin?"

„Ptal se, co vzkazovaly bubny - a starý řekl právě to o Kostěném knoflíkovi. Bras-yr-gó je poblíž a loví Pekelného koně. Zřejmě už zaslechl Raymondův vzkaz - odřízne nám cestu."

Goblin se rozječel až k nepříčetnosti.

„Stín říká, že plije na Kostěného knoflíka. Že si z jeho lebky udělá pohár na pití. Ach - nemusel by tolik provokovat."

Goblin se zklidnil a jeho dialog se starým orkem nabyl na plynulosti.

„Je to rybářský kmen," překládal Fríghas. „V hooganu se nacházejí jen samice, starci a mláďata. Samci jsou na lovu a vrátí se během několika dní. Hoogan je vystavěný na břehu říčky - odsud ji nevidíme, ale je od nás vzdálená sotva třicet kroků, tam, za těmi vrbičkami. Stín se starého ptá, zda mají orkové vor nebo prám - kdybychom se vydali po řece, snad bychom unikli Raymondovi. Jenže říčka teče špatným směrem. Po jednom a půl dni se prý vlévá do Řeky elfů, což je zřejmě místní název pro Vickeu. Tam my nechceme, my se musíme dostat do Likaria. Směrem po proudu také loví Bras-yr-gó."

Goblin domluvil a otočil se po svých průvodcích. „Odpočineme si uvnitř hooganu - jenom přes poledne. Orkové nám dají najíst. Pak půjdeme dál, proti proudu té říčky." To, co zvenčí vypadalo jako kupa sena, bylo uvnitř jednoduchou ale velmi důmyslnou stavbou. Čtyři sloupy, vysoké asi šest stop, sestavené do čtverce, a na nich umístěná čtyři vodorovná břevna. To byl rám, který držel celou stavbu pohromadě. Kolem dokola pak orkové zapíchali do země dlouhé vrbové pruty a obloukem je ohýbali až k vodorovným břevnům, k nimž je přivázali houžvemi. Z ohnutých prutů vznikla kostra stavby, kterou orkové pokladli došky z rákosí. Hoogan měl zhruba kruhový půdorys o průměru necelých patnácti kroků. Vnitřní část mezi sloupy sloužila jako společenská místnost, v jejím středu hořel oheň, kouř stoupal vzhůru a odcházel dírou, která tam pro tento účel zůstala. Pod kostrou z ohnutých prutů pak byla lehátka na spaní.

Goblin, Fríghas, Ofirk a Duch vtrhli dovnitř, na jedno z lehátek uložili Sylvu, na jiná si lehli sami. Fríghas se dobrovolně nabídl, že bude držet hlídku a že ostatní po poledni vzbudí. Zvenku zněl křik mláďat a kvílení samic, vnitřek byl prázdný. Žádný z orků nechtěl sdílet prostor s nezvanými hosty.

Sylva zavřela oči a... vzápětí jí někdo jemně ale vytrvale třásl ramenem. „Vzbuďte se, má paní, vzbuďte se. Vstávejte, musíme jít."

Zamžourala do šera, nad ní se skláněla hrudkovitá Fríghasova tvář.

„Mám pro vás návrh," zašeptal jí Fríghas. „Nemusíte jít s námi. Rozhrnu vám támhle stěnu, utečete. Za chvíli je tady Raymond, už jsme zaslechli štěkání psů. Vrátíte se k Raymondovi."

„Ne!" vykřikla. „Už se nikdy k Raymondovi nevrátím! To se raději utopím v bažině!" Díval se na ni ještě chvíli a pak přikývl. „Musíme jít. Napijte se, má paní, tady, to je dobrá voda. Nepijte vodu z močálu - orkové ji pijí, ale jim neuškodí. A tady je jídlo."

Jídlo byla jakási mastná hmota, páchnoucí rybinou. Jak Fríghas vysvětlil, byla to orčí zásobárna živin - rybí maso vysušené na slunci a zahuštěné bobřím tukem.

Vyšli ven.

Ranní polojasné počasí se změnilo. Obloha se potáhla šedými mračny, z nichž začalo mžít.

Celý orčí kmen byl shromážděný venku. Všechny ty ještě nedávno tak hlučné kreaturky teď mlčely, dívaly se na vetřelce velikýma okrouhlýma očima. Sylva si všimla, že staří samci se svlékli do naha, ověsili se amulety z lasturek a zvířecích zubů, na svrasklou kůži si modrou hlinkou nakreslili ozdobné ornamenty.

„Co se jim stalo?" kývla k nim Sylva.

„Připravili se na umírání. Setkali se se Stínem ve tváři a Smrt obchází kolem."

„My jsme se také setkali se Stínem ve tváři," ohradila se Sylva dotčeně.

„Ano, ale my jsme silní... Ti slabší z nás stejně už brzo zemřou," přikývl Fríghas.

Dopálilo ji to: „Měl bys trochu bojovat, vojáku," obořila se na něj. „S nepřáteli i sám se sebou."

Jenom se pousmál: „Udělal jsem, co jsem musel."

Goblin, narvaný Ofirk i bělovlasý Duch stáli na břehu říčky. Goblin močil do vody a zadumaně se díval na pramínek, rozstřikující se o hladinu. Na vlnkách se pohupoval prám ze smrkových klád - materiál na něj museli orkové potáhnout bůhvíodkud, protože všude kolem rostly jen olše a vrby. Říčka samotná se ztrácela pod bohatými větvemi vrbiček, které rostly po obou březích i na ostrůvcích v proudu. Vlastně se nedalo dost dobře určit, kde leží protilehlý břeh. Bystře tekoucí voda cloumala s převislými větvemi, ohýbala rákosí.

„Padáme," mávl rukou Ofirk. „Psi štěkají sakra blízko."

Goblin si přehnul zpátky bederní roušku a srovnal si na čele řemen tlumoku. „Tudy," ukázal. „Půjdeme pořád tímhle směrem a nemůžeme udělat chybu. Do dvou dnů jsme v Likariu."

Ponořili se do vrbiček, směrem proti proudu říčky.

Nejprve šli po suchu. Kličkovali po ostrozích suché půdy, přeskakovali z drnu na drn. Vyšli z vrbových houštin a zanořili se do pralesa z vysokých přesliček. Tady byla opravdu černá půda, z níž vyrůstaly stvoly silné jako palec. Houpala se jim pod nohama a prýštily z ní pramínky vody. Neviděli nic, jen přesličky, které je převyšovaly o více než dvě stopy. Mrholení se začalo měnit v drobný déšť.

„Hej, Stíne," ozval se Ofirk. „Měli bychom se držet řeky. A řeka je tam, kde jsou ty vrbičky, ne?"

„Tohle je zkratka," zafuněl goblin dotčeně. „Nevěříš snad v můj orientační smysl?"

„Tady nejde o to věřit nebo nevěřit - říkali jsme si přece, že půjdeme kolem řeky!"

„Ne, jdeme takhle. A jestli se ti to nelíbí, jdi si sám!" odsekl goblin. „Ostatně támhle - to jsou vrbičky, nevidíš? Řeka teče klikatě a my jsme šli přímo."

Krajina se před nimi rozevřela do roviny, ve vzdálenosti asi půl míle od nich se temněl vrbový porost. Prostor mezi poutníky a vrbičkami byl porostlý rákosím."

„Ty chceš jít tudy?" ohradil se Ofirk. „Vodou? Chceš nás utopit? Sežerou nás pijavice!"

Goblin jen mávl prackou a vešel do rákosí. Nedalo se nic dělat, museli za ním. Nejprve to byla jen podmáčená, pohupující se půda. Pak jim začala voda sahat po kotníky. Pak výš.

Brodili jsme se po kolena ve vodě, místy i po pás. Sylva už věděla, jak se něco takového přihodí. Výprava prostě jde zdánlivě suchým terénem a najednou je voda všude kolem.

Sukně, promáčená ke kolenům, zplihla a ztěžkla. Boty provlhly, ale zatím do nich ještě neteklo horem. Před nimi s dotčeným křikem vylétali z rákosí vodní ptáci.

„Kouř," upozornil Fríghas. Po jejich levé straně, ve vzdálenosti asi tří mil, vystupoval nad vrcholky olší hustý chuchvalec kouře.

„Kouřovej signál," zaskřehotal goblin.

„Myslíš, že ho vysílá Raymond?" zeptal se vyděšeně Duch.

„Ne. Raymonda jsme nechali daleko za sebou. Tohle je nějakej Raymondův spojenec. Nejspíš orčí lovecká výprava. Ale z těch nemusíme mít strach, orkové se mi zdaleka vyhnou."

Nicméně trochu zahnul, aby měli sloup kouře za zády. Šlapali dál. Probrodili se až k pásu vrbových houštin. Bohužel se ukázalo, že tam není suchý břeh, ale soustava zatravněných boulí, vystupujících nad hladinu rychle tekoucí vody. Tady už to bylo mnohem horší. Přeskakovali z pahorku na pahorek, jen goblin, jemuž bylo mokro lhostejné, chodil vodou. Místy se brodil až po pás. Ovšem postupně se to stalo každému. Chybný krok, špatný doskok - a člověk náhle zjistil, že má vodu všude kolem sebe. Prvního to potkalo Fríghase. Po došlápnutí na zdánlivě suchou trávu se propadl do tůně až po prsa. Duchovi se vzápětí stalo něco podobného.

Zdola, z vody, vzhlédl půlork k Sylvě. „Je zbytečné, abyste se namáčela, má paní." Obratným hmatem ji popadl a chytil do náručí. Nevěděla, co má dělat. Fríghas se brodil vodou, držel ji v náručí a ona mohla jen vdechovat jeho zkažený dech. Napětí kolem trochu povolilo, všichni se uculovali.

„No, je to docela zábavné," zachrul po chvíli půlork, „ale celý den bych to dělat nechtěl."

Byla ráda, když ji po asi míli postavil na zem.

Mžení se změnilo v hustý, vytrvalý déšť. Krajinu pokryl příkrov šera, zdálo se, že se už stmívá. A přece jistě nebylo víc než polovina odpoledne.

Pak dosáhli ostrohu suché země. Jedna za druhou se zdvíhaly nad hladinu pásy suché země porostlé olšemi. Šli po nich a nevšímali si deště. Déšť měl tu výhodu, že zahnal komáry.

Pak se zase ozval neodbytný Ofirk: „Deme blbě!" vyhrkl.

„Jasně, že nejdeme správným směrem," ohradil se goblin. „Trochu jsme odbočili, když jste se tak báli vody. Chtěli jste jít po suchu, ne? Teď to střihneme tady přes tu pláň. Najdeme nějaký další hoogan, najíme se a přenocujeme... Raymond už je patnáct mil za náma. Ani ti jeho psi ve vodě nenajdou stopu."

„Psi ne, ale Fergus Xí-írg ano," zaprorokoval ponuře Ofirk. „Ten zkurvenej půlelf najde stopu i na holý skále."

Pláň, přes kterou se goblin pustil, byla porostlá přesličkami vysokými až nad hlavu. Šlapali v nich asi míli a pak vešli do vrbových houštin.

„Cítím kouř," začenichal Fríghas.

„Co jsem říkal," spokojeně zkřivil pysky goblin. „Další hoogan je nablízku. Přenocujeme v něm."

Sylva si představila přívětivý, zasmrádlý vnitřek rákosinového domu a pochopila, že si nepřeje nic jiného, než se natáhnout na lůžko z vrbových větví a přikrýt se pokrývkou sešitou z bobřích kůží. Pak vešli na mýtinu a tam stál hoogan... nebo spíš jeho kostra. Ohořelá kostra té samé stavby, z níž o polednách vyrazili.

Všude kolem se válely zakrvácené orčí mrtvoly. Starci, samice, mláďata, rozsekaní meči, prostřílení šípy i šipkami ze samostřílů.

„Do prdele," ujelo Ofirkovi. „Tady už jsme dneska byli! Jak jsi nás to vodil. Stíne!"

„A Raymond už tu taky byl," konstatoval suše Duch.

Raymond? Raymond šel po jejich stopách, nechal povraždit orky a spálit hoogan.

„Proč to Raymond udělal?" ujelo Sylvě. Jako kdyby z rozmaru rozkopal mraveniště...

Goblin se zběsile rozhlížel po rozmáčených mrtvolkách, z nichž déšť smýval krev: „Raymond tu byl, ale už tu není! Ten blbec je teď někde zapíchlej v bažinách!"

Divoce se rozchechtal: „Vyzráli jsme na něj! Hledá nás bůhví kde a my se teď vrátíme na starou cestu ve skalách! Vylezeme nahoru a projdem kolem Raymondovy tvrze! Odsud je to do Likaria sotva dva dny - a po suchu!"

„Jak chceš najít starou cestu, blbče?" rozeřval se Ofirk. „Nenajdeš ani vlastní hovno! Já už toho mám po krk!"

„Proč to Raymond udělal?" opakovala bez dechu Sylva

Rozbité hlavy, pozutínané údy, rozpáraná břicha...

„Jsou to jenom orkové, feno!" zaječel na ni Stín ve tváři.

„Jak chceš najít starou cestu?" řval Ofirk. „Jak chceš najít skály? Vidíš je někde?" Rozmáchl se rukama a ukazoval tam, tam, tam... ještě za poledne se nad vegetací tyčila skaliska, ale teď byla všude vidět jen neprostupná clona deště.

„Stín má pravdu!" zaječel Fríghas. „Proklouzneme Raymondovi za zády! Tímhle směrem - najdeme skály a pak i starou cestu!" Ve skutečnosti to byla jediná možnost. Všichni už pochopili, že jít napříč Orcigardem znamená bloudit v kruhu.

V zástupu, s Ofirkem v čele, vyrazili tam, kde tušili skalní stěnu.

„Natáhni kuši, Ofirku," houkl zezadu Duch. „Raymond tu mohl nějaký chlapy nechat!"

„To mohl!" ozval se zepředu cizí hlas. Sylva zahlédla jen siluetu v plášti, které nad pravým ramenem trčely dříky šípů. Neznámý udělal rychlý pohyb v úrovni pasu a pak sebou smýkl do houštin na straně.

Šuměním deště proniklo všvšvšvš letícího předmětu, pak Ofirk zaječel: „Ten parchant mě dostal."

„Jsou tadyyy!" křičel z vrbiček Raymondův bojovník. „Sem ke mně, chlapi!"

Ofirk stál, ruku si držel na boku, pak se pod ním podlomily nohy. Duch byl skokem u něj.

„To byl Xí-írg, ten zkurvenej půlelf!" chroptěl Ofirk. „Ten, co má jméno, jako když chčiješ proti větru!"

„Ofirk má díru v břiše," oznamoval Duch. „Xí-írg po něm hodil nůž!"

Na protější straně palouku zahlédla Sylva nějaké hemžení. Raymondovi bojovníci se tam houfovali do útoku.

Goblin se zatočil na patě, nad hlavou zamával kamennou sekerou: „Jsem Stín ve tváři, požírač srdcí! Tady stojím! Vylezte ven, vy psi!"

„Rychle, má paní," chytil Fríghas Sylvu za loket. Pobídl ji těch pár kroků k ležícímu Ofirkovi. Nařvanec si tiskl obě ruce na levou stranu břicha, mezi prsty mu prosakovala krev. Mžiknutím si Sylva všimla zbraně, která prosekla Ofirkovu brigantinu: vrhací nůž, jak se zdálo, neměl střenku, ale dvě jednoduché, oboustranně nabroušené čepele. „Pomozte mi, má paní," pobízel Fríghas Sylvu. Nadzdvihl sprostě klejícího Ofirka a snažil se mu přetáhnout přes hlavu řemen samostřílu. Pomohla mu. Náhle držela samostříl v rukách. Fríghas ještě odepnul Ofirkovi od pasu pouzdro se šipkami.

Na pasece před spáleným hooganem tančil goblin a k němu se ze dvou stran obezřetně blížili dva Raymondovi vojáci, jeden vyzbrojený mečem a druhý krátkým kopím.

„Přišli jste si poslechnout mou píseň, psi?" ječel skřetík. „Jsem Stín ve tváři. Stín, Stín!"

Fríghas se opřel Sylvě o rameno a svrchu ji zatlačil do pokleku: „Toto, má paní, je samostříl. Tady tohle je napínací páka," oddělil od těla kuše zvláštně tvarovaný kus železa. „Zde ji zasunete do tohoto výřezu, tlačíte proti tětivě."

„Di tomu skrčkovi pomoci, Duchu," chroptěl jim za zády Ofirk, „než ho utlučou."

Zasunula páku do výřezu, opřela pažbu o zem a zapřela ji patou. Stlačovala páku tak, jak Fríghas říkal. Tětiva se napnula a sklouzla do jazýčku spouštěcího zařízení.

Duch je téměř přeskočil. Vytrhl Ofirkovi z břicha vrhací nůž. „Ve jménu Bledé paní!" zavřeštěl a hodil zbraň po žoldákovi s kopím. Kopiník uskočil, nůž neškodně prosvištěl kolem něj a zalétl do křovin.

„Vedle, Duchu, vedle!" zachechtal se kopiník. Pak si všiml Sylvy s kuší, Fríghas právě zasadil do žlábku šipku.

„Zapřete pažbu do ramene, má paní, tak, takhle je to správné. Tady je spušťadlo, dívejte se podél šipky. Až hrot zakryje cíl, zadržíte dech. Pak teprve stisknete."

„Co mám dělat?" vykřikla Sylva. „Co mám - dělat?"

„Musíte si vybrat, má paní. Buď odstřelíte goblina nebo Terence - to je ten s kopím." „Vznešená paní - nedělejte to!" zaječel kopiník. „Pro všechno na světě - já nejsem váš nepřítel!"

Zadržela dech a počkala, až výřez v mířidlech překryje kopiníkovu hruď. Vzpomněla si na tu dívku s poškrábaným obličejem.

Stiskla spoušť.

Kopiník se chytil za prsa, z nichž mu náhle trčel opeřený dřík. Goblin se ohlédl a zachechtal se: „Tak se to dělá v Likariu!"

Přemetem se překotil přes rameno, mávl kamennou sekerou a roztříštil žoldákovi s mečem koleno. Po zemi sebou smýkl na druhou stranu a vztyčil se za protivníkovými zády. Mávl pružnou násadou, kamenná hlavice roztříštila mužův zátylek.

„Jsem Stín ve tváři!" jásal skřetík.

„Padáme k prámu!" zaječel na ostatní. „Upláchneme Raymondovi po proudu!"

Terenc, muž, který útočil na goblina kopím, tam stále stál a držel dřík šipky, co mu trčela z prsou. Fríghas mu jen tak mimochodem vrazil meč do zad: „Pozdravuj v pekle, Terenci!"

Pak se otočil po Sylvě: „Vezměte samostříl a šipky, má paní! Držte je pevně! Utíkejte k prámu!"

Rozběhla se k řece, šlápla na mrtvolku orčího mláděte, nohy jí podklouzly. Padla obličejem přímo na bezhlavý trup orčí samice s otevřeným hrudním košem. Na okamžik měla pocit, že šílí, pak ji Fríghas chytil za ruku: „Pospěšte, má

paní!"

Táhl ji k říčce, za nimi Duch vlekl Ofirka. který si tiskl pěst pod brigantinu a snažil se zastavit krvácení. Na břehu už goblin malým nožíkem odřezával prám. Naskákali na svázané klády a přes nohy se jim přelila vlna - prám nebyl stavěný na takovou zátěž. Goblin podal jedno bidlo Duchovi, sám si vzal druhé. Odstrčili prám, ten se ztěžka rozjel, pak si ho vzal proud.

Z vrbiček vyletěl šíp, prosvištěl goblinovi kolem ucha a zmizel na druhé straně v porostu.

„Tys byl vždycky střelec na hovno, Xí-írgu!" zařičel výsměšně Ofirk. „Slyšíš, ty elfskej bastarde? Máš jméno, jako když chčije proti větru!"

Přes horní plochu prámu se přelévaly vlny, ale teď už bylo plavidlo v proudu a plulo rychle.

„Pozdravuj Raymonda, Xí-írgu!" ječel Ofirk. „Vyřiď mu, že jsi mizernej střelec! Netrefíš ani... ani prdel!"

Z vrbiček vylétl další šíp, zdálo se, že letí nekonečně pomalu. Dotkl se vodní hladiny, odrazil se od ní a zabodl se Duchovi do hýždě.

„No to mě podržte!" vybuchl Ofirk. „Duchu, on tě zasáhnul do prdele!"

Začal se hystericky smát.

Duch zbledl. Jestli už původně byl bledý, teď změnil barvu téměř do zelena a jaksi zprůsvitněl. Nadvakrát se zlomil - v pase a v kolenou. Přitom se pootočil a Sylva zahlédla, že šíp mu ve skutečnosti neprojel hýždí, ale rozkrokem.

Kéž by se byla nepodívala!

Kdyby takhle šíp zasáhl ji, nezpůsobil by jí žádné zranění. Ale z anatomického atlasu věděla, že muži jsou ustrojeni jinak.

Zahlédla nevýslovně zděšený Fríghasův pohled.

Pak se Duch předklonil ještě víc a přepadl do vody.

Stín ve tváři skočil okamžitě za ním, jenže Ducha se už zmocnil proud. Fríghas se chopil bidla a odstrkoval prám od břehů. Z rychle plujícího plavidla viděli, jak se goblin znovu a znovu nadechuje a potápí. I on plaval s proudem, stále poblíž prámu.

Po dlouhé chvíli Ofirk zavrtěl hlavou: „Toho už nenajde. Je to tak pro chudáka Ducha lepší, ten elfskej parchant ho střelil do -" a dodal slovo, kterému Sylva nerozuměla.

Vzápětí se z hladiny ozval goblinův křik: „Mám ho, mám!"

Fríghas zarejdoval prámem ke břehu a zapíchl ho do vrbiček. Goblin bojoval s proudem, táhl bezvládné tělo. Přivlekl je k prámu a napůl vystrkal na smrkové klády.

„Stačí, stačí," zakvikl úzkostně Ofirk. „Nechci vidět, co je vespod."

„Utopil se," konstatoval Fríghas.

Promodralá tvář, vypoulené oči, splihle dlouhé vlasy. Už v něm nebylo nic živého. Tak takhle vypadá utopenec?

„Chudáčku Duchu," pohladil ho Ofirk po tváři zkřivené bolestí. „Už tě nebudou trápit ty povražděné děti."

Tichounce se rozplakal.

„Musíme si vzít Duchovy věci," řekl Fríghas.

„Ne, to jsou jeho věci," stkal Ofirk. „Jeho, rozumíš?"

„Měj rozum, Ofirku. Sundáme Duchovi ze zad batoh. A vezmeme jeho brigantinu."

„Proč? Proč brigantinu? K čemu? Myslíš snad, že si ji vezme goblin? Vypadl by z ní, byla by mu velká."

„Pro ni," kývl Fríghas k Sylvě.

Půlork pak také skočil z prámu do vody, bylo mu tam sotva po prsa. S goblinem odstrojil mrtvolu. Pak sáhl do Duchova tlumoku a vytáhl poloprázdnou láhev čiré tekutiny. Odzátkoval ji, důkladně si lokl a pak podal láhev Sylvě: „Napijte se, má paní."

„Co to je?"

„Kořalka. Zahřeje vás." Dvakrát polkla a zdálo se jí, že pije tekutý oheň. Spálil jí hrdlo, ale hřál. Horkost se šířila tělem do údů, postupovala až do konečků prstů.

Pod brigantinou měl Duch špinavou propocenou košili bez rukávů, Fríghas ji roztrhal na cáry. Vysoukal se nahoru na prám a pomocí hadrů ovázal Ofirkovo zranění. Ostatně - Ofirkova rána se už zatáhla a přestala krvácet.

„Chci svoji kuši," zakvílel Ofirk. Už vůbec nebyl takový kadet jako zrána, když chtěl, aby Sylvu zabili a tělo schovali do jeskyně.

„Kuši si nechá paní," vysvětlil mu půlork.

„Chci svoji kuši!"

„Ne. Ty si vezmeš Duchův scorch."

Scorch - to byl zřejmě název toho napůl meče a napůl oštěpu.

Goblin se také vysoukal nahoru na prám. Ze svého promáčeného batohu, který mu kupodivu neuplaval, vytáhl oválný kus dřeva, ovinuty strunou, vyrobenou nejspíš z jelení šlachy. Stoupl si na kraj prámu, co nejdál od vrbiček. „Sehněte se," zavelel. Rozvinul strunu, chytil její konec a začal dřevo roztáčet nad hlavou. Vydávalo to zvuk podobný bzučení rozdrážděného sršně: vzunn, vzunn, vzuuuuunn.

Pak strunu znovu smotal a sedl na prám.

„Dával si znamení Bras-yr-góovi?" zeptal se Fríghas.

„Přivolával jsem všechny, kdo by nám mohli pomoci."

„Tady není nikdo takový! Kostěný knoflík nás dostane ještě před svítáním!"

Goblin se na něj po očku zadíval: „Zapomněl jsi, proč tu Bras-yr-gó je. Loví Pekelného koně. Když se spojíme s Pekelným koněm, budeme silnější."

Fríghas jen zavrtěl hlavou a Ofirk zaúpěl: „Pekelný kůň! Bledá paní Matko, ochraňuj nás." „Kdo je Pekelný kůň?"

zajímala se Sylva.
„Stvůra vytvořená Temným mágem."
Pustili mrtvolu po proudu a odpíchli prám od břehu. Mrtvý Duch plul chvíli s nimi a poulil na ně nehybné oči. Pak ho strhly jiné proudy a vtáhly do vedlejších říčních ramen.

Syn Temného mága

Zřejmě na chvíli upadla do spánku. Ještě před chviličkou, zdálo se jí, plameny obou ohňů vysoko šlehaly a goblin kolem nich tančil směšný a zároveň děsivý tanec. Žár ohňů vysušil mokrou sukni, provlhlé mucklutiny i brigantinu mrtvého muže, do které ji nasoukal Fríghas. Brigantina jí byla velká, ztěžklá kovovými pásky i hlavami nýtů, neohrabaná, neohebná.
Protrhla se z dřímoty. Oba ohně už se změnily v hromady rezavého popela. Tábor byl rozložený na suchém ostrohu, porostlém hustým smrčím. Z jedné strany tekla říčka, z druhé se rozkládaly mokřiny, ale tady, na suché bouli, bylo paliva dost.
Ohně, které zvečera zapálil goblin s Fríghasem, měly dvojí účel: jednak je zahřát, vysušit boty i oblečení a jednak přivolat... spojence.
Uvědomila si, že má přes bok přehozenou ruku... cizí ruku. Prudce se posadila. Jak spala, Fríghas se k ní zezadu přitiskl a hřál ji. Vlastně to nebylo nepříjemné, jen překvapující.
Cožpak někomu připadám přitažlivá? napadlo ji. Fríghas otevřel oči, v odlesku žhavých uhlíků se mu rudě zaleskly. „Něco se děje, má paní?"
„Já... nevím. Slyším bubny."
„Raymond se domlouvá s Bras-yr-góem. Zřejmě viděli ohně, ale nevědí, co si mají myslet. Tuší léčku."
„A je to léčka?"
„Ne. Jen další šílený goblinův rozmar."
V slabé záři žhavého popela zahlédla goblina, jak leží schoulený jako dítě, maličký jako dvanáctiletý chlapec.
„Jak dlouho jsme spali?"
„Noc se naklání k ránu, má paní. Zářící nám dopřál ještě chvíli spánku. Budeš silná, až budeš utíkat před Raymondem a Kostěným knoflíkem."
„Je to poprvé, co jsem spala vedle muže," přiznala se.
Tiše se zasmál: „Život ke mně byl laskavý této noci. Myslel jsem, že by ti mé teplo přišlo vhod."
Vycítila z něj cosi, co by nazvala patetickým odhodláním.
„Jsi ke mně velmi pozorný, Fríghasi."
Půlork se znovu tichounce zasmál: „Nic z toho, co jsme dělali, jsme nedělali pro tvůj prospěch, má paní. Skjold snad chtěl získat nějaké peníze - možná i Ofirk. Ale my ostatní jsme se chtěli především pomstít Raymondovi de Couissy. Myslím, že se nám to povedlo."
„Proč se mu chcete pomstít?"
„Zavedl nás do pekla. Udělal z nás peklo. To my sami jsme byli peklem. A některým se to i zalíbilo."
„Ah - ten orčí hoogan. Raymond nechal ty ubožáky vyvraždit - jen tak, z rozmaru."
„Přesně tak, má paní... Poslouchej mě dobře. Měj pořád po ruce kuši, zbývá ti osm šipek. Když je dobře použiješ, nebude tě mít kdo pronásledovat. Bohové stvořili ženy slabší než muže, ale zwergské samostříly mezi nimi alespoň částečně nastolují rovnoprávnost."
„Budeš přece se mnou, Fríghasi."
„Ne. Myslím, že nebudu. Stín ve tváři je prokletý - každý, kdo se s ním spojí, kdo ho potká, zemře. Nevěřil jsem tomu. Ale teď už vím, že je to pravda. Ten goblin má zvláštní vlastnost - kdykoliv se rozhodne, rozhodne se špatně."
„Přeháníš..."
„Rozhodl se vrátit se pro Skjolda," vypočítával Fríghas. „Nepomohl mu, ale ztratili jsme čas. V bažinách nás zavedl zpátky na výchozí místo. Pustili jsme se na prámu blíž k řece elfu - a přitom jsme mohli proklouznout starou stezkou a projít kolem tvrze. Raymond byl tou dobou někde v bažinách a u hooganu nechal jen stráž. A nahoře u tvrze - někteří z Raymondových hostů by se přece byli postavili na tvou stranu."
„To ano," připustila.
„Vidíš. A nakonec goblin přivolal Pekelného koně a tím zavolal i Raymonda a Kostěného knoflíka. Je po nás. Duch to má za sebou, Ofirk s dírou v břiše taky moc dlouho nevydrží. A já... udělal jsem to rád."
„Nemáme žádnou naději, Fríghasi?"
„Naději máme vždycky. Ale jsme až po krk v sračkách."
„Po krk ve sračkách," zopakovala. „Co to znamená - ve sračkách?"
Zasmál se. „To se jen tak říká... Jen mě mrzí, že ten zmetek, Stín ve tváři, zase nejspíš vyvázne."
Chtěla mu na to něco říct, ale on prudce poklekl a pak vstal.
„Už to začíná," hlesl.
Všimla si, že i goblin stojí na nohou a Ofirk, tisknoucí si ruku k boku, se také hrabe nahoru. „Tady, má paní, vezmi si batoh," podal jí Fríghas svůj vak. „Jsou v něm šipky, láhev s vodou, nějaké jídlo. Ještě zbývá okamžik - mohla bys dát polibek muži, který už brzy zemře?"
Nechápala, co po ní chce.
Pak i ona zaslechla rytmický dusot, jako by vzhůru po ostrohu běžel kůň.
Ze smrkového houští někdo zakřičel: „Jsi to ty, Tourainův pse?"

Nepříjemný, rezavý, ale přesto mužný, autoritativní hlas.

„To jsi ty, Pekelný koni?" zaječel goblin. „Tady stojím! Jsem Stín ve tváři, požírač srdcí, Tourainův pes!"

„Připrav se zemřít, skřete!"

„Jsem Stín ve tváři! Nabízím ti spojenectví!"

„Blbče! Myslíš, že jsem hlupák, abych se spojil s Tourainovým psem? Mám už dost utíkání! Bojujte!"

„Nechceme bojovat!" vyjekl Fríghas.

„A kdo jsi ty?" zařičel neznámý.

„Fríghas z Hengerone!"

„Půlork! Půlork z Vojákova komanda smrti! To byla nejhorší lest, jakou jsem kdy zažil, vy špíny, vyslat signál samice v nebezpečí!"

„Počkej!" zakřičel Fríghas. „Tady je samice v nebezpečí!"

„Cože?"

Temný stín přidupal blíž. Sylva zahlédla jeho siluetu - neforemný, soudkovitý trup na křivých nohách, z příliš velké hlavy trčí do stran dvě dlouhá ušiska a z čela stoupá šikmo vzhůru světélkující linka.

Jednorožec! Nebo spíš Tourainova představa o jednorožci!

Obluda naznačila jakousi úklonu. „Kdo jste, paní? Nebo jste snad součástí léčky? To jsem tak cenný, aby na mne Tourainovi psi políčili... ženu?" „Sylvia Viktorina la Barro," hlesla Sylva.

„Vyrvali jsme ji Raymondovi de Couissy, který ji chtěl násilím přinutit k sňatku," pochlubil se goblin.

„Oh." změnil zrůdný jednorožec tón hlasu. „Princezna v nesnázích! Je mi ctí... Ještě jsem se nepředstavil. Mé jméno je Ogkchůk-regg."

Znělo to jako odchrchlání.

„Už nám věříš, Pekelný koni?"

„Věřím, že jste neskuteční pitomci! Čelisti se svírají! Kostěný knoflík je mi v patách, od řeky větřím pach Vojákových mužů. Všichni se sbíhají k vašim ohňům jako můry!"

„Společně je porazíme!" ječel goblin. „Jsem Stín ve tváři a ty jsi Pekelný kůň! Zahryzneme se do jejich srdcí!"

„Jsi prokletý, gobline. Kdo se s tebou spojí - ten zemře!"

„Kecy! Kecy! Myslel jsem, že jsi tvrdší, Ogkchúk-reggu!"

„Jsou tady!" zaržál jednorožec. „Přicházejí!"

„Musíte prorazit!" zařval Fríghas. „Zachraň princeznu. Pekelný koni - odnes ji odsud!"

„Už nebudu utíkat! Zůstanu a budu bojovat!"

„Ne!" řval Fríghas. „Odnes ji odsud! My zůstaneme! Zdržíme je!"

„Vy smradlaví orkové!" pištěl do toho goblin. „Vylezte! Jsem Stín ve tváři! Čekám na vás!"

Jednorožec přiklusal k Sylvě, v odlesku žhavého popela zahlédl brigantinu.

„Ach, princezna bojovnice," uklouzlo mu.

Poklekl na přední nohy: „Nasedni, vznešená."

Otočila se k Fríghasovi: „Neopustím tě!"

„Nasedni a jeď!" ovanul jí obličej zkaženým dechem. „Odjeď, má paní, tohle není tvůj boj. Pamatuj - nedělám to pro tebe." Přitiskla se k němu a políbila ho, zranila si ústa o jeho dlouhé spodní špičáky.

Polibek pro mrtvého muže.

Odstrčil ji. „Jeď už, má paní."

„Polezte ven, prasata," ječel po straně Ofirk.

Skočila na jednorožcův hřbet, prsty zapletla do hřívy. Pekelný kůň vyskočil na všechny čtyři, zvrátil hlavu a zařičel. Roh se mu rozzářil bělavým svitem.

„Zabij ty Pekelného koně, ty Půlork," zakvákalo z temnoty. „Zadrž ty ho! Temný mág tebe odměnit!"

„Hlavu dolů, vznešená," řičel jednorožec. Vzepjal se na zadních a skočil do tmy. Jednou, dvakrát udeřila jeho kopyta na pevnou zem a pak se kolem rozstřílela voda.

Cválal mokřinou, voda cákala na všechny strany.

„Aryu gwyeen, ogró! Y aúgurn Hengerone!" zaslechla daleko za sebou Fríghasův hlas.

„Jsem požírač srdcí!"

„Groúo fach rgú!"

„Prasatáááá-árghohhhh!"

„Hengerone! Hengerone!"

A pak už kolem byly jen obvyklé zvuky - šumění listí ve větru, kvákání žab, bzučení komárů, bublání bahenního plynu. Jednorožec neúnavně cválal rákosím, po břicho ve vodě.

Rozednívalo se. Sylva odpočívala uprostřed březového háje, vyrůstajícího na suchém kusu půdy uprostřed mokřin, tam, kde ji jednorožec složil. Jak je to dlouho, co ji Skjold vtáhl do podzemních chodeb? Den a půl? Zdálo se to jako věčnost. Na severozápadě zahlédla strmé skalní stěny. Tam nahoře je tvrz s věžovým mostem a pak už jen pohodlné

a suché cesty do Likaria, do arkastského Pohraničí i do Barro. Nedokázala odhadnout vzdálenost. Jak jsou ty skály daleko? Deset mil? Patnáct? Nebo méně?

Deset mil bažinou.

Pekelný kůň postával opodál, srst měl zpěněnou, nohy se mu třásly. Takhle v ranním úsvitu už nevypadal nijak děsivě. Svalnatý, robustně stavěný, k smrti vyčerpaný tvor.

Samec, jak si mohla v přibývajícím světle všimnut. Navíc dobře vyvinuty samec. Nevyvádělo ji to zase tak moc z míry.

Vyrůstala ve šlechtickém domě, obklopena obrovskými psy a ušlechtilými koňmi. Pokud si dobře vzpomínala, ani jeden ze psů nebo hřebců nenosil kalhoty. Tak proč by si je měl oblékat jednorožec?

Na druhou stranu - žádný ze psů ani z hřebců s ní nerozmlouval lidským hlasem.

Vstala, uškubla chomáč suché trávy. „Setřu ti pot," nabídla.

Podíval se po ní, pak rezignovaně sklopil hlavu.

Dělala to už tolikrát - otírala koním pot po dlouhých projížďkách. Cítila chvějící se svaly pod sametovou kůží. Jednorožec trpělivě stál.

„Tak, hotovo," řekla po chvíli.

„Dík," zahučel. „Je to lepší."

Popošel pár desítek kroků dolů k vodě, sklopil hlavu a hltavě pil. Dlouhá hříva mu lehce povlávala ve vánku. Když se napojil, podíval se po Sylvě.

„Mám hlad," oznámil jí. „Už dva dny jsem nic nejedl."

„No a?" vyhrkla. „Tak se napas - trávy je kolem dost."

„Jsem snad koza, abych žral trávu?" ohradil se.

„Ty nejíš trávu?"

Znovu se na ni upřeně díval: „Támhle z té strany větřím párek bahenních prasat. Zkusím jedno ulovit.." „Ty žereš... maso?" vyděsila se.

„Jo. Maso. A cos myslela?"

Postřehl strach v jejích očích. „Nemusíš ze mě mít strach. Ulovím prase. Bude ho dost pro nás oba."

Uvědomila si, že si nepamatuje, kdy se naposled najedla. Poslední jídlo měla při večeři v Raymondově tvrzi - a pak už se jen tak různě přikrmovala. Vzpomněla si na tu rybí huspeninu v orčím hooganu. Jak by jí teď přišla vhod!

Stále se mu ještě chvěly nohy. Svalnatým tělem tu a tam pocukávaly svaly.

„Uštval ses," řekla Sylva. „Měl bys odpočívat."

„Pokud se nenajím, pak už vůbec nemusím utíkat. Lehnu si tady a počkám, až přijde Kostěný knoflík a Voják."

„Což kdybys mi nějaké to zvíře nadehnal?" navrhla.

„Máš nějakou zbraň? Nůž? Dýku?" zeptal se.

Podivila se: „Mám přece samostříl. Cožpak sis nevšiml?"

„Samostříl? Co to je? To je něco magického? Magická zbraň? Tak malým lukem... přidělaným na kusu dřeva přece nemůžeš nic zasáhnout... ani zabít."

Předvedla mu, jakým způsobem se samostříl natahuje: vyndala z těla kuše páku, zastrčila ji do výřezu, zašlápla pažbu, opřela páku proti tětivě...

V úžasu udělal několik kroků pozpátku. „Oh - lučiště je z ocelového prutu! Nevšiml jsem si toho..."

„Samostříly jsou vynálezem zwergů ze Západních Zrcadlových hor. Byly zavedeny teprve před dvěma lety - do výzbroje arkastské armády, bohužel. Arkastští kusovnici v bitvě u Selkidy rozstříleli obrněnou jízdu mého otce. Můj otec samostříly nenávidí, nevím, co by mi řekl, kdyby mě tu takhle viděl. Do pozdější mírové smlouvy s Arkastii prosadil, že samostříl je zbraň bezbožná, a tedy zakázaná... Šipka ze samostřílu prostřelí i rytířské brnění. Nemělo mě překvapit, že jsi samostříl nepoznal a že nevíš, co dokáže. Většina lidí v Barro i v Arkastii je na tom stejně."

„Oho! Nevěřím ti... vlastně nemám proč ti nevěřit. Takhle to vypadá jako hračka, jako nějaký modloslužebnický předmět - a jaká se v tom skrývá síla!" Pekelný kůň se otočil a tichounce vešel do bažiny. Dívala se za ním, jak postupuje vlnícím se rákosím, jak obloukem míří za další pahorek v mokřinách. Nadhodila si v pěstech samostříl.

Posadila se na kmen vyvrácené břízy, samostříl složila do klína. Čekala.

O hodnou chvíli později zahlédla od protějšího pahorku pohyb. Jakýsi tlustý tvor tam cupital mělkou vodou, hlasitě kvičel. Chtěl zabočit do rákosí, ale za pahorkem se vynořil jednorožec, hříva za ním vlála. Zařičel, zadupal.

Sylva pomaličku založila pažbu do ramene. Čuník teď směřoval přímo k ní. Snad ji ani neviděl. Ostatně - vítr vál od něj k Sylvě. U suchého ostrohu zaváhal. Zdálo se, že je doma spíše v mělké vodě a že dobře ví, že na suché půdě budou jeho nepřátelé rychlejší.

Sylva využila jeho chvilkového zmatku. Stiskla spušťadlo. Šipka se s plesknutím zasekla do tučného těla. Vepřík zaječel.

A už tu byl Pekelný kůň a přibodl ho rohem k zemi.

Čuník se zmítal, kvičel, jeho pohyby slábly. Pekelný kůň ho pak, nabodnutého na roh, vítězně přinesl Sylvě a složil jí ho k nohám.

„Dobrý zásah, princezno. Je vidět, že to se zbraní umíš."

„Nejsem princezna," zahučela unaveně. „Jsem jen třetí, nejmladší dcera vévody la Barro. A z kuše jsem střílela teprve podruhé... Poprvé jsem zabila muže jménem Teréne."

Zdálo se, že její řeč nevnímá. „Mohla bys nasbírat nějaké dřevo na oheň?" požádal ji. „Nebudeš jíst maso syrové." „Nemám křesadlo. Ani nevím, jak bych to zvíře stáhla a uřízla z něj kus masa. Neumím ho upéct. Neumím nic."

„Nasbírej dřevo," vyzval ji. „Já umím všechno."

Lámala větve z padlé břízy a házela je na hromadu. Kdesi v těch historkách o dobrodruzích a hraničářích se dočetla, že březové dřevo hoří syrové, ba i mokré. Po očku pozorovala jednorožce - širokým kopytem si vepříka přidržoval a ostrým hrotem rohu ho páral. Nakyslý pach teplého masa jí trochu rozhoupal žaludek. Měla takový hlad, až si chvíli myslela, že se do vepříka zakousne rovnou, bez nějakého pokusu o tepelnou úpravu.

„Musíš mi pomoci, princezno... nejsi princezna, tak jak ti mám říkat?"

„Sylva. Jsem Sylva."

„Pojď mi pomoct, Sylvo."

Přidržovala mrtvé tělo za tlusté nožky a jednorožec ostrým rohem vykrojil z kýty několik řízků.

„Nabodneš si je na prut a opečeš," vysvětlil.

„Pořád nemám oheň," připomněla.

„Ale máš." Poodešel k hromadě větví a vstrčil do ní špičku rohu. Zdálo se, že se soustředí. Pak mu od čela k hrotu rohu přeběhla světelná vlna a hromada dřeva vzplála. Jednorožec poodskočil.

„Být magickým tvorem má své výhody," podotkl.

Všechno bylo v pořádku. Opékala na prutu dva řízky najednou a stranou Pekelný kůň hltavě a s čvachtavými zvuky požíral vepříkovy vnitřnosti. Po střevech a plících se pustil do masa, kosti drtil silnými zuby. Jeho nepříčetný hlad Sylvu děsil, zároveň oceňovala, že se do krvavé hostiny dal, až když oddělil její podíl.

Řízky byly svrchu spálené a uvnitř krvavě syrové, ale Sylva je snědla oba dva. Zbylé dva položila na kámen, který dovalila až k ohništi. Sedla si před padlou břízu, o její kmen si opřela záda. Dívala se, jak maso na kameni syčí a prská, ale už se neměla sílu postarat, aby se nespálilo na uhel.

Jednorožec se nachlemtal vody z bažiny, vymáchal tlamu, roh i potřísněná kopyta.

„Máš co pít, Sylvo?" zeptal se. „Já můžu pít tuhle vodu, ale ty bys onemocněla."

Ukázala velikou plochou láhev, která původně patřila muži zvanému Duch. „Jo, mám."

Došel až k ní a podíval se na ni jaksi provinile. „Promiň, Sylvo," zahučel. „Nemůžu za to, ale mám tak nějak přespříliš dobrý čich."

„No a?"

„Neuraz se, prosím tě. Čichám dokonce i to, že jsi ještě panna."

„Hmmm!" Dotklo se jí to.

„Mohl bych... směl bych ti položit hlavu do klína?"

„Cože???!!!"

„Prosím. To my jednorožci děláme - přicházíme k pannám a klademe jim hlavy do klínů."

Kdyby už nebyla napůl naštvaná, určitě by se rozesmála. A to by byla chyba, protože tím by na oplátku urazila Pekelného koně. Takhle jen nadzdvihla obočí: „Klidně."

Opatrně se položil na bok a položil jí hlavu na stehna. Byla těžká, podobná spíše hlavě válečného psa. Jen ten roh, spirálovitě zatočený, lehounce pulzoval vznešeným světlem.

„Jak mám říkat já tobě?"

„Jmenuji se Ogkchůk-regg."

„Mohu ti říkat jenom Regg?"

„Můžeš."

Položila mu dlaň na krk. Slastně se zachvěl.

„Proč tě pronásledují?" zeptala se. Mlčel. Dlouho mlčel, až si pomyslela, že se ho nějak dotkla. Pak řekl: „Jsem vzbouřenec."

„Proti komu ses vzbouřil?"

„Proti Alarichu Tourainovi, Otci."

Zalapala po dechu. Tohle bylo příliš! „Ty ses vzbouřil proti Tourainovi? Chtěl jsi ho svrhnout?"

„Ne! Nikdy bych se neodvážil proti němu vystoupit! Jen jsem chtěl žít svůj vlastní život."

Teď mlčela zase ona. „Tomu nerozumím," řekla po chvíli.

Chvíli váhal, ale pak se dal do vyprávění. „Já nejsem skutečný jednorožec, to přece víš. Stvořil mě Otec. Vzal kosti z... co já vím - z mezka, svaly z bahenního buvola, moji lebku sestavil z různých částí. Jen ten roh je pravý, roh jednorožce, Otec ho prý koupil za drahé peníze. Vidíš má kopyta? Jsou široká, abych se nebořil v bažinách. Živím se masem. Nevím, čím se živí skuteční jednorožci, ale maso to asi nebude. Jednou jsem se ptal Otce a on mi řekl, že pokud bych žral trávu, musel bych mít čtyři žaludky a celý den bych jen přežvykoval jako kráva. Můj Otec mě stvořil jako šelmu, jako zbraň. Měl jsem být nejpřednější válečník jeho říše. Korunní princ."

„A proč nejsi nejpřednější válečník?"

„Chtěl jsem žít vlastním životem. Poznávat svět, učit se. Vytvářet si vlastní názory na to, co je správné a co špatné... Otec mě poslal vyvraždit vesnici odpadlíků - pobít samice i mláďata. Neudělal jsem to."

„To byla orčí vesnice?" ujistila se.

„Tak. Ano. Klan Bras-yr-góa, Kostěného knoflíka."

„Pomohl jsi Kostěnému knoflíkovi a on tě teď honí."

„Ano. Otec mě zavrhl. Myslí si, že jsem nepovedený zmetek. Chce moji hlavu s rohem, s tím rohem ze skutečného jednorožce, aby mohl stvořit nového Pekelného koně - ale takového, který by ho poslouchal."

„Jak dlouho tě už pronásledují?"

„Nevím. Mnoho let. V jednu chvíli jsem opanoval část Orcigardu a prohlásil ji za své území. Byl jsem bláhový. Otec nesnese ve své blízkosti žádné jiné vůdce. Bojoval jsem. Vítězil i prohrával. Ale teď jsem na konci cesty. Spojenci mě opustili nebo jsou mrtvi. Voják a Kostěný knoflík nás už brzo dostihnou."

Vstal.

„Děkuju ti, Sylvo, že jsi mi dovolila položit hlavu do tvého klína. To je pro nás jednorožce nejvyšší pocta."

Nezasmála se. Jen ji udivovalo, jak je ten nepodařený Tourainův výtvor tak rozumný a zároveň tak pošetilý.

I ona vstala. „Je čas, abychom se dali na cestu. Nevím, jestli máš důvod tady čekat na orky a na Raymonda, ale já bych se radši pohnula o kus dál."

„Neznám to tady. Jsem tady poprvé - netuším, jakým směrem se dát."

Sáhla do pouzdra na opasku a vytáhla svou mapu. Rozbalila ji, podlouhlý pás pergamenu.

„Ah, mluvící papír," podivil se.

„Tady," ukázala, „tady někde jsme. Vidíš? Útesy zakončující Pahorkatinu. Tvrz s věžovým mostem, ve které mě Raymond věznil. A tady je Likario. Skjold říkal, že v Likariu budeme v bezpečí. Pokud se tam dostaneme a nabídneme goblinům dobrou cenu, tak nás ochrání. A já mohu nabídnout dobrou cenu. Za sebe i za tebe."

Díval se do mapy. „Obrázkové písmo? Neumím je číst."

„Nevadí. Podle mých zákresů jsme z mokřin už skoro venku. Tady, vidíš? U skály se rozlévá jezero. Goblini mu říkají Jezero mrtvých světel. Povzbuzující název. A to Jezero mrtvých světel přechází v bažinu. Velmi rozsáhlou bažinu. Goblini jí dali název Hladová bažina. A teď pozor mezi Jezerem mrtvých světel a Hladovou bažinou se nachází pruh suché půdy. Vyjdeme z bažiny, projdeme mezi jezerem a bažinou, do Likaria nám zbývá tak šedesát mil. Dle informací poměrně schůdným terénem."

„To zní až příliš dobře," zahučel jednorožec.

„Ano," přikývla. „To zní velice dobře."

„Prozraď mi všechno, Sylvo. Nechci se radovat předčasně. Kde je ten háček?"

„Ten suchý kus půdy mezi jezerem a bažinou," připustila „Goblini z něj mají takový strach, že mu vůbec nedali jméno. Představ si - šedesát mil od Likaria, přímá cesta do Orcigardu. Ale obchodní karavany z Likaria obcházejí Hladovou bažinu z východu. Podle kusých útržků informací, které jsem získala, jsem to místo mezi Jezerem mrtvých světel a Hladovou bažinou pojmenovala... Nekropole."

„Hm. Co to znamená?"

„Město mrtvých."

Mlčel. „Je na čase, abychom vyrazili," pobídla ho.

„Slyšel jsem o té Nekropoli. Je to zlé místo."

„Chceš tu snad čekat na Raymonda a Kostěného knoflíka?"

Přikývl: „Vyrazíme. Vyskoč mi na záda, Sylvo."

Teď už to nebyl cval ani klus, jenom vytrvalá chůze. Jednorožec šlapal napříč mokřinou a Sylva se divila, jak to, že se neproboří. Souvisela s tím ta jeho široká kopyta. A možná i nějaká magie, o které Ogkchůk-regg nechtěl mluvit - nebo nevěděl. Kolem dokola však pořád ještě nebylo žádné to mazlavé černé bahno, jen podmáčená půda v olšových lesích a mělké vodní plochy porostlé rákosím.

Seděla na jednorožcově širokém hřbetě, chvíli na jedné straně, chvíli na druhé, pak zkusila i obkročmý posez. Takovýhle způsob cestování se jí začínal líbit. Rozhlížela se po rákosovém poli, přerušovaném nízkými ostrohy porostlými olšemi, vrbami a břízkami, sledovala hejna vodních ptáků, která se před nimi s hlasitým křikem zdvihala z hladiny.

Nějaký čas pak procházeli olšovým porostem, protkaným tisícem bystře tekoucích potůčků. Olše pak zvolna začaly přecházet ve smíšený bukový a smrkový les. Sylva už začínala doufat, že tento smíšený les kolem nich znamená, že vybředli z Orcigardu a mezi nimi a Likariem je jen suchá půda. Cožpak musí být Nekropole právě v místech, kde je zakreslena do mapy? Tvrz s věžovým mostem byla přece také úplně jinde.

Někdy po poledni byla surovým způsobem probrána z iluzí.

Pekelný kůň stanul na okraji vysoké terénní vlny a zavětřil: „Bahno," řekl. „Před námi jsou bažiny."

Popošli mezi řídnoucími stromy ještě o kus dál, a pak se před nimi rozložila temná pláň, pokrytá bělavými parami.

Hladová bažina.

Stovky a stovky akrů pokryté černým bahnem, z něhož při okrajích trčí holé pahýly stromů jako kostry utopenců. Tisíce maličkých ostrůvků řídce porostlých živořícími stromy a dlouhou trávou.

„Tak takhle jsem si představoval Hladovou bažinu," podotkl Pekelný kůň a nebyla v tom ani stopa ironie. Rozhlížel se. „Napravo by měla přecházet v Jezero mrtvých světel, ne?" Sklouzla z Reggova hřbetu: „Co dál?"

Podíval se na ni velikýma zarudlýma očima: „Říkala jsi, že se tady dá někde přejít suchou nohou až na pevninu."

Zdálo se, že pro obyvatele mokřin je pevnina všechno, co je mimo Orcigard.

„Tohle je Hladová bažina, což znamená, že bychom se měli obrátit doprava a jít po jejím okraji, směrem ke skalám... Napadá mě - což kdybychom se otočili doleva a pokusili se bažinu obejít?"

„Jak dlouhá by to měla být cesta?"

„Několik dnů."

Zachrochtal, snad to měl být smích. „Nevíš, jak vypadají bažiny, Sylvo. Tak ostrý předěl mezi bažinou a suchou půdou, jako je tady, je jen málo obvyklý. Pokud se obrátíme, půjdeme do míst, kam bažina vyslala chapadla - výběžky bahna, zálivy, zátočiny. Tohle není bahno, přes které bych mohl přejít. Tady jsou má kopyta k ničemu. Uvízneme mezi pásy bažiny, budeme bloudit, dokud se neutopíme nebo dokud nás nedostihne Voják a Kostěný knoflík."

„Dobrá. Půjdeme najít Město mrtvých."

Otočili se napravo a šli řídkým lesem po ostrohu nad bažinou. Po chvíli znovu zahlédli skalní stěnu a pak i odlesky slunce na vodní hladině.

„Měla jsi pravdu," zahučel jednorožec. „Mezi bažinou a jezerem něco je. Hráz."

Necelé tři míle od nich se na rozhraní bahna a vody táhla tenká linka, přímá, jako by ji tam narýsoval nějaký stavitel, přímá jako dráha šípu. Směřovala ke vzdálenému oblému pahorku na druhé straně bažiny.

„Ten pahorek," podotkla Sylva, „to je Nekropole. Není úplně u protějšího břehu, vidíš? Ale dá se z ní přejít na druhou stranu." „Není to jen ostrov, spojený hrází pouze s naším břehem?" zapochyboval Regg.

„Ne," řekla pevně Sylva. „Mezi jezerem a bažinou je předěl. Musí tam být. Jinak by se vody z jezera rozlily do bažiny a jezero by se také změnilo v bažinu."

„Na tom, co říkáš, něco je," připustil Regg. „Ještě ale musíme dojít k hrázi."

Nebylo tak snadné najít cestu k té rovné linii. Jak jednorožec řekl - bažina vysílala výběžky do okolní krajiny. Museli se vrátit do lesa. Šli asi dvě míle ve směru, který považovali za správný. V polovině odpoledne pak vyšli ze stromů. Na západě, ve vzdálenosti asi šesti mil, se vypínaly skalní stěny ukončující pahorkatinu. Jižním směrem se rozkládalo rákosové pole.

„Mělká voda," zaržál jednorožec. „Naskoč, Sylvo!"

Cválal rákosím, voda se rozstřikovala. Po chvíli zahlédla Sylva temnou skvrnu vystupující z rákosí. Kamenný pylon, vysoký asi deset stop. „Tam, Reggu, vidíš? To bude označník cesty!"

Jednorožec obloukem zabočil ke sloupu tak, aby se ke skalám obrátil pravým bokem. Široká kopyta udeřila do suché země. Mokřina skončila.

Napříč rákosovým polem se táhl suchý ostroh, porostlý dlouhou polehávající trávou. Bok tohoto ostrohu byl řídce ohraničen řadou kamenných označníků, vzájemně vzdálených asi třicet kroků. Minuli jeden, druhý, třetí...

Po levé straně se před nimi rozložilo černé bahno s tetelivými bělavými parami. Na pravé straně se v klidné jezerní hladině odrážely pomalu plující mraky. A před Sylvou a jednorožcem se natáhla přímá cesta. Hráz mezi jezerem byla v koruně široká asi deset kroků a vysoko vyčnívala nad jezero i bažinu. „Ta cesta je jako pozvánka do Města mrtvých," hlesla Sylva.

„Město mrtvých - to je tamhleten pahorek?" ukázal Regg rohem. „Už jsem o něm slyšel. Prý má tvar královské koruny."

„Podle toho, co vím o mrtvých, bychom se měli snažit, abychom Nekropolí prošli dřív, než nastane noc. Za soumraku od ní musíme být co nejdál."

„Máš pravdu, to všechno můžeme stihnout. Hráz není delší než tři míle a tamten kopec není v průměru širší než míli. Co je to pro mne deset, patnáct mil? To snadno uběhnu, než přijde noc. Kolikrát jsem z pouhé bujnosti urazil sto dvacet, sto třicet mil na jeden zátah od úsvitu do soumraku. Naskoč na má záda, kamarádko!"

Město mrtvých

Pahorek se přibližoval s každým úderem kopyt. Teď už bylo zřetelně vidět, že je rozčleněn pásy, které se v různých úrovních táhnou kolem dokola po jeho obvodu.

Tohle měl být tvar královské koruny? Spíš se to podobalo třípatrovému narozeninovému dortu, ale takovému nějakému rozplácnutému.

Nahoře, na samém vrcholku, se tu a tam cosi zablesklo oslňujícím třpytem.

„Něco se tam blyští," podotkl Regg.

„Jsem přesvědčena, že vůbec nechci vědět, co to je," řekla Sylva odhodlaně.

Pak se pokorně opravila: „Ne. Jsem hrozně zvědavá a chtěla bych zjistit, co je zač ta třpytivá věc. Ale nemáme čas na nějaké prozkoumávání."

Pak už bylo zřejmé, že tři stupně pahorku jsou vytvořeny valy z navršené hlíny. Tři prstence valů obepínaly pahorek jako obruče, vnější, střední a vnitřní. Nad nejvyšším, vnitřním valem, bylo ještě vidět oblé temeno, zakončené oním blyštivým předmětem. První z valů se zdvíhal do výšky dvaceti stop kousek od břehu. Šedá, lysá, jakoby plesnivá zem. Ačkoliv byl každý kousek půdy v Orcigardu porostlý bujnou vegetací, na svazích Nekropole nerostlo nic než řídká kyselá tráva. Žádné břízy, ani duby, ani buky. Jako by i stromy, dbalé dobré pověsti, odmítly žít uvnitř Města mrtvých.

Po strmé stěně valu by se jistě dalo vyšplhat až nahoru, jenže temeno valu kdosi završil masivní kamennou zdí. Nebylo však nutné drápat se vzhůru. Přímo před hrází, po níž dusal jednorožec se Sylvou na zádech, zela v prvním valu díra. Stavitelé ji tam nechali záměrně - jako vstupní bránu do Nekropole.

Jednorožec zarazil těsně před vstupem, Sylva mu sklouzla ze hřbetu. Pohled jim utkvěl na silném kůlu, zaraženém do země uprostřed brány. Kůl byl vysoký sotva pět stop, silný jako mužské stehno, zčernalý stářím. Na něm byla naražena zprohýbaná bronzová přilbice, původně zformovaná do tvaru ptačí hlavy.

„Pterrská přilbice," vydechla okouzleně Sylva. Dotkla se bronzu a zjistila, že přilbice je ke kůlu přibita železnými hřeby.

„Co to znamená?" zeptala se. „Varování," odpověděla si sama. „Je úplně jasné, že ta přilbice na kůlu nás má varovat, abychom nevcházeli dovnitř. Chtěla bych si tu přilbici vzít, ale někdo ji ke kůlu přitloukl. "

Regg zatím nakukoval za bránu. Za prvním, vnějším valem byl pás široký asi sedmdesát kroků, pak se z nízkého svahu zdvihly náspy středního valu. V příkopu mezi oběma valy se v kotoučích kroutily trnité větve nízkých zauzlovaných křovisek, prorůstající zbytky jakýchsi kamenných staveb.

Postávali ve vstupní bráně a zkoumali, kudy by se měli vydat. „Přes temeno a pryč," řekla Sylva. Do lesů. Ale zdá se, že to nepůjde tak snadno. Střední val se táhl všude, kam dohlédli, a nebyla v něm ani skulinka. Na jeho temeni se rovněž tyčila kamenná zeď.

„Cítím magii," zahučel Pekelný kůň. „Zlou, zlomyslnou... Jak se zdá, přes pahorek nevede přímá cesta."

Střední val vypadal mnohem vyšší než ten první. Byl posazený na zdvihajících se svazích pahorku, ostatně - pradávný architekt si dal záležet, aby zdálky dobře vynikl stupňovitý charakter stavby.

Z křovisek mezi vnějším a středním valem páchla zatuchlina, plíseň, hniloba. Ta místa se nacházela ve věčném stínu navršené hlíny. Zdálo se však, že mezi trnitými keři a kamennými troskami vedou úzké pěšinky.

„Obejdeme Nekropoli po obvodu," navrhla Sylva. „Vůbec nepůjdeme dovnitř. Mezi vnějším valem a jezerem je ještě dost místa. Podívej, po břehu vede stezka."

„Zkusíme to," přešlápl jednorožec. „Ale myslím si, že to nebude možné."

„Asi ne," připustila Sylva. „Zdá se, že ti dávní stavitelé se postarali, aby nebylo možné se jejich dílu tak snadno vyhnout."

Sylva a její přítel se pustili napravo. Prostor mezi patou valu a břehem Jezera mrtvých světel, široký asi patnáct kroků, se poznenáhlu zužoval. Břeh se zdvihal. Už to vlastně nebyl břeh, ale cesta, stezička, široká sotva tři kroky, vedená po kamenné stěně vyrůstající z jezera. Val, tyčící se po levé straně, pozvolna přecházel ve strmou zeď z kamenných bloků, naskládaných na sebe bez malty. Stezka se změnila v ochoz.

Po levé straně svislá kamenná zeď, po pravé straně sráz do hloubky asi deseti stop, pak jezerní hladina.

Jak obcházeli pahorek, zahlédli za ohybem břehu kamennou hráz, vybíhající z Nekropole přímo do jezera. „Tudy neprojdeme," řekli Sylva i jednorožec téměř současně.

„Obejít pahorek z druhé strany nemá smysl," pokračoval Regg.

„Ano," souhlasila Sylva. „Z té strany je bažina."

„Což zkusit skočit do vody a támhle tu hráz obeplavat?" navrhl Regg. „Jsem dobrý plavec. Unesu i tebe. Doplaveme na pevninu přes jezero."

„Ti, co Nekropoli vystavěli," pokrčila rameny Sylva, „si jistě dali dobrý pozor, aby nebylo možné jezero přeplavat nebo přeplout."

„Jak by to mohli zařídit?"

„Možná v jezeře něco žije."

„Jo," přitakal Regg. „Něco velkého a hladového. Slaboučce cítím ozvuky magie. Nějaký magický tvor. Magický strážce. Ale vůbec nevím, že by Otec, Alarich Touraine, vytvořil nějakou vodní stvůru."

Sylva se nevesele zasmála: Napomínáš na pterry. Ti tady byli před Tourainem. To oni začali s vytvářením stvůr. Touraine se učil ze zbytečků vědomostí, které tu po nich zůstaly."

„Aha... Vrátíme se k té bráně?"

„Proč se vracet? Ochoz vede vzhůru a my už jsme skoro nahoře. Rozhlédneme se."

Byla to pravda. Za pár okamžiků stanuli na vrcholku zdi postavené na temeni vnějšího valu. Jestliže si Sylva myslela, že budou mít dobrý rozhled, mýlila se. Viděli jen temný jícen spodního příkopu a stěnu středního valu. A ovšem také zeď, vybíhající do jezera. Ta zeď tam nejspíš byla postavena proto, aby všem odvážlivcům co nejvíce znepříjemnila každý pokus o obeplutí Nekropole.

Z vrcholku zdi vedlo do příkopu úzké schodiště se širokými stupni. Začali po něm sestupovat. Po pár desítkách kroků se změnilo ve stezku, vydlážděnou v řídké trávě. Stezka klesala po boku svahu až dolů do křovisek, vyrůstajících mezi vnějším a středním valem.

„Sestoupíme do příkopu," navrhla Sylva. „Nebudeme se vracet. Stezka vede naším směrem."

„Jak myslíš. Ale všimni si, že támhle, v těch trnitých keřích, jsou vyšlapané pěšiny. Někdo tu chodí."

„Zkus zavětřit. Cítíš nějaký podezřelý pach?"

„Hniloba. Zahnívání. Staré zprachnivělé kosti... Nic moc, vítr vane od jezera. A teď... Ach! Zoufalství! Šílenství... Něco obludného, ale tak starého, že už to téměř vyvanulo."

Chvíli stáli v polovině valu, v místě, kde schodiště přecházelo v dlážděný chodník. Ještě Nekropoli neobešli ani ze čtvrtiny.

„Natáhni samostříl, kamarádko," rozhodl jednorožec. „Voják a Kostěný knoflík tu budou co nevidět. Jdeme dolů."

Natáhla samostříl, ale nezaložila do něj šipku. Nechtěla riskovat možnost, že by při cestě nerovným terénem klopýtla a samostříl nečekaně spustil. Šipka by zranila ji nebo Regga, či by zmizela v trnitých keřích.

Sestupovali šikmo po svahu ve směru, který je stále víc vzdaloval od vstupní brány. Byli už téměř dole, u ostnatých křovisek, když Regg ukázal rohem: „Támhleta temná šmouha. Vypadá to, že ve vnitřním valu je další průchod. Průchod do příkopu mezi středním a vnitřním valem."

Sylva se tam zadívala. „Labyrint," podotkla pak.

„Cože?"

„Labyrint je způsob, jak z krátké cesty udělat dlouhou. Systémem zdí a průchodů prodloužíš vzdálenost až na několikanásobek. .. Teď už je mi jasné, že kamkoliv půjdeme, vždycky dorazíme na temeno pahorku. Tam k té blyštivé věci. Ano, jediná cesta do Likaria vede přes vršek. Budeme chodit tam a zpátky, obcházet zdi, hledat průchody. Budeme se škrábat do svahů a spouštět se do příkopů. Jediné, co mě těší, je, že stejnou cestou budou muset jít i Raymond a orkové."

Sešli dolů. Trnité keře netvořily neprostupnou hradbu. Vedly mezi nimi desítky steziček. V keřích se skrývaly polorozpadlé kamenné zdi. Dešťová voda, která neměla kam odtékat, vytvářela v keřích bahnité louže.

Regg šel vepředu, a tak to uviděl první: „Stopy!" vyjekl.

Napříč blátem se táhla řádka stop, které vypadaly, že je tu vyšlapalo lidské dítě - to dítě mělo ovšem na každém prstu dva palce dlouhý dráp. Sylvu až zamrazilo.

„Ach - do prdele."

Jednorožec se zaškaredil: „Myslím, že bys neměla používat takováhle slova, kamarádko... Ještě nikdy jsem neviděl takovéhle stopy."

„Já taky ne... ale četla jsem o nich. Zdá se, že ty mrchy skutečně existují."

„O kom říkáš, že existuje?"

Opatrně se brodili blátem, snažili se co nejkratší cestou dostat k protějšímu svahu, kde se terén přece jen trochu zvedal a bahna ubývalo.

„Dlouhá léta jsem studovala zprávy zanechané dobrodruhy a průzkumníky," vysvětlovala Sylva. „Zmiňovaly se o orčích. O nebezpečných zvířatech, které v Orcigardu žijí - o bahenních ještěrech, velkých hadech škrticích, mrzutých buvolech samotářích, o šakalech, vlcích, občas i o medvědech. Zprávy hovořily o stvůrách, které vytvořil Alarich Touraine - o všech těch různých griffitech, iglerech, baziliších. Dobře. Tomu všemu jsem ochotna věřit. Ale tu a tam se

autoři těch zprav zmiňovali o naprostých nesmyslech - o bájných, vymyšlených bytostech - vodnících, rusalkách, mátohách, ghúlech a oživlých kostlivcích. A teď mám pěkně nahnáno. Ta stopa vypadá tak, jak bych si představovala stopu ghúla..."

Propletli se mezi křovím a troskami až na druhou stranu příkopu, tam, kde se strmě zdvíhal svah středního valu. Stezičky stále kličkovaly mezi překážkami, teď alespoň vedly po suchu. Jednorožec mlčel.

„Dřív jsem cítil něco jako vinu," řekl pak, „že nejsem narozený z matky. Vznikl jsem jako zrůda poskládaná z různých částí. Hodně jsem o tom přemýšlel. Dospěl jsem názoru, že jsem stejně dobrý - nebo stejně špatný jako takzvaní přirození tvorové."

Teprve teď jí to došlo. Před chvílí mluvila o stvůrách vytvořených Temným mágem. „Ah - promiň. Nechtěla jsem se tě dotknout."

„Neomlouvej se. Chováš se ke mně mnohem lépe než kdokoliv jiný, s kým jsem se v minulosti setkal. Každý, i ten nejubožejší ork, se pokládal za něco lepšího, než jsem já. Ty, kupodivu, jsi se mnou od začátku jednala jako s rovným."

„Nějak mě nenapadlo srovnávat tě s grifiíty, iglery, bazilichy... tvory bez vlastní vůle, kteří Tourainovi slouží jako bojoví otroci."

„Ne," opravil ji, „neříkáš to správně. Moji sourozenci, tvorové vytvoření Otcem, jsou různí. Někteří jsou opravdu bez vlastní vůle, nemyslící, tupá hovada. Ale jiní..."

Chvíli mlčel a pak začal jinak. „Rozhodl jsem se, že nejsem Tourainovým majetkem. To, že mě vytvořil, mu nedává právo očekávat, že pro něj budu zabíjet každého, koho mi ukáže."

Blížili se k průrvě ve středním valu. Sylva podotkla: „Můj otec, vévoda Ferdinand la Barro, byl vůči mně velmi tolerantní. Poskytl mi veškerou volnost. Nechal mne studovat. Přesto, podle zákonů platných v Barro, v Arkastii i v Říši, je můj otec neomezeným pánem nad mým životem. Chápeš? Otec rozhoduje o osudech nezletilých synů a neprovdaných dcer podle vlastního uvážení. Jistě, existují různé zvyklosti, ale mohl by se mnou udělat cokoliv. Provdat mne, vyhnat... Ty uznáváš Touraina jako svého Otce - a vzbouřil ses proti němu. Vlastně ses provinil i proti lidským zákonům."

Chvíli o tom přemýšlel.

„Opovrhuješ mnou?" zeptal se pak.

„Ne. Necítím k tobě ani opovržení, ani lítost, ani mi nepřipadáš odporný. Nemám z tebe ani strach. Prokázal jsi, že jsi laskavý a statečný. Ten nejlepší společník, kterého mi mohl Stín ve tváři obstarat."

Jednorožec už neměl čas něco na to říci.

Od plesnivého svahu se oddělil blátivě hnědý tvor a skočil mu po krku.

Sylva ho zahlédla jen koutkem oka. Srdce se jí sevřelo a čas se jaksi zpomalil.

Pak, stále v tom jediném okamžiku, její srdce vybuchlo a zběsile prohnalo krev tepnami.

Presto nebyla schopna se pohnout.

Zato Regg - ten zareagoval okamžitě.

Uskočil, nastavil hlavu.

Bytost se nabodla na bělavý roh a rozvřeštěla se. Regg mával hlavou ze strany na stranu, napíchnuty tvor máchal dlouhými drápy a vřeštěl. Pak se Regg vzepjal, trhl hlavou. Tvor sklouzl z rohu a setrvačností odlétl někam do křovisek.

„Za mnou!" zaržál Regg. „Utíkej, Sylvo!"

V první chvíli myslela, že ji tu Pekelný kůň nechá a odcválá do bezpečí sám. Ale pak pochopila, že Regg běží vpřed, aby jí udělal cestu. Vrazil do průrvy ve středním valu, zadupal, zatočil se na místě. Běžela za ním. Cesta průrvou prudce stoupala, aby dosáhla vyšší úrovně. Proběhli jí tak rychle, že Sylva téměř ztratila dech.

Za průrvou nebylo to, co čekala, tedy další volný pás, široký několik desítek kroků, a pak svah vnitřního valu. Kdysi tomu tak bývalo. Ale na vnitřním valu zapracovalo něco jako stádo přerostlých krtků. Svahy, provrtané skrz naskrz, se částečně sesunuly do meziprostoru, kamenná zeď na temeni vnitřního valu popraskala.

A celá ta zpustošená zem byla pokryta úlomky kostí.

Stádo přerostlých krtků... Krtků?

Ti tvorové přesně odpovídali tomu, jak si představovala ghúly. Velcí asi jako desetileté dítě, hůlkovité paže zakončené lopatovitými prackami se silnými drápy. Lysé lebky s dopředu protaženými tlamami plnými ostrých zubů. Tvorové byli ověšení šperky, amulety, náramky a náhrdelníky, přiodění do kusů zteřelých látek.

Jak Pekelný kůň řičel a točil se na místě, drtil kosti prvního z nich. Z rozdupaného těla tekla nažloutlá krev a kysele páchla. Z rozvrtané země, z děr a nor lezli další. Vzduchem zasvištěl kus zpráchnivělé lebky a udeřil Regga do boku.

„Vzhůru po svahu!" zavřískla Sylva. „Nahoru! Na vrcholek!"

Měla dost duchapřítomnosti na to, aby založila do samostřílu šipku. Regg tančil před ní, kopyty drtil ty nejdotěrnější z nepřátel. Kolik jich mohlo být? Zatím snad deset nebo patnáct.

Sylva se pachtila po boulích rozhrabané zeminy. Noha jí sklouzla, po koleno zapadla do díry. Opřela se o levičku, vytáhla nohu ven. Vzápětí z nory švihl pařát a připíchl okraj modré sukně k zemi. V temnotě se žlutě zaleskly dvě veliké oči. Zaječela hrůzou.

Později nechápala, kde se v ní vzalo tolik chladnokrevnosti. Položila lučiště samostřílu až těm planoucím bulvám a stiskla spoušť. Pařát, držící sukni, se zazmítal ve smrtelné křeči. Vyškubla se a po kolenou se škrábala dál.

První útočníci byli rozdrceni, rozdupáni širokými kopyty. Dav ghúlů zakolísal. Pekelný kůň jim předvedl, co dokáže, a nikomu dalšímu už se nechtělo lézt do mlýnku na maso. Regg a Sylva se drápali rozvrtaným svahem vzhůru, tam, kde v kamenné zdi zela široká trhlina.

Ghúlové propukli v nenávistný vřískot. Brali do ruky všechno, co měli na dosah, a házeli to po vetřelcích: hroudy hlíny, kameny vypadlé ze zdí, kusy kostí i lebek. Sylva dostala několik bolestivých zásahů do zad.

Proklouzli trhlinou v kamenné zdi. Za ní už byl jen mělkoučký příkop a pak povlovné temeno pahorku.

Vřeštění ghúlů zůstalo náhle daleko za nimi.

Dlouhá tráva, hebká jako vlasy krásných žen, se vlnila ve vánku, jako by žila vlastním životem.

Ticho a klid. Nekonečná obloha, velebně plující bílá oblaka.

Regg a Sylva zhluboka oddechovali.

„Jak jsi věděla, že za námi sem nahoru nepůjdou ti... tamti..." zachraptěl Regg.

„Ghúlové," lapala po dechu Sylva. „Nevěděla jsem... to. Ale neměli jsme jinou... možnost. Kdybychom se... obrátili zpátky... do těch keřů... obklíčili by nás... Doráželi by na nás... jako sršni... dokud by nás nedostali... A nejdou za námi... viď,"

„Nejdou za námi. Drží se támhle v té trhlině, vykukují, netroufají si vejít."

„Buď z tebe mají takový strach, Reggu, nebo…" „Nebo je tady něco, čeho se bojí."

„Cítím hroznou tíseň."

„Ano, já taky. Až se mi svírá srdce.

„Zoufalství. Beznaděj..."

Rozhlíželi se kolem. Na nejvyšším bodě pahorku byl na kamenných podstavcích uložený bělavý hranol, jakási naležato položená skříň. Kolem ní se v okruhu asi třiceti kroků vinul řídký plot z nízkých, střepům podobných trojúhelníkových kamenů.

A když popošli po pahorku ještě výš, otevřel se jim přes vnitřní zeď neuvěřitelný rozhled do okolní krajiny.

Na západě se tyčily skály, tvořící východní hranici Orcigardu. Támhle severozápadním směrem je někde Raymondova tvrz s věžovým mostem. Ještě dále na severozápad se skály zdvihají výš a přecházejí v Západní Zrcadlové hory. Na severu i na východě je k vidění bujná zeleň orcigardských mokřin. Jižním směrem se rozkládají temně zelené lesy, tam někde je Likario a za ním vévodství Barro.

Šli vzhůru po pahorku, blíž k té schránce na kamenných sloupech. To ona byla tím lesklým předmětem, blyštícím se ve slunci a vrhajícím záblesky do vzdálenosti mnoha mil.

Tráva se před nimi rozevírala. „Podívej," ukázala Sylva. „Co to je?"

Velký křišťálový blok ve tvaru nízkého hranolu.

„Něco je uvnitř!"

Přes průhlednou hmotu byly vidět obrysy těla.

Uvnitř křišťálu byl zatavený malý válečník.

Krátká, jakoby sražená postava, ne vyšší než ti ghúlové za zdí. Ale ramenatá, velice široká. Zbroj z leštěného bronzu - helmice ve tvaru ptačí lebky, hrudní plát, chrániče paží. loktů, stehen, holení. Z levé strany byl trup částečně zakryt okrouhlým štítem. Ze strany pravé pak někdo přiložil oštěp s krátkým ratištěm a dlouhou čepelí, zbraň velmi podobnou věci zvané scorch, kterou používal Duch.

„Jako vosa zalitá v jantaru," podotkla Sylva.

Vyskočila na horní plochu hranolu.

„Je to něco jako rakev," řekl Regg. „Rakev z křišťálu."

Sylva se rozhlédla. „Stejné rakve jsou kolem dokola, zarostlé v trávě. Takhle shora je dobře vidím... A támhle, Reggu, támhle! Dohlédnu až na hráz mezi jezerem a bažinou!"

Chvíli se dívala a pak se zachichotala. „Pohybují se po ní nějaké tečky. Zdá se, že už nás Raymond dohonil."

„Nemůžeš vidět Raymonda na hrázi," odporoval jí Regg. „Jsme od hráze příliš daleko."

„Jo, takhle vzduchem je to nějaké dvě míle. A já je přesto vidím, nemůžu si pomoct. Ale není to Raymond, jsou to orkové. A vepředu utíká... ten Raymondův obrovský pes. Zdá se, že ho zatím mají na řemenu... Jo. Drží ho půlelf, Fergus Xí-írg. Rozeznávám Kostěného knoflíka... Do soumraku nás mají."

„Musí se dostat přes ghúly," podotkl Regg.

„Ah, nedělej si marné naděje. Patnáct orků, Xí-írg a ten obrovský válečný pes. Někde v lesích je navíc ještě Raymond a zbytek jeho žoldáků. Celkem třicet silných a zkušených zabíječů. Ti si snadno poradí s tlupou zakrslých mrchožroutů."

Sklopil hlavu. „Máš pravdu. Připravím se na poslední boj."

„Ne! Nemůžeme bojovat. Musíme se dostat pryč z Nekropole, projít do lesů a jít do Likaria - podle původního plánu."

„Dobře. Máme dost času, než Voják projde labyrintem a vypořádá se s ghúly. Naskoč mi na záda, kamarádko." Se Sylvou na hřbetě přecválal kolem onoho obrovského kvádru, uloženého na samém vrcholku Nekropole na kamenných nohách. Jestliže křišťálové schránky, rozložené kolem dokola, byly rakvemi, tak ta průhledná skříň se nedala nazvat jinak než sarkofág. Ano, to bylo to správné slovo. Sarkofág. Sylva uvnitř zahlédla obrysy robustního těla ve zlatavé zbroji. Tělo mělo stejné proporce jako válečníci v rakvích, ale bylo více než dvakrát větší.

Regg přecválal mělký příkop mezi temenem pahorku a nizoučkým vnitřním valem. Vnitřní val býval kdysi také završený kamennou zdí, ta však měla spíše jen okrasný význam. Na větší části obvodu se již rozvalila, zbyla z ní jen suť a pár osamocených pilířů. Regg proběhl mezi rozházenými kameny.

Pak prudce zarazil, že mu Sylva jen taktak nepřelétla přes hlavu.

Rozhlédli se dolů po svahu. Vnitřní val už v těchto místech přestal existovat, stejně jako příkop a část středního valu. Všechno se změnilo v obrovskou proděravěnou bublaninu, z níž někdo vybral třešně.

A všude zase ty kousíčky kostí.

Mezi dírami a výmoly, poulíce žluté oči, čekali blátivě hnědí ghúlové.

Sylva a Regg se chvíli dívali na tu spoušť.

„Tudy neprojdeme," zahučel Pekelný kůň.

„Proč? Vždyť těch ghúlů není zase tak moc. Třicet, čtyřicet... Zkusíme to."

„Všimla sis těch děr? Ty tudy snad projdeš, ale já? Mám čtyři nohy, což nevidíš? Nenajdu tam pro sebe cestu! Musel bych jít nanejvýš opatrně, jinak sklouznu, zapadnu do díry a zlámu si kosti. Nemůžu si hledat cestu a zároveň bojovat! Čtyřicet ghúlů? Vždyť támhle vylézají další! A další!" Zaržál a bylo v tom zoufalství.

Pak se otočil k Sylvě: „Až přijde Voják, vrátíš se k němu. Nesmíš zemřít!"

„Ty taky nesmíš zemřít," namítla. „Znám tě sotva den a už vím, že jsi nejlepší přítel, jakého jsem kdy měla."

„Když se vrátíš k Vojákovi, Voják odejde. Já pak budu bojovat jen s Kostěným knoflíkem a s jeho orky. Budu mít mnohem větší šanci," pokusil se ji přesvědčit.

„Nemáš žádnou šanci," zachichotala se nervózně. „Raymond se spojil s Kostěným knoflíkem a pomůže mu dokončit úkol. Nechá své muže, aby tě prostříleli šipkami ze samostřílů... Zůstanu s tebou. Budu taky bojovat. Mám sedm šipek, doufám, že je stihnu vystřílet všechny."

Svěsil hlavu, hříva se propletla s dlouhou travou.

„Ještě máme čas," řekla. „Pojď, podíváme se, kdo je to tam v tom... sarkofágu na kamenných sloupech."

„A k čemu nám to bude?" namítl sklesle.

„K ničemu. Ale já se tak dlouho zajímám o pterry - a teď mám možnost o nich něco zjistit!"

„Nechápu tě."

„Já se taky nechápu, věř mi. Ale ta zvědavost, ta má vědecká zvědavost je silnější než strach."

Použili se vzhůru až k vyvýšenému kamennému základu, o nějž se opíraly čtyři nízké kamenné sloupy podepírající průhledný sarkofág.

Sylva zvrátila hlavu a prohlížela si záda neznámého.

„Kdo to mohl být? Vypadá jako učiněný obr. Na výšku mohl měřit osm stop, ramena má široká více než tři stopy. Myslela jsem, že pterrové byli všichni malí - jako ti bojovníci v rakvích kolem dokola."

„Pterrové? Mluvíš pořád o pterrech. Neznám žádné pterry-" „To jsou ti, kteří tu žili dříve. V Orcigardu. Orcigard byl jejich říší."

„Žili v bažinách?"

„Ne. Zřejmě ne. Zdá se, že vybudovali složitý zavlažovací systém, který se po jejich odchodu zhroutil a podmáčel většinu dobré půdy."

„Aha... asi vím, o čem mluvíš. Všechny ty stavby v bažinách, ty paláce, města, chrámy... to všechno vystavěli oni."

„Viděl jsi hodně těch měst a chrámů?" zeptala se dychtivě.

„Tucty," zafrkal.

„Ach! Škoda, že už nemáme čas, abys mi o nich vyprávěl.

Regg zamyšleně potřásl hřívou. „A proč tu ti pterrové nejsou? Myslím - živí pterrové. Ne tihle v rakvích."

„Odešli. Zmizeli."

„Kam odešli?"

„To nikdo neví. Možná se vystěhovali. Snad vymřeli na nějakou morovou nákazu. Zahynuli v bojích s nájezdníky. Nebo vymizeli díky kombinaci všech tří možností - a ještě dalších. Jisté je, že byli magickou rasou. Vytvořili takzvanou užitkovou magii. Věčně svítící pochodně, amulety pro léčení nemocí, otrav, neplodnosti, impotence..."

„Nevypadají jako lidé - ti tvorové v průhledných rakvích."

„Ne. Určitě to nebyli lidé. Stavbou těla se podobají zwergům, trpaslíkům. Ovšem neznáme jejich obličeje. V pterrských sídlech mají sochy i vyobrazení ptačí hlavy. Nevíme ovšem, zda to jsou skutečné hlavy, nebo nějaké rituální masky."

„I ti bojovníci v křišťálu mají přilbice ve tvaru ptačích hlav," podotkl Regg. Sylva, hlavu zvracenou, prohlížela veliké ležící tělo. „Tady tenhle ovšem přilbici nemá, vidíš, Reggu? Tedy - má ji, ale nenasadil si ji. Přilbice mu leží po boku. Chtěla bych se vyšplhat nahoru na sarkofág a podívat se shora."

„Proč?"

„No - byla bych první, kdo se podívá nějakém pterrovi takříkajíc z oka do oka. A pak, až přijde Raymond, by se mi shora mnohem lépe střílelo."

Zdálo se, že druhý argument Regga přesvědčil. Ale nevěděl, jak jí pomoci nahoru.

„Horní hrana je příliš vysoko. I když si mi stoupneš na záda, nedosáhneš na ni. I ty kamenné sloupy, které sarkofág podepírají, jsou hladké. Jedině kdybys tam po něčem vylezla. Tady v trávě je nějaký povalený obelisk. Kdyby se mi podařilo ho přizvednout a natočit k sarkofágu... ach ne, je příliš těžký."

„Ukaž? Podívám se! Ah! Reggu! Tady je něco napsané!"

V trávě se skrývala plochá kamenná deska. Její hladká čelní strana byla pokryta drobnými značkami, částečně již setřenými větrem a deštěm. Vodorovné čárky a nad nimi či pod nimi vrypy.

„Pterrské písmo! Je trochu podobné elfskému písmu ogham! Ale já je neumím číst!"

Posmutněla. „Neumím číst ani ogham, ani neumím elfskou řeč. Slovník elfštiny dosud nikdo nesestavil... Oh! A tady dole, vidíš to?"

„Cože?"

„To jsou zwergské runy! Celý text je zřejmě napsaný v řeči pterrů a dole přeložený do jazyka trpaslíků! Stojí tady: Já, nejmocnější z mocných -"

„Ty umíš číst zwergské runy?" podivil se Regg. Zapýřila se. „No, dostal se mi do ruky slovník zwergštiny, velmi špatně udělaný mimochodem, a tak jsem, z pilnosti... cvičila, učila se... Ale mluvit zwergsky neumím! Vůbec nevím, jak se psané runy vyslovují! Neznám gramatiku, nic! Jen slovíčka! Ale počkej, chci to dočíst.

Já nejmocnější z mocných... teď je nějaký přívlastek kterému nerozumím... vládce přemožitel... jsem vystavěl zeď z... z čeho? Tady je výraz pro smrt. Čekám na... zápor smrti, opak výrazu pro smrt. Na znovuzrození? Na vzkříšení?

Poroučím ti a přikazuji: nejprve (opak smrti) mé... hele - tady je zwergské slovo pro panovníkovu tělesnou stráž. My pro ně vůbec nemáme výraz. Budu jim říkat Strážci - to jsou nejspíš ti mrňousové v křišťálových rakvích kolem dokola. Ah, začíná to být zajímavé. Tak oni nejsou mrtví! Je možné je znovuoživit. Vzkřísit. A pozor, překládám dál. Pak vejdi za hradbu Zubů nebo tě Strážci... smrt... aha, usmrtí. Až všichni Strážci oživeni jsou... budou... aha, to je výraz pro budoucí čas... udělej... Co udělej? Postup? Aha, proveď rituál. Možný překlad je také proveď obřad. A teď pozor: a znovuvzkřiš mne.

Pak je tady malý odstaveček, který zní nějak jako Budu tě soudit a odměním tě. Jak povzbudivé.

No a nakonec je pak popsán způsob, jakým se oživovací rituál provádí, jakýsi pracovní postup. Ah, mohla jsem to tušit. Jak trapné. Odporné! Ti prasáci!"

„Co to povídáš, Sylvo?"

„Ten Bumbrdlíček nahoře není mrtvý. Jen jaksi, jak bych to řekla, zakonzervovaný. Kruh křišťálových rakví kolem dokola - to jsou schránky, ve kterých čekají na oživení jeho Strážci. Tělesná garda, víš? Elitní bojovníci. Bezvýhradně oddaní. Zabijí každého živáčka v dohledu, pokud je mocný vládce nezastaví. Nejprve se mají oživit oni, aby byl ten tlouštík nahoře v bezpečí. Strážci se postarají, aby se kolem jejich šéfa nevyskytovat nikdo živý. Ovšem kdyby zabili i toho, kdo má rituál provést, zůstal by jejich král v křišťálu. Strážci tedy nevstoupí do ohrady ze Zubů, což jsou zřejmě tyhlety trojúhelníkové kameny. Plot kolem vládcova sarkofágu. Tady uvnitř pak dojde k samotnému vzkříšení Vládce. Jen blázen, jen zvrhlej šílenec by tomu parchantovi vracel život!"

„Proč? Co to znamená? O čem to mluvíš?"

Hlas se jí horečně chvěl: „Máme příležitost, Reggu! Zkusíme ještě jednou přechytračit Raymonda! Oživíme jednoho z těch Strážců a schováme se tady za ty Zuby! Zdá se, že by ti Strážci mohli být docela tuzí bojovníci! Uvidíme, co se stane, až Raymond na jednoho z nich narazí!"

„Co chceš udělat? Oživit některého z těch mrtvých... pterrů?"

„Nejsou mrtví! Jenom čekají! Stovky let čekají! Jeden z nich se dočká dneska, ostatní budou čekat dál! Reggu! Oběhni kolem dokola ty rakve malých bojovníků a spočítej je!"

„Proč?"

„Spočítej je! Umíš počítat, ne?"

„Umím!" Jednorožec se rozběhl podél skleněných schránek, vějířovitě rozprostřených kolem sarkofágu Nejmocnějšího z mocných.

„Jeden, dva, tři..." vykřikoval, „osm... deset... patnáct... Tady jedna rakev chybí! Ne! Je rozbitá! Zůstaly z ní jen střepy!"

„Počítej dál!"

„Dvacet dva, dvacet šest... třicet... tady zase jedna chybí!" V tu chvíli oběhl sotva čtvrtinu kruhu.

„Už toho nechej! Pojď sem!" Rozběhla se k první z křišťálových schránek. Zastavila se nad ní.

„Jak ho chceš oživit?" zapochyboval Regg.

„Velmi snadno. Potřebuju k tomu jen... roh jednorožce. Dovolíš?"

Pravičkou sevřela Reggův roh až u hrotu. Natáhla levici, aby se jí rukáv vyhrnul nad loket. Pak si ostrou špicí rohu rozřízla předloktí.

„Panenská krev," zachichotala se. „Celý ten ansámbl se znovuoživuje panenskou krví! Teď se mi hodí, že jsem v šestadvaceti ještě panna."

Rána nebyla hluboká, ale krev z ní stékala pramínkem. Skapávala z malíku na křišťálový hranol. Bylo to úžasné! Jako by krev ožila! Jednotlivé krůpěje se zavrtávaly pod povrch, vytvářely cestičky, podobné chodbičkám červotočů, až k tělu bojovníka s ptačí přilbou.

Pomalu, pomaličku.

Znejistěla. „Bude stačit jeden? Jediný? Některé z těch rakví už jsou zničené! Někdo sem přišel - Touraine, nebo někdo jemu podobný - a osvobodil jednoho nebo dva Strážce. Asi jen proto, aby zkusil, jestli to jde. A pak je zabil! Proto ta přilbice na kůlu v bráně! Raymond je dobře vycvičený řezník! Nezalekne se jediného bojovníka!"

Rychle přeběhla k vedlejší křišťálové schránce a položila na ni zakrvácenou ruku. Neúplný otisk dlaně se zachvěl a pak se začal propalovat dovnitř.

„Málo krve! Málo!" vyhrkla Sylva. „Nebude to stačit! Nestačí to!"

Řezná rána na jejím předloktí se zatahovala a přestávala krvácet. Na hladkou plochu dopadlo už jen pár kapek.

„Nestačí to!" vykřikla. „Reggu - kde jsi! Musím si ještě rozříznout ruku!" „Zbláznila ses!" Zaržál. „Chceš vykrvácet? Podívej, krev se prohlodala až k tělu! Uteč!"

Měl pravdu. První rakev byla rozleptaná do hloubky více než jedné stopy. Zdálo se, že zbývá už jen půl palce a kapička se dotkne těla. Chtěla vidět, co se stane - a zároveň cítila strach. Strážce s ptačí přilbou procitne a nebude mít slitování s ničím živým, co nebude schované za hradbou zubů.

Zaslechla vyděšené kvílení ghúlů. Už nebyli tam, kde před chvílí, už nevykukovali škvírami v rozvalené zdi. Zřejmě se v panice pokoušeli uprchnout. Věděli, co přijde!

Kapička krve se dotkla Strážcova těla. Zachvění... a pak se křišťálová rakev rozlétla na střepy.

Třemi skoky se Sylva dostala za hradbu zubů. Pekelný kůň už tam stál také.

Ohlédla se.

Strážce s ptačí přilbou stál na nohách, otřásal se, toporně se otáčel kolem dokola, na levici štít, v pravačce lesklý scorch. Zaregistroval Sylvu s Reggem a vrhl se k nim. Byl rychlý. Tak rychlý, jako útočící šelma.

Sylva vykřikla a Regg se nestačil ani postavit do obranného postoje. Ale nebyl důvod ke strachu. Strážce narazil na neviditelnou stěnu, a ta jej hodila zpět.

Zdálo se, že ho to nevyvedlo s míry. Rozběhl se podél neviditelné stěny a ještě zrychlil. Pak zabočil do místa, odkud před chvílí ještě vykukovaly vykulené oči ghúlů. Zmizel za náspem a vzápětí se vyděšené pištění ghúlů změnilo v nepříčetný vřískot.

Vřeštění se vzdalovalo, přelévalo sem a tam, sílilo i utichalo.

„Vraždí ghúly," zachrčel Regg. „Tedy... myslím, že jsem dobrý bojovník, ale s tímhle prckem bych měl velké, velké potíže. Udělala jsi chybu, že jsi oživila dva." „Jednoho. Pro druhého už nezbylo dost krve."

„Dva. Podívej."

Druhý bojovník stál opodál ve střepech křišťálu. Otřásal se, gestikuloval. Vykřikl něco, co znělo jako aygh! Jednoznačným gestem opsal levicí kruh a pak ukázal vzhůru ke skleněné rakvi mocného vládce.

„Hněvá se," zašeptala Sylva. „Chce, abychom oživili všechny kolem a nakonec i šéfa."

„Cítím z něho magii," zachrčel Regg. „Je živý a zároveň není... živý."

„Nemůže být zároveň živý a mrtvý," namítla Sylva.

„Ne, tak to není. Je... oživený. Tak jako já..."

Vřískot ghúlů se odmlčel docela. Ale pak se odkudsi odzdola ozval ostrý výkřik, jako když zakřičí káně.

Klíhrrr! Klíhrrr!

Strážce přestal gestikulovat a rozběhl se za výkřikem.

„První přivolává druhého," řekl Regg. „Dostavili se orkové. Teď se ukáže, jak moc jsou ti Strážci tvrdí."

Čekali.

Nedělo se nic. Jen občas se odzdola ozval výkřik - buď hrdelní řev orků, nebo ptačí výkřiky strážců.

Čekali.

Den se zvolna překlápěl do časného večera. Ochlazovalo se.

Sylva lehla do trávy, ruce sepjala za hlavou. Cítila hroznou únavu, oči se jí samy od sebe zavíraly. Zívla a pak... propadla se do dřímoty.

Jak může člověk spát na bitevním poli? napadlo ji v polospánku. Snadno, když je k smrti unavený a otupělý.

A pak usnula úplně.

Probudil ji záchvěv chladného vzduchu. Otevřela oči, zjišťovala, kde je. Uvědomila si, že se třese zimou. Regg stál opodál, ostražitý, napjaty. Podíval se po ní: „Prospala ses?" zeptal se.

„Jo," zajektala. „O-oochlazuje se."

„Noc bude jasná," kývl soudkovitou hlavou. „Chladná. Mám rád takové noci. Je vidět tolik hvězd..."

„Děje se něco?" jektala zuby. Postavila se na třesoucí se nohy, zkusmo přešla sem a tam. Udělala tři dřepy. Třesavka mizela.

Regg zdvihl pravou přední nohu a ukázal kopytem za hradbu zubů. Přecházel tam jeden ze Strážců. „Ti dva uhájili vršek," dodal na vysvětlenou. „Jeden je tady, druhý obchází dole. Vyhnali ghúly, z části je pobili. Zahnali orky Kostěného knoflíka."

„Zabili nějakého z orků?"

„Ne. Kostěný knoflík a jeho bojovníci byli velmi opatrní. Zřejmě tušili, na co si tady mají dávat pozor. Podnikli opatrný výpad a stáhli se. Ale jeden ze Strážců zabil psa, kterého půlelf pustil ze řemenu. Toho obrovského válečného psa, o kterém jsi říkala, že patří Raymondovi. Orkové jsou teď na hrázi za branou, tam jak je ten kůl s přilbicí,"

„Jak to víš?" udeřila na něj. „To máš tak dobrý čich i sluch?"

„Díval jsem se, zatím co jsi spala," přiznal se. „Z vršku vnitřního valu je vidět až ke vstupní bráně. Měla jsi pravdu - vzduch je průzračný a i na velkou vzdálenost je vidět podrobnosti."

„Ty jsi vyšel za hradbu zubů!" vybuchla. „Vystavil ses nebezpečí! Strážci tě mohli zabít!"

Potřásl hřívou. „Byl jsem zvědavý," zafrkal smířlivě. „Nic se mi nestalo."

Dívala se na malého válečníka s ptačí přilbicí, který přecházel kolem zřícené zdi na vnitřním valu. „A co Raymond, viděl jsi ho? A jeho žoldáky?" „Jen toho půlelfa. Vrátil se po hrázi. Raymond de Couissy je zřejmě ještě pořád v lese na břehu jezera.

„Uvízli jsme tady," vzdychla Sylva. „Chrání nás jenom dva mrňaví oživení bojovníci. Naši nepřátelé jsou jen půl míle od nás."

„Získali jsme odklad," zafuněl Regg.

„Jak dlouho myslíš, že ten odklad potrvá?"

„Do zítřejšího rána. Alespoň tak si to myslím. Raymond de Couissy nebude útočit za tmy. Ale taky si myslím, že ještě před polednem najde způsob, jak Strážce zabít."

„Ahhh, do zítřejšího rána. To máme před sebou celou studenou noc!"

„Ochlazuje se, ano. Zdá se, že v noci přijde mráz," souhlasil Regg.

„Není tu žádné dřevo na oheň. Nemám přikrývku!"

„Natrháme nějakou trávu. Zahrabeš se do ní. Lehnu si vedle tebe a budu tě hřát." nabídl jí.

Vzpomněla si, že minulou noc ji zahříval Fríghas. Co jí to říkal, když se s ní loučil? A co jí to dal? Batoh! Batoh? Kam ho jen dala? Rozhlédla se. Batoh ležel tam, kam ho mimoděk odhodila.

Zběžně se podívala, co je v něm. Objevila velkou plochou láhev, zpola naplněnou vodou, svazek šipek do kuše, dva spálené řízky od dnešní snídaně a pak ještě placky z hrubé mouky, zabalené do uvadlých listů.

Oba řízky podala jednorožci. „Sněz to, Reggu. Mně by z toho bylo špatně. Já tady mám nějaké jídlo, které mi dal Fríghas. A taky vodu," zatřásla lahví. „Napij se," nabídla mu.

„Vodou šetři. Já slížu rosu z trávy... a ráno jinovatku."

Na prsou cítila hroznou tíhu. „Zase na mne padla ta tíseň," řekla. „ Ano," přisvědčil. „Tíseň vychází z tohoto místa.

Muselo se tu stát něco strašného."

„Vystavěl jsem zeď ze smrti... Možná, že správný překlad zní: postavil jsem valy z mrtvých!"

„O čem to mluvíš?“

„O tom, co je napsáno na obelisku... Ti ghúlové sem nepřišli jen tak, pro nic za nic. Jsou to mrchožrouti, živí se starými, prastarými kostmi. Hledali tu potravu - a našli ji! Celý vnitřní val je vyplněný... mrtvolami!"

„Cože? Nerozumím ti..."

„Ten mocný vládce, který támhle čeká na znovuvzkříšení, sem nechal přivést stovky živých bytostí... Tady je nechal obětovat. Na jejich mrtvolách pak nechal navršit val z hlíny."

„Proč by to dělal? Ne! To není možné! Něco takového by neudělali ani orkové!"

„Jaký měl důvod? To já nevím. Ale udělal to. Ta tíseň všude kolem, ten bělavý přísvit, který se za nocí vznáší nad tímhle místem - to je ozvěna dávného zoufalství umírajících tvorů. A já - já jsem ten nápis nepřeložila přesně. Co to tam stojí? Vystavěl jsem zeď z... Do prdele! Zdá se, že ten parchant tady nechal obětovat své vlastní poddané!"

„To je šílené, Sylvo!"

„Ah, počkej, nějak se mi to začíná skládat dohromady. Pterrové zmizeli z neznámého důvodu - buď v důsledku smrtící epidemie, nebo byli poraženi nějakými vetřelci. Myslím, že druhá verze je správná. Vedli válku s nepřáteli a prohrávali! Tento nejmocnější vládce bojoval a ustupoval. Prohrával, to je jisté, protože ustoupil až k nejzazší hranici svého území. Na hranici říše pak ten parchant shromáždil všechny, kteří přežili, a odvedl je sem. Poručil jim, aby vybudovali pahorek, navršili valy, hráz mezi jezerem a bažinou, aby

zbudovali zdi. A pak, když bylo dílo téměř hotové, je nechal postupně popravovat. Ti, kteří byli dosud naživu, vršili val nad těla obětí... a věděli, že zítra přijdou na řadu oni. Až zbyl jen sám mocný vládce a jeho tělesná garda."

„Ale jaký k tomu měl důvod?"

„Obrana. Obrana před nepřáteli. Je to jistě už stovky let, co tady uspořádal masakr, ale tíseň tu stále zůstává. Víš ty vůbec, Reggu, jaké šílenství muselo z Nekropole sálat, když byla čerstvě postavená? Všechno to zoufalství, strach, beznaděj stovek umírajících bytostí. Ten, kdo se přiblížil příliš blízko, přišel o rozum... Zešílel! Ach, jak chytře vymyšlené! S jakou bezohlednou krutostí!"

Sedla do trávy a ruce složila do klína.

„Studovala jsem ty tajemné pterry, obdivovala jejich nádhernou architekturu, užitkovou magii, techniku. Zdáli se mi dokonalí... A teď vidím, že jsem o nich měla až příliš dobré mínění. Podívej se na něj, Reggu, na támhletoho mocného vládce, jaký je to samolibý pitomec. Vystavil se tady s tím, že za pár stovek let někdo přijde a oživí ho. A on, mocný vládce, bude svého osvoboditele soudit. A nejen to. Ten, kdo bude chtít mocného vládce vzkřísit, s sebou musí přivést celé stádo panen, nedotčených samic, a tady je obětovat - jejich krví rozpustit rakve Strážců a pak i ten jeho sarkofág."

„Ani orkové nezabíjejí samice," hlesl Regg. „Je hanba ubližovat samicím."

„Ach ano," podotkla k tomu Sylva trpce. „Samice jsou největším bohatstvím společenství. Samice jsou uchovávané v bezpečí domovů, samice rodí mláďata, pečují o ně. Mezitím samci získávají potravu. Lovem a bojem rozhojňují bohatství kmene. Vedou války, aby získali území a... jiné samice, uloupené nepřátelům." „Nerozumím ti tak úplně. Jen jsem chtěl říci, že pro každého čestného tvora je představa obětování samice... jen tak pro nic za nic... nepřijatelná."

„No právě. Ani ty největší zvrácenosti nebyly támhletomu hajzlovi dost dobré. A taky, za celé věky, si ho nikdo netroufl oživit. Ten mocný vládce zřejmě disponuje opravdu účinnou magií a hroznými zbraněmi. Někdo tady zkusmo oživoval některé ze Strážců. Alarich Touraine - a možná i někdo další. Vždycky jen jednoho. Pak měli zřejmě tolik problémů s jejich zabíjením, že je to vyléčilo z dalších pokusů."

„A ty jsi oživila dva!" obvinil ji Regg.

„Buď bez starosti. Raymond si s nimi snadno poradí."

Chvíli mlčeli. Stmívalo se, a jak přibývala tma, zdálo se, že temeno pahorku začíná vyzařovat slabounkou namodralou záři.

„Naškubeme trávu, než úplně nasákne rosou," vybídl Sylvu Regg.

Jednorožec podetínal trávu u kořínků ostrým hrotem svého rohu, Sylva ji snášela na hromadu. Teď na konci léta byla tráva už téměř suchá. Jemná, dlouhá, hebká jako vlasy krásných žen...

Jako vlasy žen, obětovaných na počest velkého vládce.

„Něco se mi nezdá," řekl Regg při práci. „Ten mocný vládce, támhleten Otesánek v průhledné schránce, ovládal úžasnou magii. Byl obklopený elitními, téměř neporazitelnými bojovníky. Vládl říši chráněné řetězem pohraničních pevností. Mohl vyzbrojit obrovská vojska. Jak ho mohli porazit nějací nájezdníci, přivandrovalci z pralesů?"

„To já nevím," hlesla Sylva. „To se na tom kameni nepíše..."

Zamyslela se. „Počkej!" vykřikla. „Vždyť ono to tam je! Já už to vím! Na tom nápisu jsou ještě nějaké přívlastky, které jsem původně nedokázala přeložit. Teď už vím, že tam stojí Já nejmocnější z mocných, jediný pravý vládce. Jediný pravý, chápeš? Ale pak byl ještě někdo jiný, nějaký jiný vládce, nepravý, samozvanec. A i ten o sobě nejspíš prohlašoval, že je jediný pravý. Rozumíš? Pterrové bojovali mezi sebou! Jednotliví mocní vládci bojovali o moc, o vládu nad územím. Zničili se ve vzájemných bojích. Nepotřebovali žádného nepřítele zvenčí!"

Zase chvíli mlčeli. Pak Regg poznamenal: „To, co říkáš, dává smysl. Proto tenhle král nechal popravit své poddané. Nechtěl, aby se dostali pod vládu toho druhého."

„Ano. Než by protivníkovi přenechal svůj majetek, raději ho zničil."

Komando smrti

Spala zahrabaná v kupce suché trávy, z jedné strany přitisknutá k odfukujícímu Reggovi. Co chvíli ji probouzela zima. A hrozné sny.

Sny plné krve, násilí, zoufalství. Celé tohle místo bylo nasáklé šílenstvím. Za ty stovky let už z větší části vybledlo, vyzářilo, ale pořád ještě ho tu bylo dost.

Zuby jí cvakaly zimou a ledviny měla jaksi rozhozené, takže musela co chvíli vstávat. Jeden ze Strážců se zdržoval v místě své původní křišťálové rakve, klečel s přilbicí opřenou o vztyčený scorch. Vždycky vstal a díval se, co Sylva dělá. Druhý se toulal bůhvíkde.

Teprve před svítáním se jí podařilo udělat si v rozválené kupce jakési hnízdo, vyhřívané Reggovým i jejím vlastním teplem. Propadla se do spánku.

Spala a zapomněla na všechna trápení.

Probudila se do mrazivého rána. Slunce už stálo tři stopy nad obzorem, modrou oblohu pokrývaly bělostné cáry vypařující se mlhy. Tráva se třpytila těžkou rosou. Vstala, prsty vyčesala z vlasů stébla trávy, rozhlédla se. Regg stál opodál, pohled upřený na jezero. Došla k němu.

„Co tam vidíš?" zeptala se. A pak to uviděla i ona.

Přes nizoučký okraj vnitřního valu viděla značnou část třpytivé hladiny, opřené o strmé srázy skal. Tam, kde jezero přecházelo v území Orcigardu, se temněl úzký pás lesa, opravdového lesa se smrky, břízami, duby a modříny - tedy žádné olše s kořeny zapuštěnými v podmáčené půdě. A od toho lesa připlouvala tři plavidla.

V tom průzračném ranním vzduchuje viděla jasně. Vory, zformované do trojúhelníku, navzájem propojené dlouhými lany, opatřené plachtami z pokrývek. Lehký vánek je zvolna hnal směrem k Nekropoli. První z vorů, umístěný na špici trojúhelníku, byl vystrojený oplachtěním ze tří pokrývek a dvou plášťů. Všechny tyto kusy byly zavěšeny na příčném ráhně, vánek je nadouval a tvaroval do oblin buclatých dívek. Na prvním voru nebylo nic než veliká hromada - snad trávy, snad dřeva. Žádná posádka. Ale na těch dvou druhých vorech, opatřených jen jednoduchými plachtami, stáli nehybní muži oblečení v brigantinách a kalhotách z kůže.

„Raymond," vydechla Sylva. „On se sem zkouší dostat přes jezero."

Viděla je dobře, i na tu vzdálenost - támhle to je půlelf, támhleten vousáč s jizvou přes nos a támhle... Raymond. Byli od ní vzdáleni více než dvě míle, ale i tak je dobře rozeznávala.

Nehýbali se. Jediný pohyb obstarávala dlouhá tyč, volně upevněná na stěžni prvního voru, toho bez posádky. Zdvihala se a padala, koncem plácala o vodní hladinu. Sylva teprve po chvíli zkoumání zjistila, že tento pohyb je způsoben jedním z mužů na druhém voru, který tyč ovládá pomocí provazu, přehozeného přes ráhno čelního plavidla.

Plác. Plác. Plác. Voda, podrážděná koncem tyče, se rozstřikovala do výšky. „V tom jezeře něco je," zahučel Regg. „Teď už to cítím docela zřetelně."

„Co tam je? Říkal jsi něco už včera..."

„Hladoví tvorové."

„Ah - a Raymond o nich ví... Zdá se, že Raymond zná spoustu věcí. Mrzí mě, že jsem neznala ty správné otázky, když jsem byla v jeho tvrzi."

První vor vznešeně plul vstříc Nekropoli a zdálo se, že za sebou táhne i zbylá dvě plavidla. Ta od něho udržovala uctivý odstup pětadvaceti kroků.

Protože první vor byl návnadou. Plácání do vody mělo upoutat pozornost. Přelstít tvory z hlubin, přesvědčit je, aby zaútočili na klamný cíl.

Sylva se až zajíkla. Náhle si uvědomila, že stranou od prvního voru, zatím hluboko pod hladinou, se formuje hvězdicovitá skvrna.

Jak vyplouvala k hladině, nabývala skvrna stále ostřejších obrysů. Tělní vak, velký jako prasečí chlívek, z něhož vyrůstá změť chapadel.

Plácačka na prvním voru neúnavně a rytmicky rozstřikovala vodu. Půlelf jménem Fergus Xí-írg na jednom ze zadních plavidel zvolna napínal luk. Jiný muž mu u hrotu šípu přidržoval čadící plamínek.

Mžik - a netvor z hlubin zaútočil. Chapadla silná jako mužské stehno vystřelila z vody a sevřela první vor ze všech stran. Ve stejnou chvíli uvolnil půlelf tětivu. Zápalný šíp pročísl vzduch, zabodl se do hromady klestí na prvním voru a ta vybuchla ohněm. Jiní muži přesekali provazy, které poutaly jejich plavidlo k návnadě.

Plameny vzplály a přismahly chapadla svírající se kolem voru. Netvor na okamžik vylétl z vody celý - Sylva zahlédla dvě obrovské oči a hákovitý, jakoby ptačí zobák. Hvízdavý výkřik bolesti a vzteku.

Jiný netvor zaútočil z druhé strany. Neuměl nic jiného než sevřít kořist do náruče chapadel a stáhnout ji do hlubin. Sáhl přímo do žhnoucího ohně.

Dvě bestie, chapadla zaklesnutá v ohni, se zmítaly při hladině. Kuželovými hlavami vířily vodu, z ptačích zobáků jim vycházelo hvízdavé kvílení. Bojovaly. Bojovaly s nastraženou hromadou klestí, prolitou smůlou. Chapadla se jim škvařila, ale ony nepouštěly. Byly sestrojeny tak, aby zastavily vetřelce za každou cenu.

Z hlubiny se vynořila další chapadla, sevřela stěžeň. Trhnutím vychýlila vor, pak se stěžeň uvolnil, protože oheň přepálil houžve držící vor pohromadě. Plavidlo se rozpadlo na jednotlivé klády. Hromada klestí plula po hladině a hořela. Voda pod ní se hemžila jako polévka plná červů.

Jiný tvor chytil plující oheň do náruče a pokusil se ho utopit. Téměř se mu to podařilo. Hromada chrastí se ponořila skoro celá, ale pak už útočník nevydržel bolest způsobenou vroucí smůlou. Hromada vyskočila na hladinu jako míč, začmoudila, zaprskala. Pár okamžiků z ní vystupovaly jen pramínky bílého kouře. Pak znovu vzplála.

Zatímco se tvorové z hlubin rvali s chomáčem hořícího ohně, zamířily dva další vory pryč z místa střetu nejkratší cestou k Nekropoli. Raymondovi muži zůstávali tišší, ukáznění. Účelem útoku nebylo pobít obludné hlavonožce, ale

dostat se k Nekropoli z boku.

Oba Strážci si jich už všimli. Hvízdavými zvuky se navzájem upozorňovali, gestikulovali, mávali k plavidlům. Rozhlíželi se jako zvířata zahnaná do kouta. Pak popadli zbraně a na krátkých nohách se rozběhli přes nizoučký okraj vnitřního valu směrem k jezeru. „Dobře to vymysleli," zachrčel Regg. „Vylákají Strážce k vodě. Jsou Vojákovi bojovníci vyzbrojeni takovými zbraněmi, jako máš ty?"

„Samostříly? Ano, jsou."

„Říkala jsi, že šipka ze samostřílu probije i rytířské brnění."

„Ano. Máš pravdu. Vůbec nedojde k boji. Raymond nechá oba Strážce postřílet z vorů. Reggu! Musíme zmizet! Jestli neutečeme do lesů dřív, než se Raymond vypořádá s těmi Ptáky, jsme vyřízení!"

Regg jen zavrtěl ošklivou soudkovitou hlavou. „Ať tady, nebo v lesích - najdou nás a uštvou."

„Ne! Máme šanci! Raymond přišel o psa! Má sice stopaře, ale bez psa nás nemůže stíhat tak rychle! A už vůbec ne v noci! Jestli nás nedostihne do soumraku, tak mu za tmy utečeme! Pojdi"

Podíval se do slunce, bylo už o něco výš. Nespokojeně zastříhal dlouhými ušisky. „Nemám žádný nápad. Uděláme to tak, jak říkáš. Ale musíme chvíli počkat - nebo se Strážci vrátí a zabijou nás."

„Počkat? Počkat? Každou chvíli přicházíme o náskok!"

Docela mírně zavrtěl hlavou. „To slunce je dneska nějaké divné. Dobře, doběhnu se podívat na okraj. Zjistím, co se děje. Jsem rychlejší než ty - kdyby se Strážci vrátili, stihnu se stáhnout za hradbu zubů."

Proběhl mezi ochrannými kameny, přeběhl prolíklinu, zastavil se až na vršku vnitřního valu.

„Už jsou dole u vody," zařičel.

Nedbala na bezpečnost a běžela za ním. Postavila se vedle něj, zadívala se na jezero.

Z tohoto místa nemohla vidět přistávající vory. Zahlédla jen maličkou postavičku jednoho ze Strážců - jakýmsi způsobem se dostal na vršek zdi, vystavěné na temeni vnějšího valu. Hrozil zbraní směrem k jezeru. Pak se zapotácel, zlomil se v pase. Narovnal se, hrozil dál, ale jeho pohyby byly malátnější. Sylva zahlédla kratičkou tenkou linku, která se mu objevila na boku. Šipka z kuše.

„Reggu! Máme nejvyšší čas!"

Znovu se otočil k slunci. „To slunce se mi nelíbí!"

Podívala se tam také, přivřela oči, slzící oslepující září. Pak odvrátila hlavu.

Regg se vzepjal na zadních, hrábl kopyty do vzduchu. Sylva stále nevěděla, co se děje.

A pak už si toho všimla také.

Od slunce přilétal zvláštní motýl.

Dosud se ukrýval ve sluneční záři, ale teď už byl tak blízko, že vylétl z ohnivého kotouče.

Motýl? Spíš můra. Plachtil na rozepjatých trojúhelníkových křídlech. Přilétal blíž a blíž. Zvětšoval se, narůstal. Volné plachtění se změnilo ve střemhlavý let. Motýl složil křídla a padal.

Pekelný kůň dusal po okraji vnitřního valu a nesrozumitelně řičel. Snažil se odhadnout místo, kam motýl dopadne.

Padající tvor se přiblížil těsně nad zem a znovu rozepjal podivná křídla. Pád se změnil v klouzavý let, tak nízký, že se letec břichem dotýkal konečků trávy. Pak neznámý zafofroval křídly proti směru letu, složil je. Přistál na temeni vnitřního valu.

Regg k němu cválal se skloněnou hlavou, roh mu zářil bělavým svitem.

Všechno se odehrálo během kratičké chvilky. Letec - vzrostlý tvor lidské postavy, ale se čtyřma rukama - přistál na zemi a Regg se hnal k němu, aby ho nabodl na roh. Neznámý jen pozvedl krátkou hůl. Z konce hole vytryskl modravý záblesk a zasáhl jednorožce do prsou.

Neznámý provedl úkrok a půlobrat, Regg setrvačností prolétl kolem něho a zřítil se dolů, zmizel Sylvě ze zorného pole.

Nevykřikla. Hrůza ji téměř ochromila.

Neznámý šel blíž k ní.

Byl vysoký - snad až sedm stop. Robustní. Na krátkém krku seděla orčí hlava se špičáky vylézajícími z pysků. Někdo si však dal práci s tím, aby dvě orčí oči nahradil jediným, posazeným do prostředku čela. Tvor měl čtyři ruce a mezi horním a spodním párem splývaly kožnaté záhyby. Tato kožená blána sloužila v případě potřeby jako křídla.

Kromě dvou párů rukou s blanitými křídly a orčí hlavy s jediným okem už na neznámém nebylo nic zvláštního. Trup a nohy vzrostlého muže, jen pokožka byla zbarvena do šedá. Na nohách měl sandály s řemínky ovinutými až ke kolenům, kolem boků a mezi stehny složitě provlékaný a obtáčený pruh látky sloužící jako kalhoty. V jedné z rukou svíral onu krátkou hůl.

„Kdo jste?" zasípěla.

Ohrnul bezkrevné rty do jakési karikatury úsměvu. „Říkají mi Kyklop - tak tedy jsem Kyklop. Kyklop, k vašim službám. Ah, jste hezoučká, drahoušku. Celá sladká, k zulíbání."

Otřásla se. Něco tak odpudivého jako byl tenhle Kyklop ještě neviděla.

„Co jste udělal s Reggem?"

„S kým že?"

„S Ogkchúk-reggem," vykoktala celé jednorožcovo jméno.

„Ach! S Reggem! Jak rozkošná zdrobnělina. Vy jste se s ním nějak skamarádila, vy malá šibalko... Je jen ochromený. Nic víc. Zdravý jako řípa, jak se u vás říká. Jen ochromený."

Dodala si odvahy, přinutila se k chůzi. Prošla kolem Kyklopa, došla na okraj valu a podívala se dolů. Jednorožec ležel v hloubce deseti stop, zapadlý v jámách vyhrabaných ghúly. Levá zadní noha mu poškubávala v křeči. Trhal krkem, malátně hrabal kopyty.

„Ach, jak jste rozkošná v té válečnické briganuně, drahoušku," zašeptal jí do ucha chraplavý, nasládlý hlas. Prudce

se otočila. Mimoděk chytila do rukou tělo samostřílu, zavěšeného na řemeni přes rameno.

„Nedotýkej se mne," vyjekla. „Nesahej na mne!"

„Jak se krásně zlobíte," rozšířil Kyklop svůj úsměv. Napřáhl pravou horní ruku, drápem se zlehka dotkl nenataženého samostřílu. „Chcete se mi bránit takovým klacíkem? Co to vůbec je? Vzala jste si s sebou své hračky? Jak dojemné! Jak dojemně rozkošné...! Ne, drahoušku, nebudu se vás dotýkat... alespoň zatím."

„Co od nás chcete? Ode mne a Regga?"

„Co chci od Pekelného koně? To je přece jasné - tu jeho šerednou kebuli. A co se tyče vás... Otec už má dost té honičky."

Rozepjal ruce, blána mezi pažemi se napjala. Vyletěl do výšky, zakřičel. Zdálo se, že někomu dává znamení. Pak se zase snesl vedle Sylvy.

Horečně přemýšlela. Raymond je někde na jezeře a než se mu podaří přistát a projít labyrintem, Regg by se snad mohl probrat.

Musíš upoutat pozornost téhle oplzlé zrůdy, Sylvo, pomyslela si.

„Otec - to je Alarich Touraine?" zeptala se. „Jistě, miloučká. Celá tahle nechutná honička už ho unavila. Kostěný knoflík a Raymond de Couissy... ukázali, že jsou naprosto, naprosto neschopní."

„Tak vyslal vás."

„Ano," usmál se samolibě Kyklop. „Mne, nejlepšího z nejlepších, nejvěrnějšího služebníka. Přilétl jsem právě včas: chystala jste se zmizet do lesů, vy malá šibalko. Honička by pokračovala, stále víc by se přibližovala k Likariu... Vaše svatba s de Couissym měla proběhnout zcela hladce! A když se to nepovedlo, bylo třeba původní plán odvrhnout a vykonstruovat jiný."

Zarazilo ji to. „Snad nechcete říci, že má svatba s Raymondem byla naplánovaná Temným mágem?"

Odpovědí jí byl široký Kyklopův úsměv. „To vám nemohu ani potvrdit, ani vyvrátit, drahoušku."

„Cožpak Raymond de Couissy je poddaný... Temného mága?"

Tentokrát nic, žádná odpověď. Jen široký úsměv plný špičatých zubů.

„A co já?' zeptala se pak. „Co plánujete udělat se mnou?'

„Otec vás chce vidět. Dovedu vás k němu."

„Ah! Jsem dcera vévody z Barro! Vévodství Barro má s Tourainem smlouvy!"

„Neoficiální smlouvy, drahoušku, neoficiální. Také vaše návštěva u Otce bude neoficiální, nikdo se o ní nedozví. Pro svět už jste mrtvá, zahynula jste v bažinách."

„Ah - já se nechci setkat s Tourainem!"

Kyklop se k ní naklonil a zaševelil: „Ale on vás chce vidět, má drahá. Zajímáte ho."

Zamnul si široké dlaně, vždy dvě a dvě.

„Nevím, jestli vás unesu, koťátko. Myslím, že vás jenom přenesu přes Hladovou bažinu. Nemohu vás nést v náruči to bych nerozepjal svá křídla. Musím si vás přivázat k tělu, těšíte se? Pak, na druhé straně, už budete muset šlapat po svých. Nemohu vás nést celou cestu. Mé létání je z větší části magické, víte? Já jsem původně nebyl vytvořen pro létání. Křídla jsem dostal až pak, jako dar za věrné služby."

„A co bude s Reggem?"

„Za malý okamžik tu bude Bras-yr-gó a jeho orkové. Budou mít tu čest uříznout Pekelnému koni hlavu, aby ji pak předložili Otci, víte? Trochu odstupte, vznešená, neměli by vás zahlédnout. Raymond de Couissy ztratí spoustu času obeplouváním břehu a hledáním místa, kde by mohl přistát. Dopřejeme si potěšení, podíváme se na smrt Pekelného koně. .. Ah, vůbec jsem nepočítal s tím, že probudíte Strážce! A hned dva! Jak chytrá je ta malá sladká holčička! To jste udělala vlastní krví? Drahoušku - vy jste opravdu ještě panna? Ještě nikdy jste nepoznala muže?"

Věděla, že jestli se jí ten odporný Kyklop jenom dotkne, tak jí hrůzou praskne srdce. Stranou zahlédla pohyb. Po stezce mezi vnitřním a středním valem sem klusali orkové.

„Ustupte dozadu, má drahá," vyzval ji Kyklop.

Nereagovala. Kyklop si dlouhým úzkým jazykem přejel přes horní ret. Vyděsilo ji to tak, že rychle couvla o kus zpět, tak, aby ji orkové neviděli.

Kyklop si stoupl na sráz, pod nímž ležel Pekelný kůň.

„Kostěný knoflíku!" vykřikl. „Tady máš Pekelného koně! Doraz ho a uřízni mu hlavu - Otec na ni čeká!"

„A ta žena?" zaznělo odzdola.

„Je mrtvá! Pekelný kůň ji obětoval, aby probudil Strážce."

„Co to povídáš?" zaječel odzdola ork. „To by Pekelný kůň nikdy neudělal! Já ho znám! Pekelný kůň by neublížil samici! Ta žena je někde tam - patří Raymondovi de Couissy!" „Nic ti po tom není, co je s tou ženou!" řval dolů Kyklop. „Tvojí starostí je přinést Otci hlavu Pekelného koně, rozumíš? Tak to udělej a nech ženu ženou! Chceš snad znova upadnout v nemilost? Pamatuj! Životy členů tvého klanu závisí na tom, co uděláš!"

Odspodu zaznělo nespokojené zachrchlání. Sylvu obestřela hrůza. Je vydána na milost Kyklopovi - té oplzlé stvůře. Nikdo jí nepomůže, ani orkové, ani Raymond. Čeká ji osud horší než smrt. Tohle rčení zatím pokládala za pouhou, víceméně směšnou frázi. Teď jí vůbec směšné nepřipadalo.

Osud horší než smrt. Mnohem horší. Náhle věděla, že je to tak. Strach ji téměř ochromil.

Přistihla se, že prsty obou rukou zatíná do pažby samostřílu.

Samostříl.

Jako by slyšela Fríghasův hlas: bohové stvořili ženu slabší než muže. Ale zwergský samostříl mezi nimi alespoň trochu nastoluje rovnoprávnost.

Vybavila si včerejší ráno: Pekelný kůň samostříl vůbec neznal, nevěděl, k čemu se používá. Možná, že ho nezná ani

Kyklop! Říkal přece něco o hračkách! Netuší, že je to zbraň!

Sebrala veškerou odvahu. Přehodila si řemen přes hlavu, zašlápla pažbu do trávy, z těla kuše vytáhla páku. Zastrčila ji do výřezu, opřela proti tětivě...

Celou tu dobu měla pocit, že si s ní Kyklop jenom pohrává. Otočí k ní svou ošklivou tvář, zasměje se a zažertuje: Tak holčička si chce hrát? Jak rozkošné.

A olízne si horní ret.

Ale ne, Kyklop se nakláněl dolů, aby mu neunikl ani kousíček z popravy Pekelného koně.

Shodila ze zad batoh, vytáhla z něj šipku. Založila ji do žlábku. Schovala natažený samostříl za skládanou sukni. Nesnažila se jít nijak tiše.

Kyklop se po ní otočil: „Řekl jsem ti, abys zůstala stranou, maličká."

Hrdlo měla sevřené hrůzou, ale přece jen vykoktala: „Chci se taky podívat."

„Oho! Líbí se ti dívat se na cizí bolest? Překvapila jsi mne. Příjemně překvapila! My dva si budeme rozumět! Tak se dívej!"

„To je ta žena," ozvalo se odspoda orčí zachrochtání. „Ta, co patří Raymondovi!"

„Něco vidíš?" zařičel Kyklop. Pozvedl hůl. Ze zdobeného konce vyšlehl záblesk a zasáhl jednoho z orků do prsou. Ork rozhodil ruce a padl naznak.

„Cos to udělal?" zaječel odzdola Kostěný knoflík. „Ty parchante!"

„Buď v klidu," zachechtal se Kyklop. „To bylo varování. Je jenom ochromený! Pamatuj si - ta žena tu není! Nikdy tu nebyla! Pokud řekneš Vojákovi něco jiného, Otec tě potrestá!"

Majetnicky natáhl obě pravé ruce, objal Sylvu kolem ramen a přitáhl si ji k boku. „Dívej se, má lásko. A ty, Knoflíku, dej se do díla! Už to trvá příliš dlouho! Pekelný kůň by taky mohl vstát a zapíchnout ti do břicha roh!"

Kostěný knoflík poodstoupil, obouruč chytil násadu palcátu. Rozpřáhl se, vší silou udeřil jednorožce do zdvihajícího se hrudníku.

Ozvalo se zadunění. Pekelný kůň bolestně zařičel, zahrabal kopyty.

Sylva se opatrně vyvinula z Kyklopova sevření. Otočil po ní své jediné oko, z rozšklebené tlamy mu stékaly sliny.

„Co je, kvítečku?" „Takhle nevidím moc dobře," zajektala.

„Aha," usmál se. „Dívej se, miloučká. Dívej."

Otočil se zpátky k hroznému divadlu.

Zdvihla samostříl, přitiskla lučiště ke Kyklopovu zátylku a stiskla spoušť.

Střela projela lebkou. Hrot vyjel jediným rudým okem a opeření zůstalo kdesi uvnitř.

Kyklop přepadl přes hranu srázu. Dopadl kousek od Pekelného koně, zdobená ochromující hůl mu vypadla z ruky.

Jak snadné bylo ho zabít!

Opřela pažbu samostřílu o zem, zapřela ji patou... Kde je šipka? Šipky zůstaly v odhozeném batohu. Pár skoky byla u něj, třesoucími se prsty zasunula šipku do žlábku. A zpátky ke srázu!

Kostěný knoflík ryčel nějaké povely, ale Sylva mu nedala čas. Pečlivě zamířila. Zadržela dech...

Šipka probila orkův zprohýbaný zwergský pancíř. Bras-yr-gó se chytil za prsa a pomalu se sesunul na kolena.

„Stůjte!" zaječela Sylva. „Stůjte, nebo vás zabiju všechny!"

Orkové ztuhli v pohybu, jako by se kouzlem změnili v sousoší.

„Žena," zachrčel Kostěný knoflík a z tlamy mu vytryskla rudá krev. „Zranila mne žena...! Jaká hanba..,"

„Zabiju vás všechny!" pištěla. Neuvědomila si, že volný cop se jí už dávno rozpletl a vlasy jí vlají ve vánku. V brigantině a s tváří špinavou zbytky protikomáří masti se podobala lítici. „Zpátky! Zabiju vás!"

„Tak už ji konečně dorazte," zachroptěl Kostěný knoflík a vydávil další porci rudé krve.

Nemohla je zastavit. Ale stal se zázrak: Pekelný kůň zahrabal kopyty, ztěžka se postavil na nohy. I jemu vytékal z tlamy pramínek krve. „Běž do hajzlu, Knoflíku," zachrčel a vrazil orkovi do krku hrot svého rohu.

Kostěný knoflík padl naznak. Veliké oči se pokryly šedavým závojem, život z nich vyprchal.

„Ta hůl," křikla shora Sylva. „Musíme vzít tu Kyklopovu hůl."

Jednorožec potřásl neforemnou hlavou, hříva mu zavlála kolem uší.

„Ne," řekl pevně.

„Poslouchejte mě dobře," zachrčel k orkům. „Nechci vás zabíjet."

Přešlápl, nohy pod ním podklesly. Ale zase se vzchopil.

„Bývali jsme přátelé," chrčel. „Bojovali jsme bok po boku. Nechci vás zabít, ale jestli budu muset, tak to udělám."

Orkové od něj v hrůze odstupovali.

„Vezměte tu hůl," řekl jim Regg, „vraťte ji Otci. Řekněte mu, že je mi líto, že to takhle dopadlo. Daroval mi život a já cítím vděk. Nemohu splnit naděje, které do mne vložil, ale nechci být jeho nepřítel. Už nikdy mu nebudu škodit, pokud mne nechá na pokoji."

„Tu hůl," zasípěla shora Sylva. „Bez ní se Raymondovi neubráníme."

„Ne," zatřásl hřívou. „Ta hůl patří Otci. Chci mu ji vrátit jako znamení dobré vůle."

Ještě jednou se rozhlédl po orčích. Pak se na nejistých, třesoucích se nohách vydal šikmo vzhůru po svahu.

Než došel k ní, natáhla Sylva samostříl a založila do něj šipku. Hodila si na záda batoh a počkala, až se k ní doplahočí.

„Jdi," vyzval ji. „Utíkej. Zdržím Vojáka a jeho muže."

„Ne," řekla pevně. „Půjdeme oba - ty a já." „Jsem už skoro mrtvý. Kostěný knoflík mi zlomil pár žeber. Špatně se mi dýchá, myslím, že mám poraněné plíce. Dokážu se ale vzchopit na pár chvil. Pár Vojákových mužů vezmu s sebou."

„Ne," zopakovala. „Půjdeme oba. Ty a já."

„Do prdele," zasípěl. „Voják nás dostane oba!"

„Nedostane nikoho. Ani mne, ani tebe. Pojď."

Na třesoucích se nohách ji následoval. Přešli travnatou pláň, prošli kolem zdviženého sarkofágu, v němž spočíval velký vládce. Po rozhrabaném jižním svahu sestoupili do příkopu. Šli pomalu, jen co noha nohu mine.

Střední val v těch místech vlastně neexistoval. Ghúlové ho rozvrtali, hlínu naházeli do příkopů — snad si v něm budovali příbytky, možná byly v této části středního valu uloženy také nějaké ostatky.

Šli pomalu a opatrně. Regg mělce a přerývaně oddechoval, žebra se mu zdvihala, na pyscích mu vystupovala krvavá pěna. Na levé straně, tam, kde ho udeřil palcát Kostěného knoflíka, se temněla veliká podlitina, klenba žeber byla v tom místě propadlá.

Opatrně přešli nízké boule, které tu zbyly po středním valu. Kličkovali mezi trnitými keři v mezikruží mezi středním a vnějším valem. Nedotčený masiv vnějšího valu se jim postavil do cesty.

„Musí tady být někde východ, musí!" chraptěla Sylva sevřeným hrdlem. Třásla se po celém těle, pravicí svírala natažený samostříl, levičku měla zapletenou do Reggovy dlouhé hřívy. „Labyrint je symetrický - východ na pevninu bude naproti východu na hráz!"

Jenže nevěděla, kterou stranou jít. Všechno už měla spletené.

„Zkusíme to doleva..." Ploužili se cestičkami mezi rozvalinami kamenných staveb a trnitými keři. Regg měl srst zbrocenou potem, z nozder se mu táhly dlouhé krvavé hleny. Kůže mu žhnula horečkou.

„Jsou za námi," zachroptěl.

„Támhle - támhle je východ!" vykřikla Sylva.

V mohutném tělese vnějšího valu se objevila průrva. Brána do lesů.

„Pojď, Reggu, utíkej!"

Rvala ho za hřívu, snažila se popobíhat a on za ní poskakoval na třech nohách. V tu chvíli měla pocit, že brána Nekropole je průchodem do bezpečného světa.

Zahnula za roh, do východu z Nekropole. Zároveň však věděla, jak bláhově si počíná. I když projde branou a uběhne dalších sto kroků, Raymond ji stejně dostihne.

Nestihla ani projít branou.

„Sylvo!" ozvalo se někde po straně. „Tak jsem tě přeci jen našel!"

Raymondův hlas.

Přicházeli. Přicházeli z rozvalin a z trnitého křoví. Tvrdí chlapi v brigantinách a kalhotách z kůže, opásaní řemením se zavěšenými zbraněmi, přes ramena popruhy batohů a brašen, přikrývky smotané do bandalírů.

Komando smrti. Nebo to, co z něj zbylo.

Provedla stejný trik jako před chvílí. Volně spustila pravici svírající samostříl, ukryla zbraň za modrou sukni. Je to šikovná věc, taková sukně.

Otočila se čelem k přicházejícím.

„Sylvo," řekl mírně Raymond. „Už jsem v to ani nedoufal."

Zarostlý, unavený, se zapadlýma očima. Stárnoucí chlapík, který s úžasem začíná zjišťovat, že jeho síly ochabují. Ano, zatím ještě může putovat pustinou bez jídla i spánku, bojovat bez odpočinku. Ale ne několik dní za sebou.

„Pekelný kůň," řekl s údivem. „Jak to, že ho orkové ještě nezabili?"

„Kostěný knoflík je mrtvý," hlesla Sylva.

„Tak Knoflík už to má za sebou," užasl. „To je mi líto..."

Zdálo se, že to myslí vážně.

„Je tu něco, co bys měl vědět," řekla a pokusila se zklidnit svůj hlas. „Alarich Touraine si už nepřeje, abych se stala tvou manželkou."

„Co to povídáš? Co je nějakému Tourainovi do toho, s kým se ožením?"

„Touraine poslal Kyklopa, aby mne odsud odvedl dřív, než mě najdeš."

„Kyklopa? Neznám žádného Kyklopa."

Pokrčila rameny. „Na tom nezáleží."

Popošel dalších pár kroků k ní, jeho muži se rozestavili do půlkruhu kolem. Unavení bojovníci, kteří svedli vítěznou bitvu s netvory z hlubin i s oživenými Strážci.

„Kašlu na Touraina!" vybuchl Raymond „Nebude mi přikazovat co mám a co nemám dělat."

„Je tu ještě jedna věc," upozornila ho. „Nechci se stát tvou manželkou."

Natáhl k ní ruce: „Sylvo, co to povídáš?"

„Nikdy jsem se za tebe nechtěla provdat."

„Ale říkala jsi, že -"

„Když jsem to říkala, tak jsem lhala!"

Nevěřícně se na ni díval. A pak mu z tváře zmizela únava i jakýsi lítostivý výraz. Mužný, opotřebovaný, ale pořád ještě přitažlivý obličej mu zrůznil vztek. „Ty blbá náno!" rozeřval se. „Cožpak si myslíš, že si můžeš vybírat? Bude to tak, jak budu chtít já! Rozumíš? Choval jsem se k tobě až příliš slušně!"

Místo odpovědi jen zdvihla pravici a založila pažbu kuše do ramene.

„Seber se a jdi do hajzlu, Raymonde," zasípala, „nebo tě zabiju."

Brada mu spadla překvapením. Čekal cokoliv, jen ne tohle. Nakročil směrem k ní, ale něco v jejím pohledu ho zarazilo.

„Myslel jsem, že jsme přátelé," vykoktal.

Mlčela.

Nervózně se zasmál: „Nedokážeš mě zabít. Nemáš na to."

„To já jsem zabila Kostěného knoflíka," upozornila ho. „Zabila jsem i Terence."

„Ah..." vydechl. Zavrtěl hlavou. „Ne, Sylvo, nevěřím ti."

Strach ji svíral stále úžeji. A pak, z ničeho nic, se změnil v něco jiného. Proměnil se ve vztek.

„Ty pitomý ubožáku!" rozječela se. „Já už vím, co je to tvoje komando smrti! Tys byl u toho, když orkové zmasakrovali osadu Gordona Fee! Jasně! Gordon Fee je prvotřídní voják a nějaké orčí tlupy by proti jeho opevněnému táboru neměli šanci! Ale tys je vedl! Dal ses do služby Temného mága, stal ses dalším z jeho psů! Vycvičil jsi orky, velel jsi jim! Sebral jsi dvacítku propuštěných žoldáků a sestavil z nich úderný oddíl! Komando smrti! Povraždili jste i ženy a děti v Gordonově táboře!"

Zavrtěl hlavou. „Gordon je přece nepřítel vévodství... Jak se ho můžeš zastávat?" „Prohrál jsi svoji duši, parchante!" ječela dál. „Už nerozeznáš, co je dobré a co je špatné! Kdybys za mnou přišel do Skalky a zeptal se mě, nejspíš bych se s tebou byla dohodla. Ano, dohodla, tak blbá jsem byla ještě před pár týdny! Ale tys mě nechal vylákat lstí a unést orky, nechal jsi při tom zabít nevinné lidi! Jsi prokletý! Hnusíš se mi, rozumíš? Hnusíš! A hnusíš se i svým vojákům! To byli tvoji vlastní muži, kteří se proti tobě postavili! Skjold, Fríghas, Duch, Ofirk! Nešlo jim o zisk, jen ti chtěli co nejvíc uškodit! Proč? Protože jsi prokletý!"

Zapotácel se jako člověk, který právě dostal smrtelnou ránu. „Sylvoooo..."

„Zbavím tě tvého trápení," pousmála se. „Udělej ještě krok."

Rozhodil ruce. „Chceš mě zabít? Zabiješ mne? Cožpak jsem tu sám? Podívej se kolem, je tu deset mých bojovníků."

„Nemám z nich strach. Až tě zabiju, oni mě doprovodí do Likaria a já je štědře odměním."

Rozhlédl se po svých žoldácích. Přes obličej mu přeběhla vlnka zděšení. Do jaké míry jim může věřit? Skjold. Fríghas - ti mu bývali také věrní až k sebezničení.

Ale pak se obrátili proti němu.

Jeho tvář byla čitelná jako otevřená kniha. Je přece Raymond de Couissy, válečník a vojevůdce! Nenechá se odehnat nějakou přemoudřelou, nepohlednou ženou! Znemožnil by se.

Nakročil vpřed.

Nadechla se, zadržela dech. Ustálila mířidla na Raymondově hrudi. Prsty obemkla spouštěcí páku.

Nevěřícně se díval do jejích očí. Stáhl nakročenou nohu zpět, zavrtěl hlavou, rozhodil rukama. „Dělej si, co chceš!" vykřikl. „Dělej si, co chceš, bláznivá ženská."

Otočil se k ní zády a odcházel. Hlavu měl sklopenou, ramena svěšená. Šel dál a dál uličkou mezi troskami a trnitými keři, s ním odcházeli i mlčenliví bojovníci.

Dívala se nevěřícně na jeho záda, pažbu samostřílu stále založenou do ramene. Vyhrála jsem, táhly jí hlavou myšlenky. Porazila jsem Raymonda.

A pak byli pryč.

„Nemůžu tomu uvěřit," zasípěl jí za zády Pekelný kůň. „Nemůžu tomu uvěřit."

Nohy se pod ní podlomily. Dřepla na paty, rozplakala se.

Plakala, Regg stál nad ní, třásl se horečkou. Nevěřícně opakoval: „Oni odešli... odešli. Budu žít!"

***

Za branou byl široký pruh suché země mezi jezerem a bažinou a pak už... pevnina. Pevnina - to znamenalo souvislá suchá zem porostlá smíšeným lesem s výrazným zastoupením smrků a bříz. Žádné olše, rákosí, vrby a vrbičky. Žádná podmáčená půda, žádné tůně zarostlé žabincem, mazlavé bahno. Poctivá země, u níž se mohla spolehnout, že když na ni šlápne, nezapadne do ní po pás.

Přesvědčila Regga, aby popošel ještě kus dál - do březového hájku na břehu jezera. Dopajdal tam na třech nohách, ale pak se složil. Lesklá pleť mu žhnula horečkou.

Nějak se nedokázala smířit s myšlenkou, že by měl Pekelný kůň zemřít.

Seděla vedle něj, dívala se na jezero, na rychlé stíny ryb míhající se pod hladinou. Poledne už minulo. Zdaleka ještě neměla vyhráno. Věděla, že do Likaria je odsud něco přes padesát mil... přímým směrem. Ale který směr je přímý? Bude muset strávit ještě dvě nebo tři noci pod širým nebem. Ale jak to udělá, aby neprochladla a neonemocněla? Jak získá oheň, pokud Regg zemře? Ani teď nevypadal na to, že by mohl koncem svého rohu zažehnout jiskru.

Zdálo se jí, že Pekelný kůň blouzní. Mumlal nesrozumitelná slova plná hrdelních samohlásek. Rozevíral suché pysky. Potil se, měl žízeň. Ovlažila mu jazyk vodou z ploché láhve, kterou jí dal Fríghas. Vypil všechno. V láhvi už nic nezůstalo.

Jak se teď obejde bez vody? Zadívala se na jezero. Voda v něm byla křišťálově průzračná. Budou se muset spokojit s touhle vodou, ona i Regg. Naklonila se s vysokého břehu, ponořila hrdlo láhve do vody a čekala, až se naplní. S plnou lahví se vrátila k Reggovi. Hltavě pil.

Když nabírala vodu podruhé, všimla si po straně, u Nekropole, světle šedé skvrny. Popošla o kousek dál, aby na to lépe viděla No jasně, byl to jeden z Raymondových vorů, zahnaný větrem ke břehu. To světle šedé byla pokrývka, která Raymondovým válečníkům sloužila jako plachta.

Pokrývka... Srdce se jí rozbušilo. S pokrývkou přečká chladné noci mnohem snáze.

Ještě jednou dala Reggovi pít. „Jdu se podívat do Nekropole," řekla mu pak. „Zdá se, že bych tam mohla najít nějaké užitečné věci. Vrátím se brzy."

Něco nesrozumitelně zabublal.

Vydala se po břehu a snadno došla až k opuštěnému voru. Rozvázala uzly, které poutaly přikrývku k ráhnu. Společně s přikrývkou získala i tenké, velmi pevné konopné lanko, dlouhé asi deset kroků. Smotala je a přehodila si je přes rameno.

Nekropole byla tichá a slunce vysoko na obloze. Žádné nebezpečí. „Takže, děvenko," řekla Sylva sama k sobě. „Buď se tam podíváš dneska, a nebo už nikdy víc."

Za těch pár týdnů už pochopila jednu zásadní věc: člověk sám sebe nikdy dost dobře nezná. Má o sobě přehnané představy. Je přesvědčený, že v kritických chvílích bude reagovat správně a statečně. Chytře. Všechny nepřátele přemůže.

Ale když ta situace nastane, zachová se jinak. Ne správně nebo špatně, ale jinak, než by předtím předpokládal.

Měla pocit, že tu lidskou bytost, Sylvii Viktorinu la Barro, přece jen začíná poznávat. Nebyla vlastně ani tak špatná. Měla kuráž a dokázala se rychle rozhodnout.

Dokázala se rozhodnout správně? Na tom nezáleželo. Důležité bylo, že se v klíčových okamžicích rozhodovala okamžitě.

A zvláštnůstkou téhle Sylvy bylo, že mluvila sama k sobě.

„Holčičko," oslovila sama sebe, „kdybys žila u orků, pojmenovali by tě Sama-se-sebou-hovořící-Sylva."

Zasmála se tomu. Pak zamířila do vnitřku Nekropole.

Ghúlové, zmasakrovaní pterrskými strážci, leželi tiše na stezkách. Někteří bývali rychlí. Ti doběhli téměř až k bráně. Jiní nebývali zase až tak rychlí. Leželi vyskládaní až k rozvrtaným pahorkům, ukrývajícím ostatky obětovaných bytostí. Lebky rozpolcené, údy oddělené od těl, rozpáraná břicha. Pterrští Strážci odvedli dokonalou práci.

Už byli mrtví více než den a zapáchali. Koláče zažloutlé ssedlé krve byly pokryty mračny much.

Podle rozporcovaných těl došla Sylva až nahoru, tam, kde býval vnitřní val. Provedla jen letmou prohlídku. Během krátké chvilky našla tři ghúlí doupata, mělce ukrytá pod zemí. Vydolovala z nich drobné cennosti, památky na obětované pterry. Hrst zlatých dvojmincí, složených ze dvou překrývajících se kruhů. Na rubu bylo písmo podobné elfskému oghamu a na líci, jak jinak, orlí hlava.

Hřebínek z jantaru.

Pazourkový nožík, maličký, ale neskutečně ostrý.

Kulatá křišťálová krabička, v jejímž vnitřku se otáčela modravá jehla. Chvíli zkoumala, kterým směrem hrot té jehly směřuje. Pak s úžasem přišla na to, že hrot vždycky ukazuje k severu.

Hrst barevných knoflíků.

Maličkou sošku pegase s ulámanými křídly.

Protože nechala batoh na tábořišti, zabalila všechny ty věci do kusu zlatisté látky, který tu zbyl po obětovaných pterrech. Musel v zemi zůstat stovky lei, ale čas mu neuškodil.

Zastavila se na vršku vnitřního valu. Odsud se po svítání dívala, jak Raymondovi muži střílí šipky do pterrských strážců. Rozechvěla ji představa, že by mrtvolu jednoho ze Strážců našla a sňala jí ptačí přílbu.

Labyrintem se proplétala k vnějšímu valu. Pak, v uličkách mezi trnitými keři, pochopila, že se snaží zbytečně. Byl to prostě příliš veliký prostor. Regg se svými citlivými nozdrami by mrtvolu snad vyčenichal, ale ona neměla šanci.

V úvozu, zastíněném vysokými valy, na ni padla úzkost. Nechala hledání a vydala se nejkratším směrem pryč. Nejkratším? Tohle byl přece labyrint a nejkratší směr vždycky vedl do slepé uličky. Zmocnila se jí chvilková panika. Pak se silou vůle uklidnila a zopakovala si, kudy musí jít. Vydala se správnou cestou.

A pak, když už nedoufala v žádnou šťastnou náhodu, byla odměněna. Mezi keři zahlédla záblesk. A když se k němu vydala, našla scorch zabodnuty do země. Pterrský scorch. Dlouhý asi čtyři stopy, z toho polovina připadala na širokou čepel z blyštivého kovu a polovina na ratiště, vroubkované a ovinuté tenoučkým mosazným drátem. Vzala scorch opatrně do ruky. Zdál se být skvěle vyvážený, dokonalý. Rázem pochopila, proč někteří válečníci dávají svým zbraním jména.

Tento scorch si také zasloužil jméno, ale Sylva mu ho nedala. Byla přece jen žena a mužské hrátky typu má zbraň je mou milenkou se jí zase až tak moc nedotýkaly.

Vymotala se z labyrintu, vyšla před bránu. Slunce se sklánělo k západu a přestávalo být horké. Vrátila se zpátky k jednorožci.

Ležel na boku (tom zdravém) a mělce dýchal. Znovu ho napojila.

Hrozně ji bolely nohy a pohybovala se jako ve snu. Někde v hloubi duše si uvědomovala, že je to reakce na vzrušení, které zažila. Veškeré pocity však postupně přehlušoval pocit strašného hladu.

Znovu prohledala batoh, který jí dal Fríghas. Nenašla už žádné jídlo, zato objevila drobnosti, které tam Fríghas připravil. Křesadlo. A tři udice i se šňůrami a maličkými splávky z lehoučkého dřeva.

Na břehu jezera obrátila pár kamenů. Pod jedním našla velikou dešťovku.

„Orkové přeci jedí takovéhle věci," zahovořila sama k sobě. „Červy, brouky. Prý jsou velmi výživní."

Měla co dělat, aby to taky nevyzkoušela.

Napíchla dešťovku na udici a nahodila návnadu do jezera. Druhý konec udice si jednoduše omotala kolem dlaně. Bylo to lehké, neskutečně snadné. V jezeře zřejmě nikdo ryby nelovil a ty jen čekaly, až se budou moci zakousnout do návnady. Během kratičké chvilky vytahala čtyři kousky dlouhé celý loket.

Vykuchala je nalezeným nožíkem. Třemi rybami nakrmila Regga. Pak se pokusila rozdělat oheň Fríghasovým křesadlem. Nepodařilo se jí to, a tak čtvrtou rybu schroustala jen tak, syrovou.

Zasycená z nejhoršího zkoušela křesat znovu a znovu. A pak, na samém sklonku dne, se jí přece jen podařilo rozdělat oheň.

***

Na břehu jezera zůstala další tři dny. Lovila ryby, krmila jimi jednorožce, jiné, opečené na ohni, jedla sama. Spala v chýši z chvojí, kterou si vybudovala podle návodu, co kdysi objevila v jakémsi vyprávění dobrodruhů.

Do Nekropole se už nevypravila. Regg, který se pozvolna zotavoval, ji varoval. Řekl jí, že od města cítí slabý pach ghúlů. Ti z ghúlů, kteří přežili vraždění, se vrátili do svých doupat.

Po třech dnech se vydali na cestu. Regg šel zvolna, často odpočíval, ale jeho stav se vůčihledně zlepšoval. Byl přece

jen magickou bytostí a jeho regenerační schopnosti byly mnohem lepší než ty lidské.

Kulatá křišťálová krabička s jehlou, která se otáčela hrotem k severu, prokázala Sylvě neocenitelné služby. Bez ní by snad byla Likario nikdy nenašla. I tak jí cesta od jezera k městu trvala šest dnů.

***

Stáli na rozcestí lesních cest.

Na kmen vzrostlého buku někdo surově přitloukl směrovku s nápisem: LIKARIO - 2 míle. „Už jsme skoro u cíle," řekla. V posledních dnech hodně mluvila k sobě. Regg jí neodpovídal, hospodařil s dechem i se silami. Ale teď porušil mlčení.

„Musíme se rozejít," řekl.

„Proč?" zeptala se ho. „Nemáš žádný důvod, abychom se rozcházeli. Zůstaneme spolu."

„Jsem zrůda. Cožpak sis toho nevšimla? Mluvící kůň."

„Z toho si nic nedělej, Reggu. Kašli na to. Já jsem taky zrůda. Chytrá, samostatně se rozhodující ženská."

Mlčel.

„Jsem šestadvacetiletá panna," dodala po chvíli. „Rarita. Kuriozita."

Mlčel a pak potřásl hlavou, až mu kolem krku zavlála dlouhá hříva. „Nepatřím sem. Vrátím se do Orcigardu. Nikdy na tebe nezapomenu, Sylvo. Pamatuj - jsem tvůj přítel."

Objala ho kolem krku. „Reggu - jsi nejlepší přítel, jakého jsem kdy měla!"

Zafuněl. Znělo to jako smích. „Možná, když mě políbíš, změním se v krásného prince."

Políbila ho na čelo, těsně pod spirálový roh. A pak ještě jednou — do koutku široké tlamy.

Znovu se zasmál. „Zdá se, že to nefunguje."

Vyvinul se z jejího objetí.

Odskočil od ní, zkusmo se vzepjal na zadních nohách.

„Zachránila jsi mě, Sylvo," zaržál.

Pak se rozběhl do lesa, pryč od ní.

„Reggu!" křičela za ním. „Reggu! Nenechávej mě tady! Vrátím se s tebou do Orcigardu."

Nic. Žádná odpověď. Jen vzdalující se tepot kopyt.

„Reggu!"

Dívala se na les závojem slz. Nebránila se slzám. Zvykla si, že tahleta Sylva občas pláče. Nebyla proto ani horší, ani lepší.

Hromada zlata

Muž ze snů

„Nevíte, kde bych našla magistra Rónarda?" zeptala se toho z kolemjdoucích goblinů, který jí připadal nejdůvěryhodnější. Vytřeštil na ni vypoulená kukadla.

„Magistra Rónarda," zopakovala. „Hledám ho. Mluvíte obecnou řečí?" ujistila se.

Tohle nebyli žádní divocí bojovníci jako Stín ve tváři, ale usedlí, úpravní žabáčci oblečení do pěkných obleků z modrého, žlutého a temně rudého plátna. Botky ze žluté vepřovice, volné kalhoty, kazajky plné ozdobného prořezávání a šněrování, pláštíky lemované kožešinou. Tedy někteří z nich. Jiní se potulovali po uličkách Likaria jen v bederních zástěrkách a huňatých vestách ze psí kůže.

„Ano, paní, mluvím obecnou řečí," zaskřehotal goblin. „Magistr Rónard, ano. Znám ho. Půjdete támhle za roh, kolem těch soudků, pak uvidíte zvláštní dům s vyřezávaným průčelím. Dva stylizované orčí totemové sloupy. Penzion počestné vdovy Duúng Ychchx. Tam je ubytován."

Slovo stylizované vyslovil bez zakoktání. Poděkovala mu a vydala se tím směrem. Po pár krocích se ohlédla a zjistila, že goblin na ni upřeně civí. Stejně tak i další nazelenalé kreaturky v pěkných oblecích, které ještě před chvílí spěchaly za svými obchody, ustaly v pohybu a se spadlými bradičkami si ji nevěřícně prohlížely.

Co na ní vidí? Tváře i ruce měla čisté, vlasy si hned po ránu rozčesala nalezeným hřebenem a spletla do volného copu. Brigantinu udržovala vyčištěnou, před vstupem do Likaria zbavila modrou sukni zaschlého bláta. Pravda, na batohu byly temné skvrny zaschlé krve - to jak uvnitř předevčírem přenášela zabitého a staženého králíka. Zabalila ho sice do velkých listů, ale krev je krev. Dostane se všude. Nebo snad byli goblini nervózní ze samostřílu, volně zavěšeného na řemeni přes rameno?

Vrátila se zpět k tomu prvnímu. „Něco není v pořádku?" zeptala se. Nemyslela to nijak výhružně. Jen se chtěla ujistit, že vypadá k světu, aby na Rónarda udělala co nejlepší dojem.

Natáhl kloubnatý prst a ukázal na krátký oštěpomeč, který si na svislo přivázala k batohu.

„Ten scorch!" zakuňkal.

Jistě, to byl dobrý důvod. Scorch, původně patřící Strážci v Nekropole.

Kývla a šla dál.

Goblin se za ní rozběhl. „Paní," volal, „je to ten scorch? Z místa, které... nemá jméno?"

Přisvědčila. „Ano."

„Vy jste zabila... původního majitele?" vykoktal goblin s úctou v hlase.

„Ne. Toho zabili muži Raymonda de Couissyho."

Na zeleném obličejíčku se goblinovi objevil úžas. Tohle bylo logické vysvětlení! Scorch je pravý! „Koupím od vás ten scorch! Zaplatím vám -"

Odmlčel se, aby si promyslel, kolik chce vlastně zaplatit. Přerušila ho: „Ještě nemám v úmyslu zbraň prodávat. Ale

možná budu potřebovat peníze. Vyhledám vás. Jak se jmenujete?"

„Gojw Olenor... A vy jste kdo, pani?"

„Sylvia Viktorina la Barro," odpověděla a nechala ho tam stát s ústy otevřenými dokořán.

Zabočila za roh a pátrala po dvou totemových sloupech. Vůbec nebylo snadné se v Likariu vyznat. Před dvaceti lety tady nebylo nic než oblá pterrská kopule na pahorku a kolem ní dvojitá palisáda, k tomu pár chýší, stanů z kůží, zahrabu. Ony prastaré chatrče a zemljanky tu stále ještě byly k vidění, z větší části už však ustoupily bytelným srubům.

Goblini byli odjakživa schopnými obchodníky. Dodávali orkům pálenku, skleněné korálky, železné sekery i ozdoby z mědi. Výměnou za ně dostávali kožešiny vyder a bobrů, které pak prodávali lidem v Barro i v Arkastii. V nepříliš vzdálené době pak goblini rozšířili sortiment: skupovali pterrské artefakty nalezené v troskách: zlaté dvojmince, sošky ze zlata, stříbra i elektronu. A magické předměty - léčivé amulety, talismany zajišťující přízeň opačného pohlaví, plodnost, potenci. Zrcadla, šperky, stříbrné příbory...

Do Likaria přicházeli obchodníci z Thonnieriky i z Barge, divocí orkové z bažin, hraničáři z Chawyny, potulní elfi dobrodruzi. Orčí bojovník tady mohl, pokud měl dost prostředků, získat sekeru vykovanou kovářem z Thonnieriky či z Glen Karhó. Hraničáři si zde obstarávali dobré ochranné amulety či proslulé likarijské šípy, vyráběné gobliními řemeslníky.

Největší rozmach Likaria však nastal ve chvíli, kdy Temný mág Alarich Touraine vzal město pod svou ochranu. Sylva věděla, že prostřednictvím goblinů nakupuje Temný mág od alchymistů z Barro i Arkastie přísady ke svým magickým pokusům. Také však zaslechla, že v Likariu je možné za směšné ceny získat spisky o magii a vědě, sepsané prý samotným Tourainem, přepisované gobliny a prodávané za babku. Tušila proč tomu tak je: Touraine byl především vědec. Bádal v pterrském paláci, nazývaném Citadela, který učinil svým hlavním stanem. Objevoval vše, co tu zbylo po pterrech, a toužil své poznatky zprostředkovat jiným kolegům.

Goblini se během neuvěřitelně krátké doby dokázali zcivilizovat. Ze žroutů ponrav se přeškolili na bankéře, advokáty, komisionáře, koncipienty, účetní, zbožíznalce... Ze vzteklých bojovníků, jakým byl například i Stín ve tváři, se stali osobní strážci hodnostářů a průvodci karavan. Alarich Touraine držel nad Likariem ochrannou ruku, což ovšem nestačilo k tomu, aby cesty Orcigardem byly pro gobliní obchodníky bez nebezpečí.

Samozřejmě, mezi gobliny byli i tací, kterým ke štěstí stačila nějaká ta hrstička žížal denně. Pro takové ale v Likariu místo nebylo.

Uličku lemovala zdobená průčelí bytelných srubů se špičatými sedlovými střechami, pobitými šindeli. Goblini si kompenzovali všechny ty bídné roky, během nichž jejich předkové žili v norách - nechali si vyzdobit přední stěny příbytků zběsilými, nabubřelými dřevořezbami. Gryfové, jednorožci a další bájní tvorové se tu snoubili s roztouženými gobliními krasavicemi, po ozdobných sloupech se šplhala spleť vyřezané vegetace. A všechno to bylo natřené těmi nejkřiklavějšími barvami: jasnou zelení, blankytnou modří, mrkvovou červení, ale především žlutou barvou zlata.

Sylva našla penzion a zabušila na dveře. Přišla jí otevřít postarší goblini samice, snad samotná počestná vdova Duůng Ychchx. Sylva se optala po magistru Rónardovi a byla uvedena do vstupní haly. Neposadila se. Jen se opřela o opěradlo pohovky a čekala. O chvíli později se dostavil i Rónard osobně.

Až se jí zatajil dech. Zralý muž střední postavy, rozložitý v ramenou, oblečený do něčeho, co by nazvala roucho. Jeho barvami byly temně modra a světlounce fialová. Delší tmavě hnědé vlasy mel hladce sčesané dozadu, vousy upravené, zastřižené nakrátko. Letmo si ji prohlédl jiskrnýma hnědýma očima. „Přála jste si se mnou mluvit, paní?... Známe se?"

Hrdlo se jí sevřelo. V zrcadle, pověšeném na stěně, zahlédla svůj obraz: hubený obličej s tenkými, výsměšně zakřivenými rty a s hořkými vráskami kolem koutků úst.

Tohle jsem já? Kam se poděla ta baculka?

„Já jsem přece Sylvia Viktorina... magistře," vykoktala.

„Sylvia!" vykřikl. „Odpusťte, drahá, nepoznal jsem vás! Říkalo se, že chystáte svatbu s Raymondem de Couissy... Pak tady byl ten... Skjold, tvrdil, že vás de Couissy unesl. Vymámil ze mě plánek chodeb..."

„Skjold je mrtvý," oznámila mu. „Prošli jsme chodbami a něco ho zabilo."

„Prošli jste chodbami... Jak jste se vůbec dostala sem do Likaria?"

„Prošla jsem mezi Hladovou bažinou a Jezerem mrtvých světel."

„Nepovídejte..." Brada mu spadla úžasem až na prsa.

Shodila z ramene samostříl a položila ho na pohovku. Sundala batoh a ukázala Rónardovi scorch. Zalykal se údivem.

„Oh! Co jste všechno prožila, má drahá!"

„Všechno vám vypovím, magistře. Ale nejdřív bych se chtěla najíst a především umýt... Asi tak týden jsem nesundala boty." Obrátila se na počestnou gobliní vdovu: „Mohu se tady ubytovat?"

„Pokud máte čím zaplatit," zakvákala počestná vdova odměřeně.

Sylva ukázala na scorch: „Nemám u sebe drobné, ale jistý Gojw Olenor mi za to nabídl plno peněz."

„To by byl hřích prodávat," vybuchl Rónard. „Paní Duúng, vždyť tohle je princezna Sylvia! Samozřejmě - veškerou její útratu připište na účet mně. Připravte princezně lázeň. A pak oběd! Ah, má drahá, musíte mi všechno vypovědět! Kudy jste šla? Jak jste hledala cestu?"

Takhle ho neznala. Chrlil ze sebe slova a tváře mu horečně plály. Tohle nebyl ten rozvážný vědec, tak precizní ve svých přednáškách.

Cítila, jak jí v jeho přítomnosti buší srdce.

***

Pokojík byl sotva tak velký, aby se do něj vešla úzká postel a skříň z bytelných fošen. A pak ještě štoudev, vyrobená právě na tu velikost, aby prošla dveřmi. Sylva seděla ve štoudvi, nohy přitažené k tělu, záda opřená o hrubě ohoblované dýhy. Kolena jí koukala z vody. Počestná vdova kamsi odnesla její oblečení, slíbila přinést náhradní, ale

jaksi se někde zapomněla. Sylva nevěděla, co dělat. Vylézt z vody, osušit se připraveným plátnem, zalézt pod pokrývku a čekat. Nechtělo se jí ještě ven. Máčet se v teplé vodě bylo tak příjemné.

Někdo zaklepal na dveře. Konečně se dočkám oblečení, pomyslela si.

„Vstupte," houkla.

Dveře se otevřely a vešel... Rónard. „Och, promiňte," vyjekl, když ji uviděl ve štoudvi. Z kalné vody, zabarvené bahnem Orcigardu došeda, koukala sice jen hlava a kolena, ale bylo jasné, že Sylva je tak nějak... úplné nahatá.

Přivřel dveře a zajíkavě se omlouval. „Měl jsem starost, jestli se o vás dobře postarali... že nejdete. Jídlo už je dávno na stole..."

„Goblini mi odnesli oblečení a zapomněli mi přinést nové," vysvětlila. Cítila, že je ve tvářích úplně červená. Trapas.

„Hned to zajistím," koktal z druhé strany Rónard.

Natáhla se pro plátno, přehodila je přes okraje štoudve a vesele zavolala: „Nechte to být, mistře Rónarde. Můžete jít dovnitř."

Tedy alespoň se snažila, aby to vesele vyznělo.

Ty malá koketo, vyplísnila se potichu.

Váhavě vešel do dveří a uviděl, že ze Sylvy je vidět jen hlava, plátno a štoudev. Trochu ho to uklidnilo.

Zavrtěl hlavou. „Nemohu pochopit, jak jste se mohla dostat ven z Orcigardu. Daleko zkušenější muži... ehm, daleko zkušenější a silnější muži v močálech bloudili celé týdny a měsíce. A ten Skjold tu byl... Vždyť je to sotva dva týdny! Nebo jste nešla Orcigardem?"

„Šla jsem Orcigardem. Měla jsem mapu."

„Mapu?"

Opatrně odhrnula plátno, vysunula z vody ruku a ukázala k posteli: „Vidíte ten opasek s brašničkou, magistře? Podívejte se do brašničky."

Rozvinul plánek, přenesl ho k oknu a chvíli ho studoval. Pak se neudržel a vykřikl: „To je úžasné! Úžasné! Odkud jste ho vzala? Jistě jste za něj musela zaplatit veliké peníze!"

„Nezaplatila jsem ani liard. Tu mapu jsem nakreslila sama."

„Sama? Ale vždyť... vždyť ta mapa je, pokud to mohu posoudit, správná!" „Shromáždila jsem všechny dostupné záznamy, zprávy nejrůznějších dobrodruhů. Vyhodnotila jsem je, s co možná největší pravděpodobností určila vzdálenosti a světové strany."

Vážně se na ni díval a v hlase měl úctu: „V tom případě je ta mapa výsledkem několikaleté práce."

„Čtyři roky," přikývla. „Ta mapa představuje čtyři roky mého života."

Pak se konečně dostavila počestná vdova s nějakým vypůjčeným oblečením a vykázala Rónarda z místnosti.

***

Gobliní vdova jí přinesla ženský oblek, který by Sylva rozhodně nenazvala prostý, leč vkusný. Naopak - byly to vyzývavé šaty s neuvěřitelně vystřiženým dekoltem, které si vdova vypůjčila od nějaké lidské dámičky, jejíž povolání ze střihu šatů přímo čišelo. Likario - to byly především peníze. Osadu ovládali goblini, ale neuzavírali se před jinými rasami. Kromě nich tu žilo mnoho mužů, obchodníků či řemeslníků, kterým zábava s povětrnicemi vždycky přišla vhod.

Sylva si ten neuvěřitelný výstřih alespoň zakryla nařaseným šátkem, uvázaným cípem dopředu.

Zbytek dne pak strávila v Rónardově pokoji, který byl nepoměrně větší než ten její a kromě postele zařízený i stolem a policemi na svazky papírů, knihy a manuskripty. Už před čtyřmi roky, když Rónard díky přednáškám vstoupil do jejího života, zjišťovala, čím se zabývá. Věděla, že čaroděj působí především jako bojový mág v arkastské pohraniční pevnosti Rudenrog. Tady však pochopila, že Rónard má tento pokoj najaty jaksi nastálo. Možná tu tráví jen pár dní v roce, ale pokoj tu je a čeká na něj.

Poobědvala s Rónardem. Posvačila. Povečeřela. Dopřála si i pozdní večeři. A vyprávěla a vyprávěla. O Raymondově lsti, kterou ji vylákal z loveckého zámečku Skalka. O pevnosti s věžovým mostem. O Skjoldovi a cestě podzemím. Velkou část vyprávění věnovala setkání s Pekelným koněm a putování bažinami. Popis událostí v Nekropoli jí zabral veškerý čas mezi druhou večeří a půlnocí. Rónard poslouchal pozorně a tu a tam se zeptal na podrobnosti.

Nakonec mu přisunula svou mapu. „Nevím, jestli je přesná nebo ne, magistře, ale budu ráda, když si ji obkreslíte. Nebo, víte co, nechte si ji. Nakreslím si novou. Strávila jsem nad ní tolik času, že ji umím zpaměti."

Upřeně se na Sylvu díval. Pak se mapy dotkl prstem a posunul ji směrem k ní.

„Obávám se, že to nemohu přijmout, paní kolegyně."

Podivila se. „A proč ne?"

„To, co mi říkáte, co mi chcete dát, jsou informace. Informace tohoto typu mají cenu zlata - i větší. Cenu života. Měla byste být opatrnější... Sylvo. Neměla byste říkat tyhle věci každému na potkám."

„Ale já je neříkám na potkání. Říkám je vám, magistře," ohradila se dotčeně.

„Já - nebo někdo jiný," pokrčil rameny.

„Vy! Nikdo jiný než vy!" rozdurdila se. „To vy jste ve mně probudil zájem o pterry a Orcigard! Bez vás bych tu mapu nikdy nebyla sestavila! Ach! Ztratila jsem čtyři roky života zbytečnou prací..."

„Nebyla zbytečná," namítl. „Ta mapa vás vyvedla ven z Orcigardu."

„Ach, kdybych se byla věnovala místo mapy plesům a jiným radovánkám, byla bych teď vdaná. Raymond by mě nikdy nebyl zavlekl do tvrze s věžovým mostem."

Rónard pečlivě studoval její tvář. „Vás mrzí, že nejste vdaná, Sylvo?" zeptal se po chvíli. „Ne. Abych řekla pravdu - nemrzí mě to. Ale pro ostatní lidi jsem divná. Vyčlenila jsem se."

Položil ruku na její dlaň. „Víte, Sylvo, proč jsem se uvolil k těm přednáškám? K těm, které vás tolik okouzlily? Pro peníze."

„Pro peníze?" vydechla úžasem.

„Ano, pro peníze. Neberte to nijak zle, ale vy jste zřejmě měla peněz vždycky dost. Jako vévodova dcera... Já vlastně také nepocházím z chudých poměrů, ale odedávna se musím živit sám. Proto jsem dělal ty přednášky."

„Proto také pracujete jako pevnostní čaroděj v Rudenrogu? Pro peníze?"

Ostře se na ni podíval: „Zdá se, že toho o mně víte hodně. Pevnostního čaroděje dělám nejen pro peníze. Mám i jiné důvody. Ale chtěl jsem říct něco jiného. Ty přednášky pro mě byly neskutečně otravné. Těžce zasloužená mzda. Nečekanou odměnou jste mi však byla vy. Dlouho, celé roky jsem vzpomínal... a vzpomínám... jak jste se dychtivě vyptávala, jak vám hořely tváře... na vás."

„Na mne?"

„Ano. Na vás. Mám hrozné výčitky, Sylvo. Když za mnou přišel ten Skjold, nevěděl jsem, co mám dělat. Nevěřil jsem mu. Byl jsem přesvědčený, že lže! Ale pak jsem mu přece jen dal zákres těch chodeb. Říkal jsem si: co kdyby slečna Sylvia opravdu potřebovala pomoc... Teď vím, že jsem se ke Skjoldovi měl přidat a počkat na vás v bažinách pod skalami."

„Nemáte se za co omlouvat... Rónarde," přikryla jejich spojené ruce druhou dlaní. „Prostě to dopadlo takhle."

„Závidím Skjoldovi a Fríghasovi, že tam byli s vámi," vyhrkl.

„Fríghas a Skjold jsou mrtví. Vy jste naživu a jste tu se mnou." Naklonila se a políbila ho na ústa. Byl druhým mužem, kterého políbila, prvním byl Fríghas. Pekelného koně nepočítala.

„Ah, Sylvo, Sylvo," zasípěl. „Vy zkoušíte, co všechno vydržím. Netrapte mne!"

„Netrapte sám sebe, poddejte se tomu. Jsme tu jen my dva. Tak dlouho jsem čekala, až budu s vámi."

Prudce vstal, zdvihl ji ze židle a sevřel do náručí.

***

Podle pouličního šumu za oknem už muselo být k polednímu. Se zavřenýma očima zkoumala dojmy z uplynulé noci.

Nebyla tak úplně nepřipravená. Už dávno před tím měla v malíku anatomické atlasy i lékařské brožurky. V otcově tajné knihovničce kdysi našla bohatě ilustrovanou knížečku nazvanou Růžové chvilky. Pečlivě ji tenkrát prostudovala. Ale číst je něco jiného než prožít.

Tak především Rónard byl neuvěřitelně pozorný a trpělivý. Po počátečním prudkém líbání a objímání se zklidnil a pečlivě prozkoumal její tělo, kousek po kousku. Byla mu za to vděčná.

A pak už to bylo silnější než on. Změnil se v bouři.

Milování s Rónardem pro ni byla mokrá záležitost. Nezaskočilo ji to. Brala to jako důkaz, že její panenství skončilo.

Příjemné, vzrušující, bolestivé, zběsilé.

Teď, po dlouhé noci, se zavřenýma očima přemýšlela, co bude dál.

Slyšela, jak Rónard chodí po pokoji. Konečně nadzdvihla víčka.

Do půl těla nahý, statné tělo, ploché břicho. Pěkný chlap. Jak to, že ho už dávno nějaká neulovila? Založila si ruce pod hlavu. „Tak co, kdy bude svatba?" zeptala se ho. Obličejem mu poškubl vyděšený tik. Rozesmála se. „Neboj se, jenom jsem žertovala. Nemusíš si mne brát za ženu, jestli nechceš."

Zaškaredil se. „Přemýšlím o tom celý zbytek noci," přiznal se. „Ty jsi dcera vévody la Barro a já... tulák."

„A chudý zahradník dostal za ženu nejmladší královu dceru." zazpívala a posadila se. Přikrývka jí spadla až k pasu a odhalila nahá prsa. Ty prsy jí bývaly většinou na obtíž. Překážely, když utíkala. Teď měla radost, že jimi mohla potěšit milovaného muže.

„Musel by ses stát zahradníkem, Rónarde. To je, alespoň podle pohádek, to nejvýnosnější zaměstnání."

Hořce, jen tak pro sebe, prohodil: „K čemu je být členem vládnoucího rodu? K čemu?"

Shodila nohy na podlahu. „Zajímalo by mne, jestli by teď moje krev oživila Strážce v Nekropoli. Co se změnilo tak zásadního?"

Díval se na ni, vrtěl hlavou. Zdálo se, že nevěří vlastním očím ani uším. Co si to nasadil do svého útulného pokojíku? Pro trochu prchavé rozkoše...

Vstala a políbila ho na tvář. „Neboj se, nebudu ti na obtíž. Jsem ráda. že už jsem se toho panenství zbavila. Nějak už mě unavovalo."

Napjatý výraz na jeho tváři změkl.

Položil jí ruce kolem ramen a zdálo se, že ji k sobě přivine.

Ale v tu chvíli někdo zabušil na dveře a vzápětí vpadl do pokoje.

Sylva strhla ze stolu přehoz, tím shodila i nějaké hrnky, které spadly na povalovou podlahu a rozbily se. Přehodila si přehoz přes nahá ramena a zahalila se do něj. Ale nestihla to včas. Chlapík, který do pokoje vpadl, měl chviličku na to, aby ji zahlédl v celé její kráse.

Nijak ho to nevyvedlo z míry. V úsměvu na ni vycenil špičaté zoubky.

Vetřelec byl vysoký a hezký, měl podlouhlou tvář, krátké štětinaté vlasy, vyčesané vzhůru, a dlouhé zašpičatělé uši. Přes ramena přehozený šedý plášť, pod ním kazajku a kalhoty z černé jelenice, mucklutiny vysoké do půli stehen.

„Sběhal jsem celé město, bazilišku," oslovil Rónarda přátelsky, „a nemůžu toho mrňavýho parchanta najít."

Zakřenil se na Sylvu: „Dobré jitro, břízko."

Šibalsky na ni zamrkal.

Poodstoupila, zahalila se do přehozu ještě úžeji. Jednou bosou nohou se v rozpacích podrbala na lýtku druhé. Rozprostovlasatělá, se stopami milování na tvářích...

A neznámý drnčel dál: „Tak co s tím uděláme, vznešený magistře? Zásoby nakoupené, hospoda drahá, ženské pijou jako duhy a Skjúwink fňuká, že ho bolejí játra."

Rónard vybuchl: „Říkal jsi, že bez toho goblina vůbec nemá cenu vyrážet do bažin. Že jenom on nás může provést

mezi klany až na místo."

„Tak jest, mocný princi. Ten mrňavej zjizvenej ničema má mezi orkama tak hroznou pověst, že se žádný z nich neodváží pozvednout proti němu prst. Jako propustka má nevyčíslitelnou hodnotu. Jako průvodce je ovšem k ničemu. Jeho specialitou je chodit pořád dokola."

„A proč tu není, když je tak cenný? Ty ho znáš, Thompsone, tys to s ním dojednal."

„Co já vím, kde je? Až do teďka bylo na toho mrňavýho parchanta spolehnutí. Před nějakými patnácti dny prý vyrazil do Orcigardu s nějakým půlorkem, prý že se včas vrátí..." Sylva si vyměnila s Rónardem užaslý pohled. „Mluvíte snad o goblinovi jménem Stín ve tváři?" vyhrkla.

Úsměv na tváři neznámého vystřídal nelíčený údiv. „Jistě, to je jeho jméno."

„Tak toho jsem před pár dny opustila v Orcigardu, asi třicet mil severně od Hladové bažiny, na jednom z přítoků Vickey. Ten se sem jen tak nevrátí, pokud je naživu."

Teď ovšem neznámému spadla brada. „Eh... heh?" vykoktal.

„Kam vás měl dovést?" zeptala se prostě.

V údivu zastříhal dlouhýma ušima. Jako zajíc, pomyslela si. „Jsi na mě moc rychlá, břízko," zavrněl.

„No já jen, že pokud se v Orcigardu potřebujete někam dostat, dovedu vás tam."

„Och... uff..." zafuněl neznámý.

„Sylvo," vykřikl Rónard. „Chceš snad jít znova do bažin? Zbláznila ses? Vždyť jsi sotva vyvázla!"

„Nějak jsem si nestačila Orcigardu užít do sytosti," pokrčila rameny. Cítila vzrůstající vzrušení. Rovnýma nohama do dalšího dobrodružství!

Neznámý se po očku zadíval na Rónarda: „Kdes ji objevil, starý šibale? Je opravdu tak dobrá, jak říká?"

„Mám mapu Orcigardu," prohlásila Sylva pevně. „Dobrou mapu. Přesnou mapu. Že je to tak, Rónarde?"

Chvíli neříkal nic a pak zafuněl: „Nám přece stačí ta mapa. Nemusíš chodit s námi."

„Ne," zasmála se vítězně. „Jak víš, ta mapa představuje informace, a ty mají cenu peněz. Cenu života! Včera jsem ti ji chtěla dát zadarmo, ty jsi odmítl. Takže má nabídka zní: buď půjdu já s mapou, nebo nic."

„Chm, chm," udělal neznámý nosem. „Trošku zpomal, miloučká, hezoučká. Říkáš, že jsi byla před pár dny třicet mil na sever od Hladové bažiny? A jak ses dostala sem? Vždyť je to cesta na měsíc. Přenesl tě sem snad nějaký Tourainův griffit... chechty chechty?"

„Prošla mezi bažinou a jezerem," vysvětlil Rónard ponuře. „Přes Pohřebiště."

„Oho, hoho? Tomu nevěřím."

„Mám důkaz," vyhrkla, přinesla jsem scorch jednoho ze Strážců. Chceš se podívat? Támhle stojí v koutě."

Přiskočil k ní a zapumpoval jí pravicí, nedbal při tom na to, že se přehoz, chabě přidržovaný jen levičkou, částečně poroučí k zemi. „Jsi přijata do družiny - jak se jmenuješ? Sylva? Jsi přijata, Sylvo. Já jsem Thompson. Budeš s náma zabíjet orky?"

„Orky? Asi ne... jenom když to bude třeba."

„Jasně. Sám bych to neřekl líp. My taky zabíjíme, jen když to je třeba. Nejsi bojovnice, rozumím. Najata pouze jako průvodkyně za... řekněme... polovinu Rónardova podílu. A jestli se osvědčíš, dostaneš stejný podíl jako on. Tak, chrouste zelený," obrátil se ke zkoprnělému Rónardovi, „válečná porada se koná dneska večer na obvyklém místě. Vyrážíme zítra o polednách!"

Lovci skalpů

Když Thompson odešel, pustil se Rónard do Sylvy: „Víš ty vůbec, s kým ses zapletla?" „No to nevím," připustila. „Elf to nebyl, že? A člověk už vůbec ne. Nějaký míšenec?"

„Thompson je velitelem komanda složeného z půlelfů." „No a? Je to snad nějaká hanba být půlelfem?" Potřásl hlavou. „Jsou to půlelfové!" zdůraznil. Téměř se rozzuřila. „Před pár týdny mě kdosi varoval před půlorkem. Je to půlork! říkal. Ten půlork byl Fríghas." „No a? Varoval tě správně. Fríghas tě zavedl do léčky." Na tohle nějak neměla odpověď. Bylo to příliš složité. Skjold a Fríghas nebyli dobří - ale nebyli ani špatní. Šlo spíš o to, že v jednu chvíli ještě neměli odvahu vzepřít se Raymondovi - a ve chvíli druhé už ano.

Rónard ještě poznamenal: „Thompson je lovec orčích skalpů." „Cože?"

„Zabíjí orky a bere si jejich skalpy, za ty si pak vyzvedává v Arkastii odměnu."

„Cožpak je něco takového možné?" Čaroděj pokrčil rameny: „V Arkastii ano." „Ah!"

„To, co Thompson provádí, je špinavá práce, řezničina. Nic pro tebe, Sylvo."

Po očku ho pozorovala: „A ty jsi chtěl jít s Thompsonem... na lov skalpů?"

„Ne, to jisté ne," vyhrkl rychle. „Chtěli jsme jen prozkoumat jednu starou pterrskou stavbu, která vypadá velice slibně. Údajně zachovalá, rozlehlá, blízko od hranice... Té stavbě se říká Supí chrám, máš ho zakreslený ve své mapě, díval jsem se včera."

„Proč tam chcete jít?"

„Získat nové poznatky, magické předměty, zlato."

„Vědomosti a peníze."

„Ano. Říkáš to úplně přesně."

A pak vybuchl: „Jak jinak bych se dostal do Orcigardu, abych zkoumal pterrské stavby a sbíral artefakty? Nemohu tam jít sám! Už loni jsem to takhle udělal a vyšlo to. Prošel jsem s Thompsonovým komandem po jižním okraji Orcigardu, přešli jsme Východní Zrcadlové hory a dostali se do arkastského Pohraničí. Thompson mě doprovodil do pevnosti Rudenrog, já jsem dohlédl, aby mu vyplatili dobrou cenu za skalpy. Získal jsem spoustu materiálu pro

vědecké zkoumání. Tak to chceme udělat i letos. Naše cesta skončí v Rudenrogu. Ale ty by ses k nám neměla přidávat. Jsou to nechutní zabijáci a celá ta záležitost je velice nebezpečná... a pro tebe i zbytečná. Dojdeš s námi do Rudenrogu - a co budeš dělat tam?"

„Říkal jsi, že mě miluješ... dnes v noci."

Líce mu zbělely. Vykřikl: „Ano, miluju tě! Miluju tě od chvíle, kdy jsem tě poznal - už čtyři roky! A proto nechci, aby ses vystavovala nebezpečí!"

„Ty máš v Rudenrogu dům?" zeptala se ho. „Dva pokoje, které mi vyhradili vojáci."

„A já už bych se do těch pokojů nevešla?"

„Ah, to by bylo příliš, příliš pěkné," vydechl.

„Tak půjdu s tebou, zůstaneme spolu. V Rudenrogu budeme mít pro sebe celou zimu... a na jaře se uvidí."

Díval se na ni a neříkal nic.

Zasmála se: „A když otěhotním, svedeme to na Raymonda... Pokud se mi narodí nějaké mimořádně ošklivé dítě, budu říkat, že je Fríghasovo!"

Pevněji k sobě přitiskl. „Co mám dělat?" opakoval. „Co mám dělat?"

***

Byla to lidská hospoda, což ovšem neznamenalo, že by patřila nějakému člověku. Jejím majitelem byl goblin a zařídil ji pro lidi a jim podobné tvory, jako například elfy a půlelfy. Likario bylo tolerantním místem a nikdo v něm nebyl šikanován z rasových důvodů. Máš peníze? Skvělé. Támhle se posaď a utrácej. Nemáš? Tak vypadni, ty špinavý člověče, elfe, půlelfe, gobline, orku. Zároveň však goblini tvořili drtivou většinu obyvatel Likaria. Lidí tu bylo sotva tolik, aby uživili tuhle jedinou hospodu. A elfové a míšenci? Ti mívali v Likariu málokdy co na práci.

Thompsonovi přátelé se posadili do nejvzdálenějšího kouta a nechali si přinést kus pečeného kance a několik džbánů vína. Místní štamgasti se na ně škaredili, protože Thompson a jeho kumpáni byli hluční a vyzývaví, ale nikdo si netroufl jim nic vytknout.

„Tohle je Sylva," řekl Thompson ostatním členům party.

„Jmenuješ se jako jedna princezna z Barro," usmála se na ni mladičká míšenka s podlouhlou tváří, které se také říká koňská. „Já jsem Arietta." Všichni se představili. Drobný elfo-lidský hošík s vykuleným pohledem a křivými veverčími zoubky měl přezdívku Čolek. Tváře měl pokryté kratičkými hustými vousy, které vypadaly spíš jako srst, ovšem pod nosem a na bradě měl jen holou kůži.

Pak tam byla zhruba pětatřicetiletá půlelfka s tvrdým pohledem, které ostatní říkali Ri. Kdysi dávno jí někdo rozřízl ústa od ucha k uchu a pak je zase sešil hrubými stehy. Bílé jizvy jí zůstávaly na lících, přestože se je pokusila zamaskovat tetováním.

Poslední z nich byl Skjúwink a vypadal jako čistokrevný elf. Jenže byl starý. Copak jsou na světě i staří elfové? Dlouhé, mléčně bílé vlasy měl zastrkané za špičaté uši a obličej plný vrásek. Když se usmál - a on se usmíval často - bylo vidět, že téměř polovina zubů mu už vypadala. Zbylé pahýly, zčernalé a zažloutlé, uzavíraly ústní dutinu jako zdecimovaná armáda bojující svůj poslední boj.

Ri, Čolek a Arietta na sobě měli čistě elfské oblečení: haleny z jelenice, na švech rozřezané do třepení, zdobené mušlovou perletí, korálky, ptačími peříčky. Místo kalhot jen samostatné nohavice a mezi stehny protažený dlouhý pruh látky, podstrčený pod opaskem, jehož konce plandaly až ke kolenům. Na nohách měli obuté vysoké mucklutiny. Skjúvink byl oblečen podobně, jenže jeho halena i nohavice vypadaly staře, prastaře, stejně jako on sám. To Thompson byl vyparáděný po městském způsobu: kalhoty z kůže, pěkná šedá košile a vesta.

Sylva a Rónard se usadili na volné místečko na lavici.

„Stín ve tváři zmizel někde v bažinách," vysvětlil ostatním Thompson. „Místo něj jsem naverboval Sylvu. Ona nás dovede až na místo." „No, bez goblina už je to vlastně jedno," zahučela Zjizvená Ri.

Sylva se na Thompsona upřeně zadívala. Nedělala žádné okolky. „Slyšela jsem, že se živíte lovem orčích skalpů. Vraždíte orky za peníze."

„Ohó, krasavice," zasmál se Thompson. „Můj přítel Rónard přehání. Ne, my vůbec orky nevraždíme. Pokud nějaké zabijeme, pak je to v poctivém boji. Takřka v sebeobraně."

Vzpomněla si na kreaturky pobité Raymondovými žoldáky, na pach krve, žluči a výkalů z rozpáraných střev.

„Viděla jsem zmasakrovaný orčí hoogan," vyhrkla rozzuřeně. „Samice i mláďata s usekanými údy. Starce vykuchané jako ryby. Nelíbilo se mi to, i když někdo stál vedle mne a říkal jsou to jenom orkové. Nelíbilo se mi to tenkrát a vím, že se mi to nebude líbit ani příště."

Thompson zvážněl. „Ne, my nezabíjíme samice a mláďata, břízko. To by bylo kontraproduktivní.""

„Co jsi to řekl?"

„Kontraproduktivní. To slovo se mi líbí. Můžu ho opakovat pořád dokola a neomrzí se mi."

„Tomu nerozumím."

„Slovu kontraproduktivní!"

„Ne, já vím, co to slovo znamená. Ale nechápu, jak to myslíš."

„Tak poslouchej dobře, lesní vílo. Nastraž uši. Je pravda, že jsme se loni touhle dobou nechali od orků najmout jako žoldáci."

„Najmout od kohože?"

„Od orků."

„A proti komu? To se dáte do služeb orků a napadáte lidské osady?" Thompson se rozesmál a s ním se smáli i ostatní. Kolozubý Skjúwink na všechny cenil svých pár zubů a plácal se do kolen.

„Ty mě zkoušíš, tajemná krasavice," zalykal se Thompson. „Necháme se najmout orky a pak bojujeme proti komu asi?

No přece proti orkům!"

„Ah? Orkové si vás najímají proti orkům?"

Thompson se zvolna uklidňoval.

„Asi takhle, luzný přelude, my nejsme zabijáci. Nejsme ani šílení vrazi jako je Gordon Fee. Hrajeme podle pravidel,"

„A pravidla jsou jaká?"

„Pravidla jsou různá. Jedna pravidla jsou ta, podle kterých žijí orkové. Množí se jako králíci. Pokud mají pár dobrých let, přemnoží se, zaorčí celé území. Vyžerou všechnu potravu. V dalších rocích prožívají hladomory. Ovšem orkové nechtějí umírat hladem. Radši chcípají v boji. To se jim líbí víc. Jednotlivé klany mezi sebou neustále válčí - o území, o samice. Meziklanové války zajišťují, aby se lovecká území nepřeorčila.

Jenže v Orcigardu vznikla nová pravidla. Pravidla stanovená Temným mágem, když uchvátil vládu nad celým územím. Náš starý dobrý kamarád Alarich Touraine už pár desítek let uplatňuje zásadu orčího míru. Zakázal orkům meziklanové války, chápeš, ty moje hlavičko starostlivá? Doufá asi, že přemnožení orkové budou drancovat arkastské Pohraničí. No, zatím mu to docela vychází. Ale nenávist mezi klany přetrvává.

Loni nastala tahle situace: uvízli jsme v bažinách a nevěděli kudy kam. Stín ve tváři s námi tehdy nebyl, veškeré korálky jsme porozdávali a všecku kořalku vypili. V mokřině nás zaskočili orčí bojovníci. Bylo jich jen asi dvacet, ale měli mnohem výhodnější postavení. Nechtěli jsme bojovat - sice bychom byli prorazili, ale někdo z nás by tam byl určité zařval. Vyjednávali jsme. A jejich šéfík, takový potetovaný kuliferda, se vytasil s návrhem: tři míle od jejich hooganu se usadil jiný klan, klan jménem Červený bobr. Červení bobři začali lovit ryby v lovištích starousedlíků, sbírat červy na jejich nalezištích. Přivandrovalí orkové z Červeného bobra se tam prostě chovali jako doma. Lovci z domácího klanu chtěli nabrousit pazourkové sekery a rozbít nevítaným sousedům hlavy. Jenže nakonec si netroufli. Pokud by začali válčit, Alarich Touraine by vyslal své elitní bojovníky a ti by rušitele míru pochytali a pověsili za nohy nad bažinu plnou masožravých ještěrek. Párkrát už se to prý stalo. No, a pak jsme tam přišli my."

„Zmasakrovali jste klan Červených bobrů," podotkla Sylva

„Ne tak docela, šumící bystřinko. Pobili jsme pouze samce. Samice a mláďata přijal pod svá ochranná křídla - nebo spíše pod své ochranné ploutve - starousedlický klan. Doba zimního páření se blížila a s vyšším počtem samic se zdálo, že bude ještě radostnější než obvykle."

Široce se usmíval a cenil na Sylvu drobné špičaté zoubky: „Uspokojilo tě toto vysvětlení, snová vidino?"

„Hm, hm," hučela Sylva. Nějak se jí to celé nezdálo, ale nedokázala najít argumenty.

„Co jsi pořád tak nedůvěřivá, kočičko?" naštětila se Zjizvená Ri. Měla zvláštní drnčivé ér. „Thompson to řekl jasně - hrrajeme podle prravidel. Podle těch původních, orrčích. Víš ty vůbec, co se s orrkama děje v rříjnu?"

„Jo, to vím. Mají říji. Jako jeleni. Páří se jenom jednou za rok, ale zato důkladně, celý měsíc."

„A víš, co dělají v zárří?"

„V září? Co by měli dělat v září?" „No přece se připprravují na rříji! V zárří orrkové odjakživa podnikají loupeživé nájezdy, aby měli dost darrů, kterrými by obdarrovali své samice, přípdně aby uloupili samice sousedním klanům."

„Takové zářijové výboje mají svůj význam, to je vědecky dokázané," vstoupil znovu do hovoru Thompson. „Slabší orkové v bojích zajdou a silní pak oplodní samice. Tím je zajištěné, že se nebudou rozmnožovat nějací chcípáčci, ale jen statní, silní kabrňáci."

„No a loni bylo taky zárří," doplnila Ri. „V zárří jsou orrkové nabušení touhou po boji. Měli všechny výhody na své strraně."

„Takže jste stáhli Červeným bobrům skalpy a nechali jste si je v Rudenrogu proplatit."

Thompson se zazubil: „Jak jsem řekl - orkové se množí jako králíci a pokud se najde blbec, který za jejich skalpy platí - proč toho nevyužít? Ale vraťme se k problému. Tentokrát nejdeme zabíjet orky. Toto je vědecká výprava, která má prozkoumat Supí chrám."

„Vy už jste tam někdy byli - v tom Supím chrámu?"

„Stín ve tváři tam byl. Prý je to velká stavba, napůl vysekaná do skály, zachovalá. Kolem dokola je řada vysokých sloupů, prostřídaných sochami supů... nebo nějakých podobných ptáků."

„Aha..," Odmlčela se, před očima si vyvolala svou mapu. Prstem jezdila po hrubé stolní desce. Tady a tady... sever, jezerní pásmo, Bílé rozvaliny... tudy by měla vést gobliní obchodní stezka...

„Tam se dá dojít po gobliní obchodní stezce," řekla nahlas.

„No jasně, krasomilo. Stín ve tváři byl v Supím chrámu letos na jaře, když šel kolem s obchodníky. Vydělával si tou dobou na svou hrst žížal jako strážce karavany." „Co ještě říkal Stín o tom chrámu?" zeptala se.

Thompson se k ní naklonil přes stolní desku, šibalsky na ni mrkl a zašeptal. „Tobě to prozradím, šikulko, protože tě Rónard prověřil. Tam u té Supí skály je obětiště nějakého starého boha. Goblin viděl obětní kameny, což znamená, že dole v katakombách budou obřadní nože, mísy na vyrvaná srdce, kněžská roucha, zdobené masky a tak dál. A to všechno nepochybně ze zlata. Tam v podzemí čeká... HROMADA ZLATA!"

„Ach!" uniklo jí. Rázem pochopila, proč se Rónard nechal zatáhnout do tohoto pochybného podniku.

***

O hodnou chvíli později už seděla Zjizvená Ri na Thompsonově klíně, halenu svlečenou, horní polovinu těla zakrytou jen průsvitnou košilkou z nadýchaného batistu, kterou by u divoké válečnice nikdo nečekal. Ri, Thompson i Arietta s koňským obličejem pili jako o život. Mladičký Čolek spal s tváří položenou v louži vína na stolní desce, Skjúwink se neustále otřásal smíchem a nemohl přestat. Rónard už Sylvu několikrát vyzval k odchodu, ale té se nechtělo, protože debata byla víc než zajímavá. Týkala se dávných pterrských bohů.

„Můžeme si jen libovat," říkal právě Thompson, „že nás nikdo nenutí věřit na nějaké za-tra-cené bohy. To tamti chudáci, co jim Rónard říká pterrové, ti to měli daleko horší. Ani chvíli klid, povídám. Každou chvíli je mohli chytnout

knězi, hodit je na obětní kámen a ještě peleta... tetap... te-pa-jí-cí srdce obětovat bohům. Obětovat to srdce. Já jsem to viděl, čičorečko, obrázky na jedné staré budově. Na tom prvním obrázku o-buv-ník v poklidu si je tu svou obuv, na druhém pak Bůh s ptačí hlavou vy-zý-ván knězi. Na třetím obrázku už knězi neš-ťast-ní-ka lapají a rozešitou obuv za-ha-zu-jí. A pak už jen samé ne-chut-nos-ti, kvítku medový."

„Jak vypadal ten obuvník na obrázku?" zeptala se Sylva.

„Jak vypadal? Neviděla jsi nikdy o-buv-níka?"

„Měl ptačí hlavu?"

„Co já vím? Ri, lásko," otočil se Thompson ke zjizvené půlelfce. „Ten chudák na těch obrazech - měl ptačí hlavu? Knězi - ti ji měli. A ten jejich bůh - hlava jak z orla. Ale o-buv-ník?"

„Ten zkurrvysvn byl nakrreslený jenom zjednodušeně," vzpomněla si Ri.

„Stylizovaně, říká se - stylizovaně," smál se stařec, až se mu brada klepala.

„Koukni na něj, na elfa," ukázal Thompson. „Neumí chlastat. Nic nevydrží."

„Nenavážej se do něj!" utrhla se na Thompsona Ri. „Závidíš mu, že je čistej elf, parrchante!"

„Jak tedy vypadal ten obuvník?" zeptala se Sylva znovu.

„Hlavu jako kouli, nos jako skobu," prohlásila Ri.

To už Sylvu dožralo. „Do prdele," prohlásila, protože už měla taky dost upito. „Tady se nedá vědecky pracovat! Poví mi někdo, jak vypadali ti pterrové? Měli ptačí hlavy?"

„To teda neměli," vložila se do debaty Arietta. „Ty ptačí hlavy - to byly jen ri-u-tál-ní masky."

„Obřadní," napověděl Skjúwink a smál se dál. „Obz... obzř.. obřadní."

„Byli to tedy lidé?" nedala si Sylva pokoj.

„Pokud mají lidé čtyrry stopy na výšku a trři stopy v rramenou, tak to byli nějací zkurrvení lidé," vysvětlila Ri.

„Jestli neměli ptačí hlavy - proč, u všech všudy - všechny ty masky? Všechny ty sochy a kresby, o kterých jsem slyšela, měly hlavy orlů, supů, sokolů..." „Ptačí kult," řekl Rónard. Dlouho mlčel, ale teď promluvil.

„Ptačí kuli, ano. Ale proč?"

„Protože uměli létat."

„Cože?" podívala se na něj upřeně. „Uměli létat?"

„Ano. Podle všeho dokázali létat. Jako ptáci."

„To létali pomocí kouzel?"

Rónard pokrčil rameny: „Co já vím?"

„Co jsou to kouzla, bystrooká laňko?" vmísil se do hovoru Thompson, který nedokázal mlčet. „Tak například Skjúwink má kouzelný meč."

„Kouzelný..." upřeně se zadívala na stařičkého elfa.

„No, u sebe ho nemá," vysvětloval Thompson. „Ale zítra ho uvidíš."

„Tak kouzelný, aby nebyl vidět, zase není," řehonil se Skjúwink.

„A jak... v čem je kouzelný?" vyptávala se Sylva.

„Rozetíná kámen i železné brnění," vysvětlovala Arietta „Přetíná jiné meče, jako by byly z vosku."

„Šipka ze samostřílu taky probije železné brnění," namítla Sylva.

„No vidíš - a to je ten problém, motýlku přelétavý. Možná je v tom meči nějaké kouzlo - a možná je jen dobře vy-ko-va-ný. Pomocí nějakých tajných postupů. A tak je to i s létáním těch Ptáků. Možná kouzlo, možná teknich... tek... tech-ni-ka."

„A jak je to tedy?"

„Elfové to vědí," podotkl Thompson. „Ti od Vickey i ti z Izironku. Žijí tu odedávna. Kdysi s pterry válčili."

„Naučili jsme se od Ptáků to jejich písmo," řehtal se stařec.

„Vy jste přeci napůl elfové," obvinila je Sylva. „Cožpak nic nevíte?" Kolem stolu se rozhostilo ticho. Sylva si uvědomila, že plácla něco nevhodného.

„Máme ti snad vyprrávět o našem zkurrveným dětství?" řekla pak Ri.

Thompson se zakřenil, ale veselost v tom nebyla. „Bylo by to smutné vyprávění, ach, smutné, přesmutné. Plakali bychom a plakali..."

„Sedím tady s půlelfama," řehonil se stařec a cenil žluté pahýly zubů. „S půlelfama! S půlelfama! Já se s nima kamarádím!"

Rónard Sylvě položil ruku na rameno: „Pojď spát. Zítra vyrážíme, bude to dlouhý den."

Před usnutím se ještě jednou pomilovali.

„Víš," svěřil se pak Rónard, „myslel jsem, že už jsem příliš starý. Cítil jsem se tak. Nevěřil jsem, že ještě budu spát se ženou... a navíc se ženou, kterou budu milovat."

„Jsi zklamaný? Zdržuje tě láska od tvého... vědeckého bádání?"

„Ne. Jsem jenom překvapený. Víš, jsem mnohem starší než vypadám."

„Já vím."

„Cože víš?"

„Já vím, kdo jsi."

„Jsem magistr Rónard, pevnostní čaroděj v Rudenrogu."

„Znám tvé skutečné jméno."

Zašeptala mu je do ucha.

„Cože? To není možné. Odkud to víš?" vykřikl.

„Hledala jsem v pramenech," vysvětlila. „Zamilovala jsem se do tebe už tehdy před čtyřmi roky. Zajímala jsem se o

tebe. Hned na začátku jsem zjistila, že jsi jedním z pěti Heretiků, kteří byli v roce sto osmnáct vyobcováni z arkastského vysokého učení. Kolik ti tehdy bylo let? Všichni Heretici bylí mladí a progresivní, ale už vyučovali studenty. Odhaduju, že ti tenkrát bylo pětatřicet.

„Třicet čtyři," hlesl.

„Hm - a teď máme rok sto šedesát jedna. Brzy tedy oslavíš - nebo jsi oslavil - sedmasedmdesáté narozeniny."

„To je nesmysl," pokusil se odporovat, ale neznělo to přesvědčivě. „Cožpak vypadám jako nějaký dědeček? Bude mi osmačtyřicet."

„Hahá, vypadáš jako dobře zachovalý pětačtyricátník, ale je ti sedmasedmdesát. A to jsi ještě břídil proti Alarichu Tourainovi. Tomu už musí být víc než sto padesát let, možná sto šedesát! Temný mág se naučil zastavit své stárnutí - a tys na to přišel taky!"

„Hmmm... ale jak jsi přišla na mé skutečné jméno?"

„Narazila jsem v archivech na stopu a šla po ní. Spořila jsem kapesné a najala agenta, který podplatil jednoho písaře z arkastské královské spisovny. Písař pro mne opsal klíčové dokumenty. Jeden z Heretiků byl druhým legitimním synem arkastského krále Oakleye. Proto byli Heretikové pouze vyobcováni, nikoliv usmaženi na hranici. A tím královským synem jsi ty! Tvá matka byla královna a tvůj otec král. Takže ty jsi princ! Arkastský princ!"

Rozesmála se.

„Ne," zahučel. „Žádný princ. Jsem jenom prastrýc současného mladého krále, nic víc. Ale ví to jen hodně málo lidí. Skoro nikdo.... Byl jsem přesvědčený, že všichni, co to věděli, už jsou dávno zemřeli."

„Pra-prastrýc," opravila ho. „Pocházíš z dynastie arkastských králů. Máš v sobě neředěnou krev..." Pak se zasmála: „To, co jsme před chvílí prováděli, bylo mírové spojení Arkastie s vévodstvím Barro."

„Závidím ti, že se dokážeš všemu smát," řekl nespokojeně.

„Všemu, jenom ne tobě," přivinula se k němu. „Ty jsi můj velký pán a vládce."

Políbila ho na ústa, jeho vousy šimraly.

Hospoda Na rozcestí

Ráno už na nic nebyl čas. Museli se sbalit, pošhánět výbavu tak rychle, aby o polednách poobědvali a mohli vyrazit. Hned na začátku si Sylva uvědomila, že nemá vůbec žádné peníze. Rónard jí sice nabídl, že obstará všechno potřebné i pro ni, ale Sylva už věděla, že čaroděj nemá peněz nazbyt. V náhlém záchvatu paniky se rozhodla prodat nalezený scorch onomu goblinovi, který o něj projevil zájem. Rónard hněvivě vybuchl, že takový nález se přihodí jednou za život a pokud ona, Sylva, scorch prodá, nikdy už ho nedostane zpět. Nabídl jí pak, že scorch odkoupí sám, což ona odmítla a chtěla mu ho dát darem. Prožili první mileneckou hádku, o to bouřlivější, že neměli čas a nemohli si ji dostatečně vychutnat.

Sylva pak vyklepala z Fríghasova batohu hrst zlatých dvojmincí, které našla v doupěti ghúlů a na které mezitím zapomněla. Obešli s tím několik obchodníků a ukázalo se, že za to nakoupí novou přikrývku, kalhoty z kůže, dvě teplé vlněné košile, kus stanové plachty, balík trvanlivých špekových placek, špalík slaniny. Pak ještě pár řemenů, aby se to všechno dalo přikšírovat k batohu. Ukázalo se, že největším problémem jsou šipky do samostřílu. Goblini ještě nedokázali nový vynález, samostříl, tak úplně vstřebat. Hrst šipek Sylva s Rónardem nakoupili u jednoho prodejce kuriozit za neskutečné peníze, Sylvin zbytek zlata na to nestačil, a tak musel sáhnout do kapsy i Rónard.

V Rónardově pokojíku pak všechno cpali do batohů, smotávali do bandalírů. Rónard Sylvě vnutil nějaké další košile, punčochy, pláštík s kapuci a takzvanou kočku, což byl kus kůže, která se váže kolem ledvin. Bránila se, říkala, že strávila v Orcigardu čtrnáct dní a vystačila jen s tím oblečením, které měla na sobě.

„Měla jsi štěstí na pěkné počasí," vysvětlil jí Rónard. „Teplé září. Ale teplé dny už brzo skončí. A taky nikdy nevíš, kdy se z Orcigardu dostaneš ven. Jestli za týden - nebo až na jaře. Musíš být připravená na déšť i sníh."

Podvolila se a všechno pokorně zabalila. Její batoh, když ho potěžkala, měl nejméně dvacet liber.

Původně si sice chtěla obléci brigantinu a vzít scorch s sebou. Nakonec však obě ty věci nechala v Rónardově pokoji. Brigantina byla těžká a neohrabaná, se scorchem zase neuměla zacházet. Jedna zbraň - kuše - jí musela vystačit.

Na cestu se oblékla do osvědčené modré sukně s kabátkem ze stejné látky, doplněné pláštíkem s kapuci, obula mucklutiny.

V pozdním odpoledni šlapali po cestě vydupané mulami gobliních karavan. Soumrak se blížil a nikdo se neobtěžoval tím, že by se začal rozhlížet po tábořišti. Kolem rostl hustý smíšený les, samé břízy, modříny a jedle. Tu a tam zabzučel vzduchem komár, ale zatím jich moc nebylo. Bažiny byly ještě daleko. Sylvu začala zmáhat únava. Z předchozích zkušeností věděla, že je to jen prvotní slabost, kterou lze překonat a která pak odezní. Ale ten nacpaný batoh ji tak táhl k zemi!

Ostatně, všichni táhli podobný náklad. Batohy, přikrývky smotané do bandalírů, křížem přes prsa řemeny a na nich zavěšené vaky a brašny. Skjúwinkův batoh neměl popruhy na ramena, ale pásku, zaklesnutou kolem čela.

Půlelfové byli vyzbrojení luky a tesáky. Rónard neměl žádnou zbraň, jen dlouhou jasanovou hůl, která vypadala velice opotřebovaně. Před cestou odložil Rónard své roucho a přioděl se do městského oblečení podobného tomu Thompsonovu - do soukenných kalhot, košile, vesty s kazajkou a pohodlných vysokých bot. Nejvíce byla Sylva zvědavá na Skjúvinkův kouzelný meč. Ano, byl impozantní, s jílcem pro obě ruce, dlouhý dobrých pět stop, zasunutý v pochvě z prastaré zdobené kůže. Stařičký elf ho nesl zavěšený na zádech.

„Kam to vlastně dneska chceme dojít?" zeptala se Sylva Rónarda.

„Do hospody Na rozcestí," řekl čaroděj.

Ach tak! Hospoda na rozcestí! Měla ji přece ve své mapě!

„Ale to je přece čistě goblinské zařízení," řekla opatrně. „Nechají nás tam přespat?"

Pokrčil rameny. „Nikdy jsem tam nebyl."

Houkl dopředu: „Hej, Thompsone, nebudeme mít v hospodě Na rozcestí nějaké potíže? Tady Sylva správně říká, že je to podnik jen pro gobliny a pro orky."

Thompson na ně počkal. „Jednou jsme tam už přespávali. Ale... ale to s náma byl Stín ve tváři."

„To si myslím, že se Stínem jste tam byli v bezpečí,"4 vyhrkla Sylva. „Ale bez něj? Lidi a půlelfové?"

„Je nás sedm, rajský polibku," pokrčil Thomas rameny, „a jsme ověšení zbraněmi.
Nikdo si na nás netroufne. Ostatně hospoda je támhle, už vidím světla. Nikam jinam se dneska nedohrabeme... Přemýšlím ale o jiné věci: nedostaneme se do Orcigardu obvyklou cestou. U hranic do Orcigardu jsou prý na stezce orčí stráže, Tourainovi bojovníci, vybírají od karavan poplatky."

„Jak jsou velké ty poplatky?" zeptala se Sylva prostoduše.

„I ty má prostoto," zasmál se Thompson. „Jak jsi rozkošná ve své naivitě! My přece nejsme žádní goblini - ne a ne a ne. Víš, co by udělali orkové, až by uviděli, jak se tam šineme?"

„Zabili by nás."

„Tak. Vůbec by se nerozmýšleli. A my se přece chceme dostat k Supímu chrámu po-ti-chouč-ku."

„A když půjdeme bažinami, orkové nás nenapadnou?"

„No, jednak se jim budeme snažit vyhnout, kvítečku. A víš, usedlí orkové nejsou ani zdaleka tak bojovní, jak ti o tom vyprávěla babička. Dá se s nima jednat. Obdarujeme je kořalkou a korálkama..."

„A jak se teda dostaneme do bažin? Jak najdeme cestu k Supímu chrámu?"

„To je přeci tvůj úkol, miloučká. Kvůli tomu jsme tě s sebou vzali."

Během řeči už došli téměř až k hospodě. Byl to rozlehlý, bytelně stavěný srub, ze stran ještě zvětšený otevřenými přístřešky, v nichž byly ustájeny muly. Ačkoliv se teprve smrákalo, na všech rozích už hořely pochodně.

Jak se Thompsonova výprava blížila, ukázalo se, že z větší části to nejsou hořící louče, ale magická světla z pterrské pozůstalosti.

Na volném prostranství před hospodou někdo zatloukl do země kůly a položil přes ně dřevěné desky - tak vznikly dlouhé stoly a lavice. Na lavicích seděly hloučky postav oblečených v pěkných barevných oblecích i v ocvočkované kůži.

„Tamhle si sedneme," ukázal Thompson k volné lavici, „a vypracujeme plán."

Jak procházeli kolem otevřené stáje, zahlédla Sylva něco, co jí vyrazilo dech. Vedle ustájených mul, přežvykujících svou dávku obroku, ležely na slámě tři ženy.

Tři lidské ženy. Ženy v potrhaných šatech a se zakrvácenýma bosýma nohama. Ve tvářích měly vyděšené a uštvané výrazy, jež nemizely ani ve spánku. Všechny tři nešťastnice spaly, ačkoliv teprve nastával soumrak. Jak se Sylva dívala, uviděla řetěz, kterými byly pospojovány. Obtáčel jim kotníky pravých nohou a po straně byl uvázán ke sloupku podpírajícímu střechu.

„Co to znamená?" vyhrkla Sylva. Všichni ostatní se tam zastavili s ní.

„To jsou otrokyně," vysvětlil po chvíli Thompson. „Lupiči je unesli z jejich vesnice a teď je vedou do Orcigardu."

„To není možné! To přece nejde!"

Rónard ji chytil za rameno: „Pojď, Sylvo, to není naše věc."

„Ale přece..." bránila se. V tu chvíli jí chyběla slova. Věděla už drive, že v Orcigardu probíhá obchod s lidskými ženami, to patřilo ke koloritu všech těch příběhů. Ale teď to viděla na vlastní oči. Srdce se jí sevřelo.

Jedna z otrokyň otevřela oči a uviděla tváře, které byly alespoň částečně lidské.

„Pomozte mi, prosím," zakvílela.

„Pojď," vzal Rónard Sylvu za ruku a vlekl ji pryč.

„Pomozte mi! Prosím! Prosím!" znělo za nimi. Pak se odtamtud ozvalo mlasknutí, jak ženě někdo vrazil facku. Kvílení utichlo. Rónard s Thompsonem odtáhli Sylvu k lavicím. Ráda shodila z ramen těžký batoh a posadila se. Nohy se pod ní klepaly. Jak je tohle možné?

Gobliní číšník v zamaštěné zástěře se přišel poptat, co si přejí, a Thompson objednal nějaké jídlo.

„Vybal tu svoji mapu, lesní vílo," vybídl pak Sylvu. „Musíme vymerkovat, kudy do Orcigardu vlezeme."

Rozbalila mapu. Ruce se jí třásly, ale pozvolna se uklidňovala.

„Tady," ukázala, „jsme teď. A tady je Supí chrám. Jsme od něj vzdáleni nějakých šedesát mil. Tři dny po obchodní stezce, ale jak říkáš, my po stezce nemůžeme. Tady je však něco, co by nám mohlo pomoci. Cesta odnikud nikam. Zdá se, že vede správným směrem."

„Cesta odnikud nikam?"

„Ano. Dlážděná cesta napříč pralesem. Vede od severu k jihu. Pokud teď půjdeme patnáct mil na severozápad a udržíme směr, musíme na ni narazit. Budeme se jí držet a ujdeme dvě třetiny cesty k Supímu chrámu."

„A pak? Až dojdeme nakonec té cesty?"

„Tady je jezerní kraj. Mohli bychom se plavit po vodě."

„Mám hrozný hlad," zahučel Čolek. „Kde jsou s tím jídlem?"

„Jasně, břízko," dokončil Thompson plánování. „Teď buď tak hodná a tu svou mapu zase schovej. Budeme ji určitě potřebovat."

Rozhlédla se a uviděla pár postav v onýtované kůži, které jen tak naprázdno postávaly kolem nich. Hrdlo se jí sevřelo.

„Něco se děje?"

„Problémy," sykl Rónard. Seděl jaksi toporně, se zády narovnanými jako podle pravítka, pravicí se škrábal za krkem.

„Schovej tu mapu, buď tak hodná." Stříbrovlasý Skjúwink se zubil a rozhlížel do všech stran. „Orok iss kygchwaa, orok iss kygchwaa," prozpěvoval si tichou písničku.

Třesoucími se prsty balila mapu. „Co to říká? Co říká Skjúwink?" zajektala.

Zjizvená Ri se k ní naklonila přes stůl. „To je elfská válečná píseň," zašeptala. „Znamená skřeti vylézají. A ty bys mohla natáhnout tu svoji kuši. Nenápadně, hlavně nenápadně.

„Aha," pochopila konečně Sylva. „Jsme až po krk v sračkách."

Pět nebo šest bojovníků už je obklopovalo a další se k nim klátili. V šeru nedokázala rozeznat, co jsou zač, ale dobře viděla onýtované kazajky, bílé odlesky vyceněných zubů a rudou či žlutou záři v očích. Goblini a orkové. Otrokáři. Už věděla, že goblinům se oheň v očích odráží žluté, kdežto orkům červeně. Tady ovšem nezáleželo na tom, kdo je ork a kdo goblin. Všichni byli dobře vyzbrojení - sekerami, zubatými šavlemi, dýkami. Jejich zbraně však zatím zůstávaly za opasky.

Sylva se shýbla pod stolní desku, přitáhla si samostříl a zopakovala všechny ty pohyby - vyndat páku, zasunout ji do výřezu... a založit šipka Kde jsou ty zpropadené šipky? Tady, v batohu, hned nahoře. Oddělila jednu ze svazku a zasunula na správné místo. Nahoře, nad stolní deskou, zněly hlasy.

Vylezla zpod stolu.

Teď je obklopoval prstenec asi deseti postav. Jejich mluvčím byl roztlemený goblin v brigantině dětské velikosti, vyrobené zřejmě přímo na míru. Na loktech i holeních měl nasazené zdobené bronzové chrániče, kolem lysé lebky ovinuty pestrý šatek. Z lopuchovitých uší mu viselo asi deset náušnic a každá byla jiná. „Takže ty být Thompson," říkal právě goblin. „Já slyšet už o tobě. Co ty dělat právě tady? Ty být lovec skalpů! Pár mých hochů, zdá se, s tebou mít nevyřízený účet. To být moc zlí hoši, ti mí hoši."

Rónard se stále drbal za krkem a Skjúwink prozpěvoval svoji písničku, teď už bezhlesně, jen pohyby rtů.

Thompson seděl zadumaně s lokty opřenými o stolní desku, pěstmi si podepíral bradu.

„A ty být kdo, ty maličký zelený žabáček?" zeptal se goblina zasmušile. „Mít ty nějaké jméno?"

Goblin vypjal prsa: „Já Guxkoj, Černý mráz. Já lovit lidské samice a prodávat je Mágovi i půlorkům z Hengerone. Ty líbit se mi, Thompson. Já říci svým zlým hochům, aby oni tobě neubližovat."

„No, kdyby tě to příliš neobtěžovalo, Černá námrazo..." Mimoděk se obrátil k Skjúwinkovi a prohlásil lhostejně: „Bude to jako v Dolních stržích."

Sylva nechápala, co poslední poznámka znamená, a nezajímalo to ani Černého mraze.

„Já nabídnout obchod tobě, Thompson. Ty mít něco, co mně se líbit. Mít pěkné samice! Tady ta mladá, ó, ta moc pěkná," ukázal na Ariettu. „Nejlepší cena za ni. I tahle ne úplně mladá, co schovávat se pod stůl. Za ni také dobrá cena."

Thompson si ho zadumaně prohlížel: „Kolik nabízíš? Rovnou ti říkám, že nejdu pod dvě stě sorynů za tu mladou."

Sylvě přejel po páteři ledový strach. Thompson ji teď prodá orkům a nic jí už nepomůže!

Goblin se zasmál. „Ty být lišák, Thompson, ty mít za ušima. Ale tu třetí, tu s rozříznutou hubou, tu já nechtít! Ona stára a hnusná! Hnusná jako..," chvíli hledal vhodné přirovnání. „Hnusná jako zadnice!" vybuchl smíchy.

Byla to jasná výzva. Goblin vůbec nechtěl obchodovat. Chtěl jenom Thompsona vyprovokovat, muže pobít a ženy si vzít. A správně pochopil, že Ri bude muset zabít taky.

A tohle byla ta chvíle, signál pro jeho zabíječe.

Rónard, s rukou stále za krkem, vyhrkl pár nesrozumitelných slov. Z prstů mu vyletí záblesk ohně a udeřil do prsou orka, který stál tři kroky za ním. Zasažený ork zavřískl, vzduchem začpělo spálené maso.

Ve stejné chvíli mávl Thompson rukama, z obou mu vylétly vrhací nože a zabodly se goblinovi do těla

Skjúwink se vztyčil, urval při tom dřevěnou desku, přibitou na zatlučené kůly. Vytahoval z pochvy meč. Protože měl pochvu na zádech, tahal ho zvláštně: přehmatával na vylézající čepeli, jako by ručkoval. Ocel svíral do štipců, aby se kůže nedotkla ostří. Smál se kolozubými ústy: „Skřeti vylézají!"

Arieta a Čolek popadli své batohy a rozběhli se do tmy.

„Vezmi batoh a utíkej za nimi!" řval Sylvě do ucha Rónard, zatímco Ri na ni ječela: „Střílej, střílej!"

Skjúwink měl meč venku z pochvy sotva z poloviny, Černý mráz si škubal vrhací nože z brigantiny a vztekle řval něco v orčtině. Thompson a Ri se kolem sebe rozháněli dlouhými tesáky, ale zatím zasahovali pouze vzduch.

Zezadu se s k nim hnali dva vzrostlí orkové. Rónard zatočil holí a vzal jednoho z nich přes ksicht, což skřeta trochu zpomalilo. Druhý už byl u nich, rozpřáhl se sekerou a -

A Sylva mu z bezprostřední blízkosti vpálila šipku do rozšklebené mordy.

Útočník udělal setrvačností ještě jeden krok a pak padl.

Ork, kterého Rónardova hůl zpomalila, zachytil ztracenou rovnováhu. Sevřel obouruč zubatou šavli, aby s ní ťal odspodu. V tu chvíli se rozpadl na dva kusy.

Stříbrné ostří Skjúwinkova kouzelného meče pročesávalo vzduch. To ono přeťalo orka v pase a dalšímu uťalo hlavu i s pravým ramenem.

„Skřeti vylézají, skřeti vylézají!" radoval se starý elf.

„Padáme!" zaječel Thompson. „Mizíme!"

Sylva udělala dva kroky za Čolkem s Ariettou, ale Ri ji strhla zpět: „Batoh! Vezmi batoh!"

Vrátila se poslušně zpět, hodila si dvacetilibrový náklad na rameno a běžela pryč.

Na Čolka s Ariettou narazila o třicet kroků dál. Oba dva shodili tlumoky, popadli luky a teď stříleli ze tmy do světla šíp za šípem. Udělali tak palebnou přehradu, která způsobila, že se orkové přitiskli k zemi a poschovávali za lavice.

„Vy chcípáciíí!" ječel od stolů Černý mráz. „Vy zraníílí sté měéé!"

Thompson a Ri popoběhli dvě desítky kroků za Čolka s Ariettou, chopili se luků a spustili palbu. Tím poskytli

možnost Skjúwinkovi, aby se dal na ústup. Pak se stáhli i Čolek s Ariettou.

O pár chvil později už kompletní Thompsonovo komando spěchalo houštinami k severu.

Ještě zvečera měla Sylva obavy, kde bude dnes v noci spát. Pak pochopila, že nebude spát vůbec. Celou noc se s ostatními prodírala hustým smíšeným lesem. Postupovali pomalu, opatrně, aby si ve tmě nezlámali nohy a nepodvrkli kotníky, zato šli bez odpočinku. Měsíc dorůstal a poskytl jim trochu stříbřitého světla, Thompson vydoloval z batohu úlomek magické pochodně a Rónard nechal konec své hole svítit tlumenou září. Sylva se chtěla předvést se svou jehlou v krabičce, která ukazuje stále k svém, ale ukázalo se, že Ri má také takovou. Ostatně - nepotřebovali žádné krabičky. Skjúwink je díky zázračnému elfskému orientačnímu smyslu vedl přímou a správnou trasou.

Později odhadla, že v noci urazili kolem patnácti mil. Zpočátku putovali jen hustým lesem a jedinou újmu jim způsobovaly ostré větvičky zanechávající krvavé šrámy na pažích, kterými si chránili obličeje. Po půlnoci se začala krajina svažovat dolů, lesní půdu protkaly bystře tekoucí stružky. Před svítáním, v době, kdy je noc nejtemnější, jim kolem uší zabzučeli první komáři. Mokřiny byly nablízku.

Sylvina příjemná únava ze včerejšího odpoledne se změnila v nepřetržitou všeobjímající bolest. Bolely ji nohy od kyčli až k chodidlům, ramena znecitlivěla od popruhů. Natékaly a dřevěněly jí ruce. Nevěděla, jak je má držet, zda volně spuštěné nebo zaklesnuté za řemeny batohu. Nic z toho nebylo dobře.

Měla obavy, že bude nejslabším členem výpravy, ale ukázalo se, že nejméně sil má drobný hošík Čolek. Už od půlnoci se opožďoval za ostatními, v prameništích si pak většinu jeho nákladu rozebrali Thompson a Ri. Arietta šla s ním, držela ho za ruku a tiše povzbuzovala.

Pod nohami jim zašplouchala voda. Svítalo. Přestože šlapali celou noc, Thompson neměl v úmyslu zastavit. V kalném úsvitu se před nimi rozevřela rákosím porostlá zamokřená pláň.

Orcigard.

Mladičký Čolek shodil poloprázdný vak a dřepl na poslední kousek suché země.

„Jdeme dál," houkl na něj Thompson.

„Radši bych si odpočinul," zapípal chlapec. „Proč tu nemůžeme chvíli zůstat?" „Protože jsme nezabili toho Černého mrazíka, ty hlupáku. Nezabili, ale zranili. Udělá cokoliv, aby nás dostal. Popojdeme ještě o kus dál. Támhle," ukázal na sever, kde v ranním oparu vystupoval z rákosové pláně pás oblých pahorků.

„A jaký to bude mít smysl?" ohradil se chlapec. „V rákosí po nás zůstane stopa jako po stádu divokých prasat..,“

„Je zbytečné, abys cokoliv říkal," obořil se na něj Thompson. Rozvázal tkanice vysokých bot a začal se zouvat. Rozepnul kalhoty. „Možná by sis měla tu sukni sundat, drahomíro," křikl na Sylvu. Všimla si, že i Rónard a ostatní se zouvají.

Než to stačila promyslet, Thompson už měl kalhoty dole, nacpal je do batohu a znovu obouval boty. Oběma půlelfkám i Čolkovi stačilo sundat oddělené nohavice a zůstaly jim jen bederní zástěrky. Rónard a Thompson už měli kalhoty dole, okraje košil jim plandaly do půli stehen. Jen starý elf se k ničemu neměl - bylo mu jedno, jestli si namočí oblečení.

Pochopila, oč jde: tentokrát ji nikdo přenášet nebude. Sukně ve vodě nasákne, ztěžkne, bude k ničemu. Na stud nebyl čas. Nezbylo jí než Thompsona napodobit. Svlékla sukni a byla ráda, že má košili dostatečně dlouhou.

Rónard ještě zkontroloval, zda má Sylva mucklutiny pevně přitažené pod koleny. Bylo nutné, aby všichni zůstali obutí - na ochranu proti pijavicím i proti ostrým věcem zabořeným v bahně.

Ukázalo se, že mucklutiny jsou k nezaplacení. Nepropouštěly vodu (alespoň zpočátku ne) a svrchu do nich neteklo. Což byla také jediná potěšující věc toho rána.

Komáři se na ně vrhali v celých rojích, ale Thompson na ně byl připravený. Nechal kolovat krabičku z březové kůry naplněnou mastnou páchnoucí hmotou, aby si každý mohl namazat nechráněnou kůži - obličej, paže, stehna. Běsnící komáři hledali jakékoliv volné místečko, drali se poutníkům do uší, úst, nosních dírek.

Dno mokřiny bylo naštěstí pevné, vydlážděné pružným podkladem ze starého odumírajícího rákosu. Na stvolech rákosin žily odporné pijavky. Sylva si, stejně jako ostatní, musela neustále kontrolovat nahá stehna a odtrhávat pijavky dřív, než se přisály. Měla štěstí, byla dost pozorná. Ale mladičký Čolek, utrápený celonoční námahou, úplně rezignoval. Bylo mu jedno, kolik pijavic se mu přisaje na kůži. Arietta s Ri mu je musely obírat. Pokud se už nějaká přisela, posypaly ji solí - pak musela celá výprava chvíli čekat, než pijavice odpadne.

Cesta přes rákosovou pláň byla dlouhá více než šest mil. Po kolena ve vodě, místy i po pás.

Ale každá cesta jednou skončí a oni přece jen dočvachtali k řetězu těch protáhlých pahorků, porostlých břízami a olšemi.

Na jednom z nich se zastavili. Z husté trávy tam vykukovaly kamenné rozvaliny nějaké staré pterrské stavby, pokryté silnou vrstvou trusu vodních ptáků. Našli si suché a poměrně čisté místečko, aby ho využili k odpočinku.

Sylva se cítila k smrti unavená, vlastně už se dostala do stavu jakési otupělosti. Sundala mucklutiny, které nakonec přece jen promáčela voda, a prohlížela si své nohy, rozmočené a promodralé zimou.

Zdálo se, že Čolek toho ještě nemá dost. Očka mu hněvivě blýskala.

„No, tak jsme tady," vykřikl vztekle. „Uprostřed mokřiny, na starých kamenech. A co chcete dělat dál? Můžete kopat tady a najít rozbitou vázu a pár pterrských zlaťáků." „Drž hubu, zmetku," houkl na něj Thompson. Byl unavený a mrzutý, nezdržoval se obvyklými vtípky.

„Byl to idiotský plán už od začátku," ječel Čolek dál. „Jak jste chtěli jít po goblini stezce? Kam si myslíte, že by vás Stín ve tváři zavedl? Byl to blbec a v pustinách chodil pořád kolem dokola, to se o něm vědělo. Ale vy ne - vyrazili jste přímo do goblinský putyky a zapletli se do rvačky s gaunerama, udělali si nepřátele na celej život, nadarmo vystříleli dobrý šípy -"

Ale to už byl Thompson u něj a vrazil mu dvě mlaskavé facky. „Zmlkni, pitomče!"

V tu ránu vylétla Ri: „Nemlať ho! Přestaň ho tlouct!"

Thompson se otočil: „Chceš taky?"

Skokem byl u Ri a další facku vrazil jí. „Tak co, líbí se ti to?"

Tlačil ji dozadu mezi břízy a fackoval ji. Strhl z ní zástěrku, povalil ji do trávy. Lehl si na ni, dosud měl oblečenou jen košili, a ta se mu vyhrnula do poloviny zad.

Ri se zmítala pod ním, ale nepokoušela se bránit.

Teď se mohla Sylva podívat, jak vypadá zvenku to, co ona dělá s Rónardem.

Ale nedívala se. Ona i všichni ostatní se urychleně přesunuli o kus dál.

Ri křičela vysokým hlasem. Křičela jako pták.

Spánek se podobal mdlobě. Podobal se smrti.

V závětrném koutě pterrské rozvaliny, vystlaném suchým listím a překrytém stanovou plachtou, prospala Sylva zbytek dne. Probouzela se, usínala. Ve spánku slyšela křik vodních ptáků a zdálo se jí, že to křičí zjizvená půlelfka. Probudila se do tmy. Chvíli se převalovala v praskajícím suchém listí, než pochopila, že už neusne. Sama k sobě zašeptala: „Tak tohle jsi chtěla, Sylvo? Vidět ženy, prodávané do otroctví? Orka přeťatého v půli?"

Trochu ji potěšilo, že už zase mluví sama k sobe.

„Něco jsi povídala, Sylvo?" ozvalo se za stanovou plachtou. Rónard.

„Ah... nic."

„Tak pojď ven, máš tady něco k jídlu."

Hmatala po botách, ale nenašla je. Takže vyšla ven naboso. Uvnitř kamenných rozpadlých zdí plápolal veselý ohýnek a kolem něj sedělo pět osob.

„Tady máš boty, květinko," natáhl k ní Thompson ruku s jejími mucklutinami. „Usušil jsem ti je."

„Hm, dík." Obula se. Byl to slastný pocit, mít nohy zase v teple.

Krmili se špekovými plackami s opečenou, horkou slaninou a Sylvě také nabídli. Bylo to dobré, tak dobré. Mastnota jí stékala po bradě.

„Ubrali jsme ti z batohu nejméně dvě libry," oznámil jí Thompson, poneseš lehčí náklad."

Sylvě dosud z duše nevyšuměla ta ranní scéna, a tak neměla důvod se na Thompsona usmívat.

Ri se věnovala nějaké činnosti, a když se Sylva podívala blíž, viděla, že Zjizvená bojovnice vyrábí šípy. Vedle sebe měla položené pruty se sedřenou kůrou, ke kterým přidělávala kovové hroty a opeření. Péra vytrhávala z husy, ležící opodál, kterou zřejmě během odpoledne někdo ulovil. Hroty brala z velkého plátěného pytlíku, co nejspíš přinesli s sebou. Lepila hroty i opeření pomocí pryskyřice, omotávala je tenoučkou nití. „Mizerný tyčky," řekla, když si všimla, že ji Sylva se zájmem pozoruje. „Budou lítat za noh. Jistá rrána bude sotva na dvacet krroků."

„Za ty, co jsme vystříleli v hospodě, jsem platil soryn za tucet," zahlaholil Thompson. „Lítaly skvěle - jako vlaštovky. Nesli jsme jich stovku a zbylo jich sotva třicet. Musíme je dát stranou, schovat je pro lov."

Thompson dělal, jako by se nic nestalo. A přitom se stalo! Sylva se rozhodla zaútočit přímo. „Opravte mě, jestli se mýlím," řekla. „Ale to jsou ve všech komandech tak drsné mravy?"

„Jaké drsné mravy?" podivil se naoko Thompson.

Sylva mlčela a Thompson vyjel: „No tak mi ujely nervy, no! Zabil jsem snad ve vzteku někoho? Zlomil jsem cizí ruku? Vyrazil něčí zub? Rónarde, vysvětli své kamarádce, jak to je."

„Ona má pravdu," zahučel Rónard.

„Má pravdu? Jo? V čem má pravdu? No tak jsem se zachoval hrubě, ale vytočil mě Čolek. Tváří se, jako bychom si mohli vybrat."

„A nemůžete si vybrat?" nedala mu Sylva pokoj.

„Kdes to žila doteď, květinko? Cožpak sis nevšimla, kdo jsme? Skvělá sbírka bastardů!"

„Nech ji, Thompsone, ona to možná neví," přerušila ho Arietta. „Buď rád. Je k nám hrozně milá." Levou rukou objímala Čolka kolem zad, na rameni měla jeho hlavu. Bylo to, jako když sestra konejší mladšího bratříčka.

Sylva zavrtěla hlavou. „Promiňte, ale já vám pořád nerozumím. Je pravda, že my z Barro jsme s elfy ve válce. Totiž - není to válka, ale takové nějaké divné příměří. Já nepopírám, že vina je na straně lidí. To my jsme porušili mír. Před... před kolika? Před nějakými dvaceti roky přepadlo komando vedené Poulem la Marek starou pterrskou pevnost, do té doby obývanou elfy. Útočníci pobili posádku, elfky i elfská mláďata drželi jako rukojmí, dokud nám elfové nepostoupili Timorok. Získali jsme především opuštěné, ale nevytěžené pterrské doly... To ovšem neznamená, že bychom elfy považovali za nějaké podřadné tvory, něco jako orky. Jsou to příslušníci staré vzdělané rasy."

„Závidím ti, Sylvo," vyhrkla Arietta. „Říkáš zradili jsme elfy, získali jsme doly... Víš, že někam patříš. Máš domov. Máš vlast... Říkala jsem ti už, že se jmenuješ jako nejmladší princezna z Barro?"

Ri, sedící vedle Thompsona, se ozvala: „Nemluvíme o elfech, ale o elfo-lidských bastarrdech. Míšenci jsou ti nejopovrrhovanější z opovrrhovaných. Nemají je rrádi ani lidé, ani elfové. Jsou výsledkem zakázaných vztahů. Zatížení dědičným hříchem."

„Dědičný hřích," hlesla Sylva. „Připadá mi to obludné."

„Kdes ji našel, Rónarde?" zasmál se Thompson. „Kde doteď žila? Vychovali ji orkové v Orcigardu?"

„Přestaň!" štěkla na něho. „Já znám historii. Vznešení lidští vládci si brali za manželky elfí princezny."

„Ano. Tak to bývá-vá-valo."

„A proč je to teď jinak?"

„To já nevím," zakřenil se Thompson. „Co myslíš ty, učený muži?" obrátil se k Rónardovi. „Ty přece pamatuješ doby, kdy se mezi sebou lidé a elfové pářili bez zábran."

Čaroděj mlčel a promluvil až po chvíli.

„Nejsem si úplně jistý. V myšlení lidí i elfu nastal nějaký posun. Zřejmě to souvisí s tím, že dřív mezi územím lidí a územím elfu zůstával pás pustiny. Jenže lidé se rozpínali, osídlili zemi nepatřící nikomu. Tím vznikla těsná hranice mezi zemí lidí a zemí elfu. Chápete? Dřív žádná hranice neexistovala. Teď tu je. A lidé se chtějí rozpínat dál. Zdá se, že mezi lidmi a elfy bude docházet ke sporům o území."

„Ano. To zní logicky. Ale půlelfové? Jak ti s tím souvisejí?"

„No, jsou důkazem, že spory lze řešit mírovou cestou. Ale nikdo o takový důkaz nestojí... A pak je tady právní stránka. Míšenci by si mohli dělat nároky jak na území lidí, tak na území elfů. Z elfských i lidských zákonů by si vybírali jen ty, které by se jim hodily. Rozvrátili by právní řád i staré pořádky. Proto je elfové i lidé vytěsnili ze svých společenství. Upřeli jim veškerá práva."

„Aha, máš pravdu..."

„Jsme nepřátelé všech stran ve válce, která teprve přijde," zasmál se Thompson. „Nepřátelé lidí, elfů, orků. Můžeme žít jenom tady - v okolí Likaria, v Orcigardu, v arkastském Pohraničí, protože tady jsou ještě území, která v podstatě nepatří nikomu, nemají vlastníka. Tady máš, zapij to," podal Sylvě láhev. „Pokud ti nevadí pít z té samé láhve jako špinavý míšenec."

Vzala si od něj láhev, zatřepala s ní, zašplouchalo to. „Co to je?"

„Kořalka, kterrou neseme na výměnu orrkům," vysvětlila Ri. „Lepší, když to vychlastáme sami, než nějací uvozhrření skrřeti."

Sylva je ještě jednou přepočítala. Někdo chyběl. „Kde je Skjúwink?" zeptala se.

„Šel se kolem porozhlédnout."

„Teď - v noci?"

„Pro toho starýho lasičáka je noc stejně dobrá jako den," vysvětlil Thompson.

Nedalo jí, aby se nezeptala: „Ale Skjúwink je čistokrevný elf, ne?" „Jasně," řekl Thompson. „Legendární elfskej bojovník. Je mu snad víc než sto padesát let a pamatuje dobu, kdy Arkastie a Brano skoro ani neexistovaly. Někdy, když se opije, vypráví o Starém světě. Neuvěřitelné věci. O válkách s orky i s těmi Ptáky. O dracích a jiných stvůrách - ale ne o těch, které vytvořil Touraine. O těch skutečných... "

„A proč s váma chodí?"

„Proč s náma chodí? Je to můj pradědeček. Ujal se mě, když mě má lidská matka přinesla mému elfskému otci a ten mě pohodil do sněhu. Skjúwink mě vychovával. A abys věděla všechno, Čolek je můj syn."

„Čolek je tvůj syn? Měl jsi ho s nějakou ženou?" zeptala se udiveně. „Nebo s elfkou?"

Zasmál se. „Porodila mi ho jedna míšenka. My míšenci už jsme vytvořili něco jako zárodek budoucí rasy. Páříme se mezi sebou... Zkoušel jsem tehdy žít v Thonnierice - žít jako... jako člověk. V Thonnierice přece neexistuje rasová nenávist, ne?"

Pochopila. „Ten pogrom v padesátém sedmém! Pogrom na všechny usídlené nelidi."

„Ano. V padesátém sedmém to všechno skončilo... všechno úsilí. Mou ženu zabili při pogromu. Vrátil jsem se k elfům od Vickey... Nemohl jsem žít ani s mini. Odešel jsem a můj pradědeček šel se mnou. Teď zabíjím orky kvůli penězům."

Byla zděšena. Slyšela jen kousíček Thompsonova příběhu a vyrazilo jí to dech. Věděla však určitě, že za žádnou cenu nechce znát historku bojovnice Ri, které někdo rozřízl a znovu sešil tváře. Tu noc se s Rónardem znovu pomilovala, tentokrát to bylo potřetí. V praskajícím suchém listí, pod stanovou plachtou, na niž začaly dopadal první kapky podzimního deště. Nebylo to ani tak z touhy, jako spíš ze zoufalství.

Odměna za krvavou práci

Další den pršelo. Zůstali zalezlí v přístřešcích a poslouchali kapky deště, bubnující na stanové plátno. Nesměli rozdělávat oheň, Thompson to zakázal. Nevěděl, zda po jejich stopě neslídí Černý mráz, ani jestli v okolí nežije nějaký klan.

Čekali na Skjúwinka. A ten se vrátil až hluboko v noci. Přinesl zprávu, že cesta odnikud nikam prochází asi tak deset mil severozápadně odsud. Sylvu to hrozně překvapilo. Znamenalo to, že její mapa není výmyslem, ale skutečnou pomůckou. Jak to, že se nikdo před ní nepokusil takovou mapu sestavit?

Za svítání dalšího dne se dali na cestu. Mělkou vodou se v neustávajícím drobném dešti brodili rákosím. Obloha byla černě potažená a nikde ani kousíček naděje. Voda, voda a zase jen voda. Hluboká po kolena, místy po pás.

Po asi šesti mílích vyšli z rákosí do podmáčeného olšového lesa, hustě prorostlého kapradím a ostrou trávou. Kořeny stromů vyrůstaly z bahna, ve kterém nohy poutníků vázly. Chůze v bahně byla mnohem obtížnější než mělké brodění. Bahno odporně páchlo a převalovali se v něm tlustí bílí červi, mezi stvoly kapradin se míhaly dlouhé mnohonožky.

Ještě před polednem však výprava dorazila na pás suché země, na němž vedla cesta odnikud nikam, přímá jako natažená struna.

Už jen pohled na tu cestu v Sylvě probudil nadšení. Byla tak solidní. Sice už zpola pohlcená vegetací, ale stále ještě dobře viditelná. Vyskládaná z narudlých žulových kamenů, ve spárách rostl mech a trsy trávy.

„Divná cesta," zahučel Thompson.

Jistě, na té cestě bylo něco zvláštního. V příčném řezu nebyla rovná, ale miskovitě prohnutá. Na šířku mohla mít patnáct kroků, její střední osa byla utopena pět stop pod okraji. Za zdviženými okraji pak vyrůstala změť olší a břízek. Středem cesty se vinula stružka stékající dešťové vody.

„Vypadá to spíš jako koryto," poznamenal Rónard.

„Koryto?" podivila se Arietta. „Koryto pro prasata?"

„Koryto řeky," vysvětlil Rónard.

Arietta se nechápavě obrátila k Sylvě: „Jak jsi říkala, že je tahle cesta... koryto... dlouhá?"

„Určitě přes dvacet mil," vysvětlila.

„Jsme na jejím spodním konci," podotkl Thompson. „Skjúwink říká, že o půl míle dál se cesta ztrácí v bažinách."

„Proč by někdo stavěl dvacet mil dlouhé říční koryto z kamene?" nemohla uvěřit Arietta.

„Pterrové," řekl zamyšleně Rónard. „Víme, že v dobách, kdy tu pterrové žili, tu nebyly žádné bažiny ani mokřiny, ale pole, sady, úrodná zem. Když pak pterrové odešli, jejich odvodňovací a zavlažovací systém se zhroutil - a podmáčel celý Orcigard. Zdá se, že tahle cesta odnikud nikam není cestou, ale odvodňovacím kanálem." „Aha," přikývla Arietta. Zdálo se, že tomu pořád nemůže uvěřit. Ani Sylva to nedokázala pochopit. Zatím viděla jen kousky z pterrské pozůstalosti, ale tenhle umělý kanál, i po staletích odolávající vegetaci, byl monumentální. Dokonalé technické dílo.

„Nelíbí se mi to," řekl Thompson. „i když půjdeme po dně kanálu, je to, jako bychom šli údolím. Orkové se mohou skrývat ve stromech na okrajích - a shora nás budou mít jako na dlani."

„No a co chceš dělat?" trhla rameny Arietta.

„No, nezbývá než jít dál. Říkala jsi, Sylvo, že po téhle... cestě se dostaneme dost blízko k Supímu chrámu?"

„No, až dojdeme na konec cesty, budeme to mít k chrámu pořád nějakých dvacet mil. Na severu je Jezerní kraj. V něm, pokud vím, žijí orkové-rybáři. Nějaká menší odrůda orků, možná, že jsou hodně překřížení s gobliny. Nejsou bojovní a ani Touraine je příliš neovládá. Oni mu nestojí za námahu, navíc jsou hodně rozptýlení po oblasti. Mohli bychom od nich získat nějaká plavidla a nejspíš i průvodce."

„Jezerní kraj," přikývla Ri. „Byla jsem tam před pár lety - na jeho severovýchodním okraji. Je to tak, jak říkáš."

„Tak na co čekáme?" zavelel Thompson. „Jdeme! Skjúwinku, utíkej před námi, budeš dávat pozor."

Vykročili po mokrých narudlých kvádrech. Déšť neustával.

Kamenný kanál byl vystavěn v mírném, téměř neznatelném sklonu a svažoval se proti směru, kterým poutníci šli. Tak o tom alespoň svědčily stružky dešťové vody, klikatící se v mechu a vsakující se do spár mezi kameny. Táhl se napříč krajinou, ze které ale nebylo vidět nic, protože olšový porost na zdvižených okrajích zabraňoval ve výhledu. V polovině odpoledne se Skjúwink vrátil zpět. Šklebil se od ucha k uchu a nešel sám. Před ním neochotně cupitaly dvě vyděšené připosražené kreaturky.

„Narazil jsem na přátelské orky," oznámil starý elf. „Patří ke klanu Vydří zuby."

„Jak víš, že jsou přátelští, dědku?" zeptal se Thompson nedůvěřivě.

„No - vběhli mi do cesty, a když jsem je chtěl tak trochu umravnit, začali pištět, že nebojují. Oni nesmějí bojovat, protože jim to Alarich Touraine zakázal."

Rónard dotčeně vybuchl: „Oni nesmí bojovat mezi sebou, Touraine jim zatrhl meziklanové války. Ale že by jim zakázal bojovat s elfy?"

Otočil se ke dvěma třesoucím se skřetům a vychrlil na ně pár vět v orčím jazyce. Jeden z orků knikavě odpovídal.

Sylva už dávno pochopila, že jsou orkové a orkové. Silní, ramenatí zabijáci jako Kostěný knoflík i zakrslé podvyživené obludky, neduživí ubožáci, jaké nechal zmasakrovat Raymond de Couissy. Tihle byli něco mezi. Ani silní, ale ani slabí.

Rónard dokončil rozhovor a oznámil ostatním: „Zdá se, že tihle dva nikdy v životě neviděli elfa. Ano, slyšeli o elfech, jsou to prý zabijáčtí démoni, kteří sají krev orčím mláďatům. Ale my prý nevypadáme jako elfové. Podobáme se člověkům. Oni nechtějí s člověky nic mít, bojí se jich. Člověkové jsou prý hrubí, násilničtí."

„Odkudpak znají člověky? " podivil se Thompson.

„Znají půlorky z Hengerone, a ty pokládají spíše za člověky. Otrokáři typu Černého mráze, zdá se, zaměstnávají uprchlé lidské zločince a tihle pazgřivci mají špatné zkušenosti i s těmi... Každopádně ten ork pořád dokola opakuje, abychom neubližovali jejich klanu a že pro klan bude pocta nás pohostit." „Přátelští orkové," zašklebil se Thompson. „Nejsou jen v Jezerním kraji. „Rostou i tady. Nu což, vyhnout se jim nemůžeme. Pokládali by to za slabost a možná by nás pak napadli ze zálohy. Obdarujeme je, zdlábneme to, co nám nabídnou, a rozejdeme se s nima jako přátelé. Ri, dolej nenápadně tu flašku kořalky vodou."

Pak dodal, jen sám k sobě: „Koneckonců, pobít je můžeme vždycky."

Seděli v prostorném orčím hooganu a cpali se nabízeným jídlem - pečenou ještěrkou a rybí huspeninou. Jako zákusek byli tuční červi naložení v medu. Sylva, jako jediná z party, naložené červy ochutnala. Samozřejmě - prozkoumala je pouze z vědeckých důvodů. A ejhle, ono to vůbec nebylo špatné. Z knih věděla, že červi jsou velice výživní. Ládovala se červíky a její společníci se na ni po očku udiveně dívali. Zvlášť Rónardův pohled byl velmi, velmi pohoršený.

Podala mu misku: „Jsou velice chutní, zkus je."

Se znechuceným výrazem se odtáhl.

Tento hoogan byl o něco větší než příbytek zmasakrovaných nešťastníků, ale konstrukci měl úplně stejnou. Čtyři kůly zatlučené v zemi do rohů pomyslného čtverce, na nich položená čtyři vodorovná břevna. Kolem dokola napíchané pruty, ohnuté a přivázané právě k těm břevnům. Konstrukci pokrývaly pláty stromové kůry. Uprostřed stavby hořel oheň, kouř stoupal vzhůru otvorem ponechaným v kopuli.

Venku stály ještě tři podobné stavby, ale o něco menší. Celá orčí osada pak byla obehnaná řídkou palisádou, což ovšem nesvědčilo o oné proklamované mírumilovnosti orků.

Náčelník vesnice byl ork jménem Goin-guy, tlustý jako prase. Vypadal jako prase, ovšem, jak Sylva v duchu připouštěla, jako velice chytré prase. Bylo pro ni překvapením, že existují také tlustí orkové. Dosud žádného takového neviděla.

Byl přioděný pouze do sandálů a bederní zástěrky. Tučné břicho mu spadalo na masitá stehna. Paže i prsa měl modře potetované, kolem krku mnohokrát obtočený náhrdelník z drobných obratlů, které snad původně patřily krysám. Za jeho zády se hemžily polonahé samičky i ukoptěná mláďata, po stranách stáli dva mlčenliví orkové vyzbrojení harpunami.

Tlustý ork mluvil lámanou obecnou řečí a během jídla udržoval lehkou konverzaci.

„Vy říkat - vy mírová výprava," povídal pravě. „Proč vy chodit pravě sem, do hoogan od Vydří zuby?"

Thompson obřadně ukázal na Rónarda: „Toto Rónard, moudrý muž, čaroděj. On hledá staré stavby. Domy těch, co tu žili kdysi."

„Domy od Ptáků," přikývl tlusťoch chápavě.

„Ano. Domy Ptáků. On v nich hledá staré mince, staré věci. Stará kouzla!"

„To být nebezpečné - stará kouzla hledat," pocukl tlusťoch nespokojeně nozdrami.

„Ó, nebezpečné, nebezpečné velmi," souhlasil Thompson. „Ale Rónard moudrý muž, čaroděj. Pro něj ta kouzla ne tolik nebezpečná."

Tlusťoch se zaculil. „A Temný mág, náš pán - on vědět, že čaroděj Rónard staré věci hledat? Dát vám Temný mág mluvící papír?"

„Ne, nemáme povolení Temného mága, ó chytrý Goin-guyi, to ty přece víš," opsal Thompson rukama složitý obrazec. „Ale Temný mág sedí daleko od této bažiny, předaleko, až v Citadele. Tys neviděl nás, zachytralý náčelníku, a my ti dáme dary." Tlusťoch chvíli přemýšlel a upíjel z láhve ředěnou kořalku. „Jaké dary já dostat?" zeptal se pak.

„Pestré korálky, ó silný, a železnou sekeru."

Ork se znovu zamyslel. „Vy staré domy hledat? Staré věci?"

Zachrochtal ke svým pobočníkům, jeden z nich se sebral a vyšel z hooganu. O chviličku později se vrátil se špinavým vakem. Tlustý náčelník v něm zalovil a vytáhl dvě zlaté misky, velké asi jako dlaň.

Sylva se zajíkla a naklonila se blíž. Stejně tak Thompson, Rónard a všichni ostatní. Zlaté misky, dokonale vykroužené a po obvodu zdobené, byly zjevně pterrským výrobkem. Jen Skjúwink přitiskl ústa k Sylvinu uchu a zašeptal: „Nikdy nevěř orkovi."

Podívala se po něm. Prastarý elf se na ni šklebil svým kolozubým úsměvem. Protože před chvílí šla flaška dokola, byl elf už tak trochu přiopilý.

Thompson chvíli popadal dech a pak vyhrkl: „Tady u vás je možné najít staré věci?"

Ork přikývl. „Ano. Tam - hromada země a uvnitř - díra. V díře bojovníci. Bojovníci z hlíny. Velké kouzlo. My nechodíme tam. Toto našla samice u vchodu," cinkl miskou o misku.

„Co myslíš, že to je?" obrátil se Thompson na Rónarda.

„Hromada země? Nejspíš mohyla Hrob nějakého vládce, o tom svědčí i figury bojovníků - figury z hlíny."

Vychrlil na tlusťocha několik vět v orčtině.

„Pomalu, ty čaroděj," zašklebil se Goin-guy. „Já mluvit obecnou řeč lepší než ty po našem. Ne, my dovnitř nechodili. My báli se. Tam kouzlo. Proč dráždit kouzlo? Hromada hlíny, uvnitř dům z kamene. Brána. Otevřená brána. Uvnitř bojovníci. Jednou dávno, ork vejít dovnitř, praštit jeden bojovník palicí. Ruka se ulomit a on ji přinést. Ta ruka z hlíny. Ti bojovníci z hlíny."

„A proč jste nešli dovnitř?"

„Tam kouzlo. Duchové. My nechodit."

„Aha... A dovedl bys nás tam? Dáme ti dary. Barevné korálky, železné sekery..."

Tlusťoch mávl rukou. „Dovést vás? Vy vejít, odejít, my zůstat. Duchové přijít na nás."

Rozhostilo se ticho. Thompson mlčel a byl to on, který věděl, jak se má s orky jednat. Takže ho nechali mlčet.

Konečně Goin-guy promluvil. „Ty, Thompson, ty neříct celá pravda. Já vědět, kdo ty. Ty zlý muž. Zabiják. Ty obchodník se smrtí."

Thompson mlčel. Goin-guy pokračoval:

„Ty loni spojil ses s Ocasem ještěrky a za peníz pobil jejich starý nepřítel. Červený bobr. Ocas ještěrky sám by vytáhl proti Červený bobr, ale Temný mág zakázat. On říci: vy, orkové, vy nebudete zabíjet se mezi sebou. Proč on to říci, cožpak on je ork? Ty Thompson pak pobil jsi samce od Červený bobr. Sačem z Ocas ještěrky dát ti odměnu. Sačem z Ocas ještěrky pak říkat: zlí půlelfi pobili Červený bobr, my pak ujali se samic a odvedli je do svého hooganu, aby ony nestrádaly."

Thompson přikývl. „Někdy jsem zlý půlelf. A někdy zase nejsem."

Tlusťoch se mu upřeně podíval do očí: „Já možná potřeboval bych koupit smrt."

„Rozumím ti, ó chytrý. Povídej."

„Tři míle od nás je klan Nůž z parohu. Mezi námi stará hněv. Nůž z parohu uloupit nám věc. Před mnoho zima. Mnoho a mnoho. Dědové, pradědové, tehdy. Dávno. Nůž z parohu uloupit nám -" Tlusťoch udělal dramatickou pauzu a pak vybuchl: „Oni uloupit nám Posvátné paroží!"

Thompson přikývl: „Posvátné paroží. Jaká hrůza. A ty chceš paroží zpět, ó bohabojný."

Goin-guy rozhořčeně vyprskl: „To velká hřích loupit Posvátné paroží! Paroží muset být v krvi umyto, v krvi vykoupáno! Ti od Nůž z parohu - to být špinaví, hnusní, smradlaví orkové!"

„Jistě, ó zbožný. My vrátíme tvému klanu Posvátné paroží."

Tlusťoch prskal a koulel vypoulenými kukadly: „Oni nedat vám ho - ne bez boje. Oni vzteklí jako sršeň - ty víš Thompson, teď před dobou páření. Ty muset pobít všecken samci. A jich hodně - ó příliš mnoho. Ne, Thompson, já už od tebe nechtít nic. Ty odejít a nechat Nůž z parohu i Stará hrob na pokoji."

„Kolik dospělých samců má sousední klan?" zeptal se Thompson.

„Čtyři krát obě ruce."

„Čtyřicet."

Thompson zamyšleně seděl s rukama v klíně, přemýšlel. Všichni až tajili dech. Cožpak je to možné? blesklo Sylvě hlavou. Přijít k orčí vesnici a prostě povraždit její obyvatele?

A, jak se zdálo, možné to je. Thompson zvedl hlavu a podíval se tlusťochovi do malých zarudlých oček: „Souhlasím. Přijímám."

O chvíli později už orčí samice znovu roznášely vybrané lahůdky a Thompson s orkem zapíjeli dohodu další lahví kořalky.

Thompson plánoval: „Vstaneme ještě před svítáním, lovci od Vydřích zubů nás zavedou k sousednímu klanu. Ráno zaútočíme, pobijeme orky. Boj bude rychlý, ale skalpování nám zabere spoustu času."

Starý Skjúwink se chechtal jako jezevec. „Je před dobou páření a orkové jsou vydrážděni jako čerti! Kdybychom za nimi přišli v květnu a řekli jim dejte paroží, šmejdi, možná by nám ho dali. Ale takhle? Budou bojovat."

„A musíme brát skalpy?" zeptala se Sylva.

„Jistě. Skalpy jsou naše jistota. Pokud v hrobce najdeme to, co si myslíme, že tam je, prostě skalpy zahodíme... Máme dva nebo tři dny, než se zvěst o boji rozkřikne a než za námi Touraine pošle silný oddíl. Musíme prozkoumat mohylu hned zítra, pobrat zlato a vyrazit nejkratší cestou pryč z Orcigardu. A když to vyjde podle plánu, koupíme si v Barge dům a člověčí sluhové nám budou vynášet nočníky."

Starý elf se už zase nekontrolovatelně smál. „Checheche, dům v Barge. Cheche, nočníky. Nikdy nevěř orkům!"

Vstaneme brzo. Pobijeme orky, vezmeme jim skalpy.

Sylva nikdy neměla orky v lásce. Kostěného knoflíka dokonce nenáviděla. Ale prostě přijít a pobít je? Cožpak je to... lidské?

V noci nemohla spát, stále se budila. Nikdo ji nenutil držet hlídku, protože věděli, že by jako hlídka byla k ničemu. Ovšem protože spali v orčím hooganu, museli být obezřetní. Hlídky si rozdělili zkušení bojovníci: Thompson, Skjúwink a Ri.

Několikrát vstávala, měla střevní potíže, a jak si všimla, nebyla sama. Jít a zabít orky nebylo jako ukrojit si chleba a namazat ho marmeládou. U něčeho takového jeden nikdy neví, jak to dopadne. Ještě před svítáním se cítila úplně vyprázdněná. Žaludek se jí houpal ze smradu na orčím záchodě, což byla jen díra v zemi hemžící se červy.

Pak Thompson zavelel k odchodu. Za svitu pochodní si sbalili věci a vyrazili na cestu. Thompson je pobízel ke spěchu, hlas se mu chvěl vzrušením. Těšil se na to, co přijde!

A teď tady stojí, rozednívá se, z rozmáčené země se zdvihají chuchvalce mlhy. Dívají se na rozbahněný plácek, na řídkou palisádu z olšových kůlů, za níž vykukují okrouhlé hoogany klanu Nůž z parohu.

Pozorují hemžení orků, kteří ještě netuší, že za chvíli budou mrtví. Vepředu stojí Skjúwink, v pěstích svírá tasený obouručák a prozpěvuje si skřeti vylézají, skřeti vylézají. Tři kroky od něj vykřikuje Thompson nějaká slova v orčím jazyce, jsou to nejspíš urážky, které mají samce klanu Nůž z parohu vyprovokovat. Arietta svírá natažený luk. Rónard drží tu svou jasanovou hůl a kromě toho má na břiše ještě pověšenou brašnu plnou oválných předmětů.

Sylva má v pěstích nataženou kuši, šipky nastrkané za opaskem.

Ri ani Čolek tu nejsou, skrývají se někde v záloze. Zmizeli i lovci Vydřích zubů, kteří Thompsona dovedli na místo.

Pět bojovníků proti padesáti?

Thompson chrlí urážky, od palisády zaznívá vzteklý jekot. Skřeti mávají zbraněmi, hrozí jimi, vykřikují.

Arietta natáhla tětivu až k uchu, vyslala šíp. Pak to samé ještě jednou.

Z řídké palisády vyrazilo klubko řvoucích orků, v prackách kyje, oštěpy, sekery, harpuny.

Skjúwink zatočil mečem nad hlavou. Smál se a křičel: „Skřeti vylézají! Skřeti vylézají!"

Thompson poodstoupil pár kroků dozadu, nasadil šíp na tětivu. V té chvíli už Arietta střílela počtvrté. Rónard namířil hůl a z jejího konce vytryskl bělavý paprsek. Tohle nebyla žádná ochromující energie, jakou vysílala hůl používaná Kyklopem, ale čistá vraždící síla. Rónard ji dokázal vysílat i z prostých prstů, ale takhle, vržená z hole, byla jaksi efektivnější.

Záblesk udeřil do křídla útočícího houfu, bojechtivý řev se v tom místě změnil v nářek. Vzduchem prudce začpělo sežehnuté maso. Rónard natočil hlavu: „Střílej! Střílej, Sylvo!"

Zvedla zbraň. Nemusela nijak zvlášť mířit, jen stiskla spoušť a šipka se zabodla doprostřed chumlu. Shýbla se, aby kuši znovu natáhla.

Dzinnn! Dzinn! zpívaly tětivy luků.

S nataženou kuší se napřímila. Rozzuření orkové obklopili Skjúwinka, jako obklopí včely medvěda, když plení jejich úl. Ale stejně jako jsou včely proti medvědovi bezmocné, tak byli bez šance i bojovníci Nože z parohu. Stříbrovlasý elf stál pevně jako skála, jílec meče svíral obouruč a čepelí opisoval úsporné smyčky. Kolem něj tryskaly fontány krve, létaly uťaté hlavy i ruce, přeťaté trupy se rozpadávaly ve sprškách tělních tekutin.

„Skřeti vylézají! Skřeti vylézají! Chechechechééé! Skřeti vylézají!"

Přes všechnu tu hrůzu Sylva ztuhla úžasem: tak tohle byl Skjúwink, legendární elfský bojovník z dob, kdy ještě lidé nezačali vnikat do lesů a do bažin a kdy tu sváděli elfové s orky kruté bitvy.

„Střílej, Sylvo!"

Stiskla spušťadlo a tentokrát si všimla, že šipka prolétla trupem jednoho z útočníků a zabodla se do hlavy skřeta stojícího za ním.

Shýbla se, natáhla zbraň, a když se znovu napřímila, skřetí útok se už zlomil. Stříbrovlasý elf stál po kolena v rozsekaných kusech masa, jednotliví orkové prchali do bezpečí palisády a Thompson s Ariettou je odstřelovali jako na střelnici. Rónard sáhl pro jednu z těch okrouhlých věcí v brašně. Založil věc do praku, zatočil jím nad hlavou, vypustil střelu. O pár okamžiků později palisáda vybuchla a orkové, kteří běželi do jejího úkrytu, se rozlétli jako plevy ve větru.

Jako by to byl signál. Zpoza hooganů se vynořila Ri s Čolkem a i oni zahájili zdrcující střelbu. Orkové se tak dostali do křížové palby, a než pochopili, co se vlastně děje, padali k zemi s probitými těly.

„Sylvo!" ječela Arietta. „Támhle! Nenech ho utéct!"

Ve vzdálenosti asi padesáti kroků prchal jeden ze samců do úkrytu spásonosného olšového lesa. Ta vzdálenost už nebyla příliš dobra pro šíp. Sylva zamířila a vystřelila, dnešního dne potřetí.

Prchající ork směšně rozhodil ruce a padl na čenich, ještě asi další dva kroky jel po břiše.

„Skvělé, Sylvo, další skalp - dalších třicet sorynů!" jásala Arietta.

Náhle bylo po boji. Skjúwink procházel bojištěm a vrážel meč do těl, která se mu nezdála dost mrtvá. Thompson rozestavil Sylvu, Čolka a Rónarda k palisádě. S připravenými zbraněmi tam dávali pozor, kdyby ze strany vesnice přišel ještě nějaký nečekaný útok.

Thompson vzal plátěný pytel, další pytle rozdělil mezi Ariettu a Ri.

Vytáhli skalpovací nože a dali se do práce.

Nad bojištěm se vznášel pach krve, žluči, trávicích šťáv. Zápach moči a rozpáraných střev. Strach a smrt. Sylva se jen chviličku dívala na tři lovce skalpů, tři žence sklízející úrodu. Orčí chumáče vlasů na temenech byly jako stvořené pro tohle využití! Vzít skalpovou kadeř do pěsti, natáhnout ji, aby se zelenkavá kůže na lebce napjala, obkroužit ji rychlým tahem skalpovacího nože...

Sylva se předklonila a začala zvracet. Měla pocit, že snad vyzvrací i žaludek. Pak, když už jí v břiše nic nezůstalo, se otočila k bojišti zády. Opřela čelo o olšovou kládu palisády a zhluboka se nadechovala.

Koutkem oka zahlédla, že Čolek, bledý jako rybí břicho, také zvrací, ale na rozdíl od ní nepřestává.

Z olšového lesa vyšli lovci klanu Vydří zuby. Vešli mezi hoogany, vyhnali všechny, kteří se tam skrývali. Několika starcům roztříštili hlavy válečnými palicemi. Samice a mláďata sehnali do houfu a pak je v zástupu hnali pryč.

Goin-guy si stoupl vedle Rónarda a čekal, až Thompson s oběma bojovnicemi odřežou i ten poslední chomáč vlasů. V ksichtě chytrého prasete měl přemýšlivý výraz. Zdálo se, že smrt soukmenovců ho nijak nedojímá. Konkurenční klan byl zničen a samice převedeny do hooganů Vydřích zubů.

Bude mnohem více radosti při podzimním páření!

Rónard teď vypadal na svůj věk - na sedmdesát nebo osmdesát. Vyvolávání magické energie ho vyčerpalo. Na břiše mu pořád visela kabela s těmi okrouhlými předměty, z nichž jeden tak úspěšně vyhodil palisádu do povětří.

„Co to máš v té kabele?" zeptala se ho Sylva. „To je nějaká magie?"

„Ne," zahučel. „To jsou granáty. Praktické využití alchymie."

Thompson vybral od bojovnic zakrvácené pytle a všechny tři vložil do čtvrtého. Takhle pohromadě to byl docela slušný ranec.

„Osmnáct plus šestnáct plus devět, to celé vynásobeno třiceti soryny... vypočtěte to někdo zpaměti." Goin-guy mu oznámil: „Tři lovci od Nůž z parohu utéct - ale moji lovci je dostihnout."

Pak zaskřehotal: „Já zavést vás teď do Stará hrob." Naházeli si na záda tlumoky, které měli složené o kus dál. Věci měli sbalené, v chlebnících špalíky rybí huspeniny, lahve naplněné čistou vodou z orčí studny. Jak je Thompson předem upozornil - vybití celé vesnice rozvíří kraj a jistě nezůstane bez odezvy. Po prohledání mohyly budou muset neodkladně vyrazit nejkratší cestou k arkastskému Pohraničí. Vracet se do Likaria by bylo zbytečné - vévodství Barro orčí skalpy nevykupuje, nedostali by za ně ani liard.

Mohyla

Tlustý skřet vedl poutníky olšovým lesem. Sylva si prohlížela své souputníky - všem hořely tváře jako v horečce, jen Čolek byl bledý a nasucho dávil. Thompson mluvil a mluvil, pořád dokola rozebíral střetnutí.

„A ten s tím přeraženým klem, ten se na mě rozběhl a já mu vpálil šíp do břicha. Ale on běžel dál a máchal tou sekerou..."

Nikdo ho neposlouchal. Arietta se přela s Ri o to, co všechno si koupí za poklad, který naleznou v hrobce. Mluvila o rudých sukních a zlatem zdobených náprsenkách. Ri jí podrážděně vysvětlovala, že to všechno je k ničemu. Stařec si prozpěvoval elfskou řečí, Rónard tiše mumlal a zatínal pěsti.

„Na co myslíš?" zeptala se ho Sylva.

„Ta hrobka. Válečníci z hlíny. Co to může znamenat? Králové a vládci se obklopovali sluhy a vojáky, kteří přijali smrt společně s nimi... Proč z hlíny?"

Jsou nepříčetní, pochopila Sylva. Pach krve i vidina zlatého pokladu je přivedly do tranzu. Rozhlížela se, zda neuvidí cestu odnikud nikam, žlab vyskládaný z kamenů. Lužní les stoupal a klesal v terénních vlnách, ale kamenné koryto bylo pryč.

Podle čeho se budu orientovati pomyslela si. Něco nebylo v pořádku. Na něco zapomněli.

„Co to paroží?" zeptala se orka.

„Co ty říkat?" vykvikl tlusťoch.

„Paroží! Posvátné paroží!"

„Aha... To už moji lovci vzít..."

Vlastně asi nešlo o nic jiného než zničit konkurenční klan a získat víc samic pro podzimní radovánky. Posvátné paroží. Existovalo vůbec něco takového?

Les po pravé straně se rozevřel a odkryl bažinu. Tentokrát skutečnou bažinu s černou vodou a plovoucími koláči páchnoucího bahna. Takovou bažinu, z jaké si Sylva dříve představovala složený celý Orcigard. Teď už ale věděla, že skutečných bažin, pustých a neplodných bahnitých plání, je v Orcigardu poskrovnu.

Zatím viděla jen jednu - Hladovou bažinu. A tohle byla druhá.

Od krajiny na západě byla bažina ostře oddělena jakousi hrází, po této hrázi je tlusťoch vedl. Na severu, východě i jihu pak bahno v dálce přecházelo v rákosové pole.

Ork si všiml, jak pečlivě si Sylva bažinu prohlíží. „Tudy jít," ukázal stranou a vedl poutníky dolů z hráze.

Zase šlapali podmáčeným olšovým lesem. Pak Skjúwink přerušil zadumané zpěvy a obořil se na tlusťocha: „Ty špinavěj orku! Vodíš nás kolem dokola!"

Tlouštík se rozklepal leknutím, snad to způsobil odvěký strach z elfů, kteří jeho předky vraždili po tuctech a kterým orkové dokázali vzdorovat snad jedině neuvěřitelně čilým rozmnožováním. Brada s přečnívajícími klektáky se mu roztřásla. „Už tam my být, už tam my být..," Opravdu stačilo ujít jen pár desítek kroků, pak se před poutníky zdvihla vysoká mohyla z hlíny, porostlá olšemi. Ork ukázal pařátem: „Tam dveře do stará hrob."

Ve stěně navršené zeminy skutečně zel otvor.

Tlustý ork přešlápl z tlapky na tlapku: „Já muset jít, já mít strach z duchů."

Thompson se na něj zálibně podíval: „Tak jdi, Goin-guyi, můj nový příteli. Musím ti říci, že máš velmi pěkný skalp. Pokud jsi nás oklamal, vrátím se. Navštívím tvoji vesnici ještě jednou."

„Já pravdu povídal. Tam stará hrob! Vy podívat se! Tam válečníci z hlíny!"

Obrátil se a utíkal na paťatých nohách pryč. Thompson se smál, když viděl, jak peláší. Rónard mezitím vyrazil k otvoru. Pak už stáli ve vylomených veřejích všichni. Thompson hledal v batohu svítící úštěpek magické pochodně. Rónard se pokusil rozžehnout konec hole, ale nepodařilo se mu to. Jaksi se vybila v průběhu boje.

Vešli dovnitř. Na to, jak vypadala celá mohyla obrovská, byla vnitřní prostora jaksi nepatrná, titěrná. Viděli oválný prostor s delším rozměrem asi třicet a kratším necelých dvacet kroků. Otevřenými vraty vnikalo dovnitř denní světlo, v něm se rýsovaly siluety několika řad klečících válečníků.

„Je to nějaké malé," zahučel Thompson zklamaně. „Co ty na to, Rónarde?"

„Zdá se, že tohle je jenom něco jako vstupní komora, zádveří. Podívej, támhle naproti jsou další vrata."

Vešli dovnitř. Stěny i kopulovitý strop byly tvořené jakousi ztuhlou šedou hmotou, umělým kamenem, který (jak Sylva věděla) pterrové zřejmě vyráběli z vápence. Na podlaze byly položené jenom jednoduché dlaždice. Žádný lesk, žádná pompa. Kdyby nebylo těch hliněných vojáků, byla by komora prázdná.

Oválný půdorys. Ovál má dva příčné rozměry - jeden kratší, druhý delší. Kratší rozměr tohoto oválu spojoval vnější vrata s vnitřními. Od vnitřních vrat vedl k vnějším jakýsi rovný chodník. Od okrajů chodníku se podlaha komory zdvihala vzhůru v mírném spádu.

Sylva vyšla ven a dotkla se bronzových pantů vylomených vstupních dveří: „Panty? Ale pokud vím, pterrové je používali jenom u civilních staveb! Pohřebiště i chrámy byly zajištěné jinak než dveřmi na pantech!"

Nikdo si jí nevšímal. Ostatní procházeli mezi řadami klečících válečníků. Byly to drobné figury humanoidních bytostí, až na bederní zástěrky nahé. Hlavy v ptačích maskách měly pokorně skloněné, ale jejich scorchy trčely výhružně vzhůru.

„Tady tyhle dveře vedou dovnitř. Do vnitřku mohyly," oznámil Rónard. „Jsou uzavřené pečetí."

Sylva věděla, že pterrská pečeť není skutečnou pečetí, ale druhem zámku, složeným z provázků, svázaných do uzlů. Tyto provázky vyráběli pterrové z jakéhosi neskutečně pevného materiálu. Nebylo možné je přetnout ani přeřezat - jen rozvázat. Existovalo asi deset základních uzlů a dalších padesát odvozených, což Sylva věděla z dřívějších Rónardových přednášek. Také věděla, že Rónard je umí všechny rozplést.

Při těch přednáškách tehdy říkal, že pečetěmi jsou chráněny především civilní stavby.

„Rozvážu to," řekl Rónard. Hlas měl starý a třaslavý.

„Ještě ne," zarazil ho Thompson. „Tady tohle se mi nelíbí. Tihle hlinění panáci. Všechny hrobky jsou přeci chráněné, ne? Magickými pastmi, kouzly. A tady vidím jen nějaké... keramické výrobky." Znovu se odmlčel. Počítal figury.

„Je jich sto osm," oznámil pak. „Z toho jeden s uraženou rukou. Nelíbějí se mi. Nerad bych, aby ožívli a pustili se do nás."

Sylva mezitím zkoumala kryptogramy vypracované po stranách vnitřních vrat. „Jsou tady nějaké výstražné symboly," řekla, ale oni neposlouchali. „Lebka a zkřížené hnáty. Ta lebka je nějaká širší, ale přece jen vypadá jako lidská... Další důkaz pro to, že pterrové neměli ptačí hlavy. A jiné symboly. Pavouk, jedovatý had... stejné jako na tom plánku, který měl Skjold."

„K čemu jsou tady ti panáci?" opakoval Thompson.

„Dědku," vyzval starého elfa. „Zkontroluj je. Prověř, jestli je v nich magie."

Skjúwink chodil mezi řadami, dotýkal se glazovaného povrchu.

„Žádná magie, nic," řekl pak. „Je to jen hlína."

„Rozbijeme ty sochy," řekl Thompson. „Pak teprv Rónard rozváže pečeť."

Tentokrát se rozkřičela Ri: „Ty ses asi zbláznil! Chceš ztrrácet čas rrozbíjením nějakejch panáků? Sám jsi rříkal, že nemáme času nazbyt! Zítrra už po nás půjdou Tourainovi zabijáci! Musíme otevřít ty zkurrvený dveře, pobrrat zlato a vypadnout!"

Thompson si prohlížel její zjizvenou tvář ve slabém světle, které dovnitř dopadalo vnějšími vraty. Pak přikývl. „Máš pravdu. Začínám bláznit. Rónarde, dej se do toho."

Rónard poklekl před pečetí. Rozvázal první uzel.

V té chvíli projela řadami klečících válečníků vlnka, všechny figury se zachvěly.

„Zpátky!" zaječel Thompson. „Zavaž to zpátky!" Rónard třesoucími se prsty zasukoval příslušný uzel, ale hlinění bojovníci se hýbali dál.

Zatím to byl jen takový zpomalený pohyb. Zvolna se zdvihali z pokleku, opírajíce se o ratiště krátkých scorchů. Skjúwink jednoho z nich ťal mečem - třesklo to, jako když praskne hliněný hrnec, ale bojovník se i s prasklinou v boku zdvihal dál. Starý elf máchl mečem znovu a urazil mu hlavu, ale nebylo to nic platné. Teprve při třetí ráně praskl panák v půli, trup padl na podlahu a rozlétl se na střepy.

Tři rány zázračným mečem, než byla figura zneškodněna. Ještě jich zbývalo sto sedm.

Zdálo se, že se rozdělují tak, aby na každého z vetřelců připadl stejný počet ostrých keramických hrotů. Pohybovali se stále rychleji.

„Vypadněte ven!" zaječel Thompson. „Rychle!"

Ri, která byla k východu nejblíž, ho bez námitek poslechla. Vrhla se ke světlému oblouku vstupních vrat, vzápětí vklopýtala zpět, v prsou zabodnuty dlouhý šíp z vrhače.

Popošla pozadu ještě dva kroky, pak se zhroutila pod nohy hliněných vojáků.

Vchodovými dveřmi vtrhlo do kaverny několik řvoucích orků. Tohle nebyli žádní polonazí lovci Vydřích zubů, ale rváči navlečení do železem obité kůže, paže a lokty opatřené bronzovými chrániči, na hlavách naražené železem vyztužené čapky. Ječeli, mávali kyji, palcáty, sekerami. Pak narazili na linii postupujících válečníků.

Situace se stala naprosto nepřehlednou. Od vnějších vrat se dovnitř probíjeli orkové a měnili hliněné panáky v keramickou drť. Ve střední části kaverny se snažili členové Thompsonova komanda prokličkovat k vnitřním vratům. A u vnitřních vrat stále klečel Rónard před zauzlovanou pečetí. „Ty, Thompson!" zaječelo to od vchodu. „Ty pamatuješ na mne? Já Černý mráááz!"

„Všichni sem ke mně!" řval Thompson. Po boku Skjúwinka se rozháněl tesákem po oživlých útočnících, ale jeho zbraň byla žalostně neúčinná.

„Ri! Kde je Ri? Čolku! Ke mně! Arietto! Kde je Ri?"

Sylva stála vedle Rónarda ztuhlá hrůzou. Palice a sekery orků byly mnohem účinnější než Thompsonův tesák a Skjúwinkův meč. Ani orkové však dostatečně neodhadli nepřítele. Do třeskání pálené hlíny, drcené orčími zbraněmi, zazněly bolestivé výkřiky. Zdálo se, že většina hliněných vojáků obrátila hroty svých zbraní k orkům. To poskytlo Thompsonovým lidem nepatrný odklad.

A Sylva pochopila, co je třeba udělat.

„Rónarde! Musíš rozvázat ty uzly!"

Obrátil k ní nechápavé oči. Tváře měl propadlé, vousy i vlasy mu během chviličky prokvetly stříbrem. Na kůži vyskákaly desítky vrásek a temně hnědé skvrny.

„Rozvaž ty uzly! Jsi jediný, kdo to umí!"

Přikývl a vrátil se k provázkům. Sylva sebrala ze země Thompsonův úlomek magického světla a přidržela ho, aby čaroděj dobře viděl. Všimla si, že bělmo Rónardových očí je sytě žluté.

Prsty se mu míhaly, jak rozvazoval jeden složitý uzel za druhým. Od vchodu zazněly povely v hrdelní orčtině, zapleskaly nohy. Orkové se stahovali a odnášeli své raněné.

Skjúwink za Sylvinými zády vyhekl, jako by do něj narazilo něco těžkého. Pak se překvapeně zachechtal: „Krev! Mám tolik krve! Teče ze mě jako z píchnutýho prasete!"

A vzápětí zoufalé Thompsonovo zakvílení: „Neee! Čolka neee!" Rónardovy třesoucí se prsty kmitaly v zoufalém závodě s časem.

„Spěchej, Rónarde, spěchej!"

Poslední uzlík byl rozvázán, provázky splihle visely na křídlech vrat.

Sylva se neodvážila ohlédnout, za jejími zády se ozývaly šoupavé pohyby a cinkání hliněných střepů. Přikrčila se, čekala, kdy se jí do zad zabodne hliněný hrot.

Cinkání a šoupání ustávalo, utichalo. Otočila se. Hlinění panáci se disciplinovaně řadili na svá původní místa, klekali na podlahu.

„Čolku! Čolku! Do prdele! Do hajzlu!" řval Thompson a hlas mu vibroval zoufalstvím. Držel chlapce v náručí, pravici mu tiskl na žebra. Mezi prsty mu proudila krev.

Stříbrovlasý elf stál tak nějak nakřivo, opíral se o meč. Arietta se nezdála být zraněná, ale tělo Ri leželo u vchodu jako odhozená, pošlapaná loutka.

Zvenčí se ozvalo hrdelní vrčení orků.

Thompson zvedl hlavu a zase z něj byl velitel. „Poberte věci a dovnitř!"

Rónard chytil křídlo vnitřních vrat a rozevřel je, šlo to překvapivě snadno. Sylva sebrala batoh a proběhla do další prostory, kterou čaroděj zpřístupnil. Za ní tam vklopýtal starý elf, Thompson s chlapcem v náručí. Arietta přitáhla dva vaky a pak se ještě vrátila pro pytel se skalpy.

Tak především - druhá komora byla osvětlená.

Zatímco v první místnosti byl chodník, tady to vypadalo jako v uličce. Tato ulička byla široká čtyři kroky a po obou jejích stranách se zdvihaly ve výšce asi čtyř stop rovné podesty. Na podestě vpravo stálo jakési velké zařízení, levá podesta byla prázdná. Otvor vnějších vrat se opět začernal siluetami orků. „Vylezte nahoru! Všichni ke stěnám!" zaječel Rónard.

Škrabali se vzhůru na podestu, všichni si vybrali tu pravou - tu, na níž stálo ono velké zařízení. Thompson položil nahoru zraněného Čolka, Sylva tam vyhodila batoh, Arietta oba vaky i pytel se skalpy.

Z první kaverny přisvištěl šíp z vrhače, ale zasáhl jen zeď z umělého kamene.

„Ke stěnám! Všichni ke stěnám!" křičel Rónard. Sáhl do brašny, která mu stále visela kolem krku, a vytáhl další granát. Mrštil jej do první kaverny, mezi klečící hliněné vojáky.

Výbuch, zášleh světla, křik prchajících orků. Z předsíně prolétly do vnitřní prostory úlomky pálené hlíny.

Zhluboka oddechovali, rozhlíželi se.

„Jsme v pasti!" zavřískla Arietta. Ocitli se jen v další uzavřené kobce z umělého kamene, podobné té předešlé. Tato místnost byla zhruba stejně veliká, ale mnohem, mnohem vyšší. Stěny neměla zaoblené, ale svislé. Tentokrát tu nebyli žádní hlinění válečníci. Od vysokého stropu visely masivní řetězy, jinak nic.

„Támhle jsou další dveře," ukázal Rónard. „Támhle, na konci té uličky. Tohle je jen další předsíň."

Kobka byla docela slušně osvětlená. Světlo sem přicházelo odshora. Zjevně se jednalo o denní světlo, cezené tabulemi z jakéhosi průhledného materiálu. Pterrové chtěli mít tohle místo osvětlené, a tak je vybavili okny.

Místnost byla velmi vysoká, snad pětatřicet stop. Naproti vratům, kterými sem vnikli, se temněl vlhký kov dalších vrat, tentokrát obdélníkových. Bylo zvláštní, že tato vrata neměla střední mezeru mezi křídly. Sylva sklouzla do uličky, došla k vratům, dotkla se jich rukou, prohlédla si je zblízka. Vrata neměla ani panty! Jejich okraje byly přelištovány kovovými pásnicemi. Sylva zdvihla hlavu: na horní hraně vrat byl připevněný veliký kruh a v něm navlečený řetěz. Řetěz stoupal vzhůru až k vysokému stropu, kde se ztrácel v soustavě kladek a krakorců. Ze změti technických zařízení se pak řetěz vynořil po straně, kde se spouštěl dolů k onomu velkému zařízení na pravé podestě. Co se týkalo toho zařízení - nebylo to nic jiného než velký rumpál.

Bylo to jasné. Dveře se neotevíraly do stran, ale zdvihaly se pomocí rumpálu vzhůru.

„Vylez nahoru!" štěkl na Sylvu Thompson. Poslechla ho.

Skjúwink se kymácel ze strany na stranu. Natáhl ruku k Thompsonovi: „Dej mi chlapce."

„Pomůžeš mu?" zeptal se Thompson s úzkostí v hlase.

„Jistě. Ukaž, podívám se."

Stařec sedl na studenou podlahu a přitáhl si chlapce na klín. Prsty mu zlehka přejížděl kolem rány. „Zlomené žebro, plíce plná krve. Nebyl jsem nikdy dobrý v léčitelské magii..."

„Krvácíš," upozornila ho Arietta. „Krvácíš, Skjúwinku."

„Toho si nevšímej," obdařil ji stařec dalším z kolozubých úsměvů. „Mohu zachránit buď jeho nebo sebe. A já... kolikpak roků by mi asi zbývalo?"

„Kde je Ri?" ptal se pořád dokola Thompson. „Co se s ní stalo?"

Rónard seděl o kus dál, třásl se po celém těle. Vousy mu už docela zbělely a všechno maso z obličeje zmizelo, takže se jeho hlava podobala lebce potažené práchnivou kůží.

Od venkovních vrat někdo zakřičel, hlas se odrážel od klenby kaverny s hliněnými vojáky: „Ty, Thompson! Tvá čubka, Zjizvená tvář, ona být mrtvá! Ona mrtvá, Thompson! Ty být také brzo mrtvý!" Thompson se neudržel a zakřičel: „Hned si pro tebe dojdu, Černá námrazo! Rozpářu tě jako rybu!"

„Chachá! Ty už nikoho nerozpárat, Thompson! Ty skončit tady!"

A do toho zazněl hlas tlustého Goin-guye, náčelníka Vydřích zubů: „Ty být blbec, Thompson! Posvátné paroží! Buhehé! Kdo to kdy slyšet - posvátné paroží! Taková blbost! Buhehé! Ty blbec, Thompson!"

Pak se znovu ozval Černý mráz: „Ty nechat vyjít obě samičky, ony nechtít umírat! My hodní na ně být!... Huhu-hohó-checheché!"

„Jak nás mohli najít," zalomila rukama Arietta.

„Poslouchali v hospodě Na rozcestí, co si povídáme!" vyhrkl Thompson. „Sylva tam ukazovala na mapě cestu. Poslali rychlého běžce - nebo jezdce na mezku! Do hajzlu! Ten se sem po obchodní stezce dostal mnohem rychleji než my! Goin-guy nás zdržel, než dorazili ostatní otrokáři!"

„To jim to stálo za to - hnát se za námа?" vyjekla Arietta. Měla pláč na krajíčku.

„Proto je to Černej mráz," zahučel Thompson, „že se pokaždý pomstí."

„Goin-guy na nás nastražil past."

Arietta se rozhlédla se po holých stěnách, rumpálu, řetězech. „Kam jsme se to nechali vlákat? Kde to jsme? Jsme v pasti!"

Rozplakala se.

Thompson se obrátil na Rónarda: „Tak co, starej ještěre, zbyli jsme jen ty a já. Vyrazíme na ně... Svedeš ještě jeden kulovej blesk?"

Rónard ztěžka zavrtěl hlavou: „Já... už... mám... dost. Nedokážu... nic." Thompson se chraplavě zachechtal: „Vystříleli jsme šípy a vyzářili magickou energii při vraždění Nože z parohu... Je to ale chytrák, ten Goin-guy."

Od vchodu se znovu ozval Černý mráz: „My teď zapálit oheň, Thompson. My vykouřit tě i s celá tvoje kumpanie. My vykouřit té jako jezevce."

Do toho vpadl tlusťoch od Vydřích zubů: „My chtít tebe dostat živého, Thompson... Buhehehé!"

Thompson zvedl oči k Sylvě: „Bude pro tebe i pro Ariettu lepší, když vás obě zabiju."

„Cože?" rozkřičela se Sylva. „Vždyť jsme ještě nevyzkoušeli všechno! Zvedneme támhlety vrata! Zatočíme klikou rumpálu a zvedneme je!"

Dvěma skoky byla u rumpálu a chytila se kliky. Zařízení mělo dvě kliky, po obou stranách jednu, a držadla dlouhá tak, že by se na ně vedle sebe vešlo deset dlaní. Thompson se chopil protějšího držadla Čep rumpálu zaskřípěl, naviječí buben se pootočil, řetěz, dosud volně visící od stropu, se napjal. Nahoře na krakorcích se začaly otáčet kladky. Pak se pohnul i druhý konec řetězu, připojený na oko zdvihacích vrat.

Pak se pohyb rumpálu zastavil.

Opírali se do klik ze všech sil. „Arietto!" zavolala Sylva. „Pojď nám pomoct!"

„Je to k ničemu!" zařval Thompson. „Podívej - vrata jsou zkřivená! Jsou vyboulená dovnitř! Je to nenapravitelně zaseklý... Do hajzlu, jak si můžeš myslet, že to bude fungovat po všech těch staletích?"

Z předsíně se do vnitřní prostory vinul proužek dýmu. „Ty zhluboka se nadechni, ty Thompson!" ječel odtamtud Černý mráz. „Skjúwinku!" zařval Thompson. „Tohle je náš poslední boj! Rónarde - připrav si svoje granáty! Sylvo - natáhni kuši. Nikdo z nás se jim nesmí dostat do pracek živý! Musíme zabít Čolka!"

„Zemřeme tady ve špinavé válce, pro nic..." vzlykala Arietta.

„Ne!" zavřískla Sylva. „Já to nedovolím, rozumíte? Nedovolím to! Rónarde! Přemýšlej! Kde to vůbec jsme! Dostaneme

se odsud jenom, když využijeme tvoje znalosti! Přemýšlej! Tohle není ani hrobka ani chrám. Je to nějaká civilní stavba, nějaké technické zařízeni. Mysli! Přemýšlej! Co to může být?"

Rónard zvedl oči. „Ta cesta odnikud nikam. Umělé říční koryto. Vedlo sem?"

„Ne! To není ono! Cesta odnikud nikam se táhne ještě dalších deset mil na sever!"

„Ale je nedaleko!" vyhrkla Arietta. „Prochází kousek odtud! Viděla jsem ji mezi olšemi."

„Ta hráz!" ječela Sylva. „Ta hráz, po které nás tlusťoch vedl! Ta bažina!"

„Ano!" zasípěl Rónard. „Ta bažina nebyla dřív bažinou, ale nádrží na vodu! A támhleta vrata, která se zdvihají rumpálem přes kladky, nejsou vrata. Je to stavidlo!"

„Ano!" jásala Sylva. „Je to stavidlo! Stavidlo a za ním je voda! Nemusíme ho zvedat - stačí utrhnout jednu pásnici! Voda se vevalí dovnitř a spláchne orky i otrokáře! Rónarde! Musíš jednu pásnici utrhnout granátem!"

„Nemůžu! Tohle je příliš malý prostor! Výbuch by nás roztrhal!"

Kouř houstl. Štípal do očí, bodal v plicích.

„Musíš to zkusit! Je to jediná možnost!"

„USTUPTE STRANOU," řekl někdo mocný. Podívali se kolem sebe. Skjúwink něžně pokládal chlapcovu hlavu na zem. Vstával. Vstával z kaluže krve, která mu vytekla z boku. Vstával a rostl, zvětšoval se, až se jeho temeno téměř dotklo stropu.

Ale ne, byl pořád stejně vysoký. Jenom vypadal veliký.

„POSTAREJ SE O CHLAPCE, THOMPSONE," řekl. Jeho hlas svištěl jako severák v korunách dubů.

Obouruč sevřel jílec meče. „CHCETE OTEVŘÍT TA VRATA? JÁ VÁM JE OTEVŘU."

Sklouzl z podesty do uličky. Chuchvalci kouře přešel až k železnému stavidlu. Naposled se otočil k přátelům a usmál se na ně kolozubými ústy: „DNES JE DOBRÝ DEN PRO UMÍRÁNÍ."

Rozmáchl se a zabodl meč do železného plechu. Ostří zajelo do stavidla téměř do poloviny.

Pak se Skjúwink pověsil na jílec a táhl zbraň dolů, páral plech, jako by to bylo jen stanové plátno. Plocha stavidla se rozchlípila, ze škvíry začal vytékat pramínek vody.

Skjúwink vytáhl meč, zabodl ho vedle a znovu táhl ostří dolů.

Druhá škvíra vyronila jen pár kapek.

Pak se ozval tichý zvuk, který zněl zhruba jako plonkkk!

Pásek mezi škvírami praskl. Z trhliny vytryskl proud, strašnou silou udeřil starého elfa do prsou a strhl ho s sebou.

Vymetl předsíň i s hliněnými vojáky. Ukrutný řev proudící tekutiny přehlušil jekot orků, shromážděných před vchodem do hrobky... která nebyla hrobkou, ale sypanou zemní hrází.

Ne, to nebyl proud vody, ale bahna. Obrovský tlak, působící při dně nádrže, přinutil bahno tryskat v téměř kolmém směru. Sylva, Rónard, Thompson a Arietta se choulili v rohu podesty, schovávali se za rumpálem v nezměrné hrůze, že proud bahna vypláchne kobku a odplaví i je. Pak se stavidlo se strašným zapraštěním roztrhlo svislou trhlinou na dva kusy. Obě části se rozlétly do stran, odrážely se od zdí z umělého kamene, až je znovu strhlo bahno. Teď už to nebyl paprsek, ale hučící proud, kompaktní a hustý jako melasa.

Valící se bahno.

Sylva a její přátelé se tiskli do kouta za rumpálem. Počáteční zvuková vlna je ohlušila a téměř zbavila příčetnosti. Pak, když se stavidlo rozlétlo na dva kusy, se zvuk ztišil do monotónního hučení. Stejně zůstávalo tak hlasité, že nebylo rozumět vlastnímu slovu.

Hráz se otřásala, jako by do ní mlátil nějaký obr válečnou palici. Sylva objímala Rónarda, Thompson držel bezvládného Čolka, Arietta se držela alespoň podstavce rumpálu. Bahno se valilo dál.

O něco později se řev proudící tekutiny ztišil a bahno-trysk se změnil jen ve volné proudění. Veškeré bahno odtékalo pryč, ven z místnosti, Sylva a její přátelé zůstávali na suchu. Zápach kouře nahradil pach bahenních plynů, ze kterých se všem dělalo špatně. Zároveň však pod horním okrajem vnějších vrat dovnitř proudil čistý vzduch.

Nedokázali odhadnout, jak dlouho to trvalo. Ale protože svit za průsvitnými okny zmatněl, bylo jasné, že se den chýlí ke konci.

Smrákalo se. Thompson napřáhl ruku k tekutině, líně se valící uličkou. Už neměla zdaleka tak velkou rychlost jako na počátku.

„Takhle to může téct ještě celou noc!" zařval, aby přehlušil hukot. „Vypadneme!"

Nečekal na ostatní. Vzal do náruče Čolka a sklouzl z podesty do proudu. Dívali se na něj, jak se brodí, po pás utopený v břečce, jak ho proud popostrkuje dál. Nezbylo jim, než ho napodobit. Posbírali to, co zbylo z jejich výbavy: Sylvin batoh, dva rance, které přinesla duchapřítomná Arietta, pytel se skalpy. Rozdělili to mezi sebe a vstoupili do proudu.

Po prvních pár krocích Sylva zakolísala, zavrávorala, padla do bahna a hladina se nad ní zavřela. Ale silná ruka ji chytila za límec a táhla ji dál. Sylva bojovala s proudem, zkoušela plavat, lapala po dechu. Bahno měla v očích, uších, ve vlasech, všude. Pravičkou křečovitě svírala batoh, ztěžklý, obalený přilnavou hmotou.

A pak je líný proud přece jen vynesl ven z vrat. Ten někdo, kdo Sylvu táhl, ji vyvlekl stranou. Proudění se zklidnilo a přestalo jí podrážet nohy, ale bahna tam stále ještě bylo po pás.

Špinavou pěstí si vytřela bahno z očí a podívala se, kdo že ji to vlekl proudem, kdo ji vytáhl ven. Překvapilo ji, že to je Rónard.

Kouzlo opět začalo působit a Rónard se z vrásčitého seschlého stařečka změnil v silného pětačtyřicetiletého chlapa. I vlasy a vousy mu ztmavly.

O kus dál postával Thompson s Čolkem v náručí, vedle něj Arietta. Za zády měli mohylu, která nebyla mohylou, ale hrází. Před sebou viděli svažitou pláň. A všude, kam se jen rozhlédli, se rozkládal příkrov bahna.

Bahnitá povodeň.

Bahnitá lavina.

První paprsek, tryskající ze škvíry otevřené Skjúwinkem, udeřil do olšového hájku. Zpřerážel kmeny a vyvrátil je z kořenů. Proud bahna, který se pak vyvalil rozlomeným stavidlem, narazil na přehradu z vyvrácených stromů. Valil stromy před sebou, obtékal překážku, záplava se rozlévala do stran, narážela na další stromy, brala je s sebou. Vyvrácené stromy se zakliňovaly v těch dosud stojících a bariéra se rozšiřovala víc a víc.

Proud bahna se roztěkal do stále větší plochy.

Ano, takhle to asi bylo, ale zřejmě to šlo ráz na ráz. Bahnitý příval zaplavil široké okolí během kratičké chvilky. Kdo se v té chvíli nacházel poblíž výústě, byl ztracen. Černý mráz a ostatní otrokáři, Goin-guy a lovci z jeho hooganu. Neměli šanci. Bahno je sebralo, zacpalo jim jícny, otloukalo je o kmeny stromů, rozmačkalo je. Stejně tak jako Skjúwinka a tělo mrtvé Ri.

Arietta zavrtěla nevěřícně hlavou: „Jak to, že ještě žijeme? Proč nás bahno nespláchlo taky?"

Rónard jen zavrtěl hlavou. „Žijeme jen díky tomu, že pterrové postavili výúsť tak dobře."

Sylva napřáhla zabahněnou ruku: „Podívejte - támhle je zbytek kanálu. Vedl od vyústi k cestě odnikud nikam. Ta cesta, vlastně umělé říční koryto, sbírala vodu z více takovýchhle nádrží."

Asi sto padesát kroků od nich, pod svažující se strání, se táhla přímá linka kamenného koryta. Teď, když ničivá vlna odplavila stromy, byla cesta odnikud nikam vidět dost dobře. Zahlcená bahnem, zavalená unášenými stromy.

Rónard se po Sylvě ohlédl a zeptal se se zřetelnou úctou v hlase: „Jak jsi věděla, že když rozvážu provázky, tak se ti hlinění panáci přestanou pohybovat?"

„To přece bylo jasné. Už od začátku jsem věděla, že jsme vešli do nějaké civilní stavby. Hlinění panáci neměli za úkol zabít vetřelce, ale eliminovat ty nepovolané. Všimli jste si, jak se zpočátku pohybovali pomalu? Vyškolená obsluha dokázala pečeť rozvázat dřív, než se figury pořádně rozhýbaly."

„Dědek říkal, že v nich není žádná magie," hlesl Thompson. Po zabahněných tvářích mu stékaly slzy. Plakal pro mrtvého elfského válečníka i pro zjizvenou Ri. „Možná jsou různé druhy magie," řekla Sylva. Cítila, jak studené bahno tuhne, vytváří jí kolem těla vlhký ledový krunýř.

„Musíme jít dál," prohlásila pak. „Vylézt z bahna a usušit se."

Ostatní mlčeli. Zdáli se jí bezradní jako malé děti. Pochopila, že pokud nerozhodne ona, neudělá to nikdo. Budou tady pořád takhle stát, dokud nepadne noc.

„Poslouchejte mě," řekla. „Uděláme to tak, jak řeknu já. Vylezeme nahoru na hráz, umyjeme se, usušíme, odpočineme si. Za svítání vyrazíme přímo na západ. Přejdeme mokřiny až ke skalám."

„Na západ?" podíval se po ní Thompson. „A co budeme dělat u skal? Nevyškrábeme se po nich nahoru."

„Je tam stará stezka - schody, po kterých vyjdeme nahoru. Já o ní vím. Najdu ji. Za dva dny k ní můžeme dojít. Vyjdeme nahoru a půjdeme do Rudenrogu. Vy prodáte skalpy a já se nechám s Rónardem oddat. V Rudenrogu je přece misie, ne?" zeptala se čaroděje.

„Je tam," přikývl,

„Takže tam bude i nějaký církevní hodnostář, který nás prohlásí za muže a ženu. Nebo máš jiný názor, Rónarde?"

Díval se na ni a mlčel. „Ne," řekl po chvíli. „Nemám jiný názor. Uděláme to takhle. Dojdeme do Rudenrogu a tam uzavřeme sňatek."

„Skvělé. Takže plánuju dál. Nevím, jak dlouho se v Rudenrogu zdržíme - možná jen pár dní, možná tam budeme muset přezimovat. Ale jak to bude jen trochu možné, tak ty, Thompsone, mě doprovodíš do Barge. Ty, Arietta a Čolek."

„To asi takhle nepůjde, břízko," zahučel Thompson.

Upřeně se mu podívala do očí: „Jsem Sylvia Viktorina la Barro, nejmladší dcera vévody Ferdinanda. Ten, kdo mě dovede do Barge, dostane odměnu. Možná, že vám ji nebudou chtít dát, protože tou dobou už budu mít nejspíš pěkné břicho. Ale já se postarám, abyste dostali, co vám patří."

Thompson chvíli mlčel a pak nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Říkáš, že jsi nejmladší princezna. No což, možné to je. Jsi dost excentrická na to, abys byla. Ale bude tvůj otec souhlasit s tím, že ses vdala za Rónarda?"

„Bude souhlasit, když budu tou dobou těhotná. Rónard se bude muset snažit, aby mi udělal dítě."

Přes všechen ten smutek a zoufalství zahrály v Thompsonových očích veselé ohníčky. Neodpustil si, aby neudělal vtípek: „No, pěkně sis to naplánovala, Sylvo. Ale co když se Rónardovi nepodaří... tě otěhotnět? Je to přece jen starý pán..."

Pevně na něj pohlédla: „V tom případě přijdeš na řadu ty, Thompsone. Z Rudenrogu do Barge je dlouhá cesta a my dva budeme mít spoustu času. Pokud Rónard selže, budeš muset ukázat, jaký jseš kabrňák."

Usmála se pod bahnitou maskou. Thompson se zašklebil, Čolek v jeho náruči se zakuckal tichým smíchem. Ohlédla se po Rónardovi - i čaroděj se usmíval.

Bylo to vlastně poprvé, co viděla jeho úsměv.

Supí chrám (o čtyři roky později)

Daniel se vykulil z pokrývek, vystrčil střapatou hlavičku. Viděl jen tmu, prosvěcovanou stříbrným měsíčním světlem. A ti ptáci tolik křičeli!

„Něco se stalo ptákům!" vyhrkl.

Stín ve tváři už byl u něho. „Pšpšpš, člověčí mládě," zaskřehotal. „Něco se ti zdálo."

„Ne, nezdálo," ohradil se hošík. „Něco se stalo ptákům!"

„Nic se jim nestalo, člověčí mládě."

„Tak proč tolik křičí?"
„Oni jen zpívají. Probouzejí se, už brzy bude svítat. Lehni si a ještě spi."
Sylva už tam také byla. „Co se děje?"
„Nic. Probudili ho ptáci - ale už zase spí."
Hošík zhluboka odfukoval, starý goblin ho pečlivě přikryl dekou.
„V noci někdo přišel?" zeptala se Sylva.
„Půlelf." přinesl zprávy od Rónarda?"
„Co já vím? Nebavím se s půlelfama. Zeptej se ho sama. Támhle sedí u ohně."
Vstala, zamířila k blikajícímu ohýnku, cestou překračovala spáče zabalené v přikrývkách. Tentokrát to byla velká výprava, téměř dvacet lidí... i když většina z nich byli goblini.
Došla k ohni, přisedla, Stín se tam doloudal za ní. Thompson, sedící u plamenů, zdvihl oči: „Rád tě zase vidím, snový přelude."
„I já tě vidím ráda, Thompsone. Kde je Rónard?"
„Zítra se s ním setkáš u Supího chrámu. Hrozně se na tebe těší. Zvlášť jedna část jeho těla se na tebe těší, taková malá část - jak bych ti ji jen připodobnil, abys věděla o kterou část jde?"
„Měli jste dobrou cestu?"
„No, abych ti řekl pravdu..." nadhodil Thompson a odmlčel se. Pak, téměř vztekle, vybuchl: „To bylo naposled, co jsem se přidal ke Gordonovi Fee! To není člověk, ale šílenec. Já neříkám, že jsem nějakej orkomil, ale to, co provádí on... Všechno je mu jedno! Celý západní okraj Orcigardu je rozbouřený! Vybili jsme dva letní orčí tábory!"
„Ach!" vyhrkla Sylva. „Tourainovi bojovníci přehradí Gordonovi s Rónardem cestu."
„Nepřehradí. Za tmy jsme proklouzli. Musel jsem Gordona přemlouvat, křičel jsem a mluvil sladkým hláskem. Přesvědčil jsem ho, jinak by šel podél řetězu hlídek a zabíjel a zabíjel. Nemusíš mít strach. Zítra budeš v Rónardově náruči a on bude v tvé... ehm, taky náruči... Ne, už nikdy víc s Gordonem do Orcigardu.
„Supí chrám," řekla Sylva zamyšleně. „Po kolikáté už k němu jdeme, Thompsone?" „Už po čtvrté, lesní vílo. A věřím, že tentokrát se k němu opravdu dostaneme."
Zachichotal se: „Máte vy to s Rónardem zvláštní režim. Vidíte se jednou za rok, pár dní, vždycky na podzim. Jste jako ti orkové s tou jejich říjí. V létě porodíš a na podzim zase šups do Orcigardu. Jen se divím, že s sebou vláčíš jen chlapce. Proč jsi nevzala také dcerušky? I se všemi chůvami a kojnými?"
„Dcerušky zůstaly doma," řekla Sylva pevně. „I se svými chůvami a kojnými. A až budou vyrůstat, budou se učit vyšívání, zpěvu a jiným ženským dovednostem. Jestli některá z nich bude chtít studovat, zavřu ji do věže. A ve čtrnácti ji provdám."
„Ohó, nadýchaný obláčku, jsi nelítostná, chechty chechty."
Pak se Thompson odmlčel. V olších šuměl vítr, ptáci zpívali. Jen chviličku a začne se rozednívat.
Zazdálo se jí, jako by z dálky zaslechla divoké zaržání.
„Stíne," obrátila se na starého goblina. „Říkal jsi, žes v létě navštívil Hengerone?"
„Jo," pokýval lysou kebulí.
„A neslyšel jsi něco o Fríghasovi?"
„Fríghas je mrtvý, to jsem ti přece už tolikrát povídal."
„Ne. Říkal jsi, že jste tehdy - když orkové zabili Ofirka - skočili do řeky. Ty a Fríghas. Skočili jste do řeky a nechali se unášet proudem. Ty jsi přežil - proč by nemohl přežít i Fríghas?"
„Je to už čtyři roky," zaskřehotal Stín ve tváři. „Kdyby byl zůstal naživu, musel by se už dávno ukázat."
Mlčeli, dívali se do plamenů. Sylvě se zazdálo, že znovu slyší to divoké ržání. Pak promluvil Thompson.
„To já jsem zase byl v létě v Thonnierice. Nevím proč, nějak mě to tam táhlo. Byl jsem se podívat na svůj dům, který vyhořel při pogromu... je opravený a žijí v něm nějací lidé. Zašel jsem k nim, představil se, dívali se na mě divně. Pozvali mě dovnitř a nabídli mi pohoštění. Milí lidé. Myslím, že byli hodně rádi, když jsem pak odešel. Zdá se, že protielfské nálady v Thonnierice vyšuměly - ale ony se zase vrátí. Proto to ale nevyprávím. Navštívil jsem v Thonnierice známé a dozvěděl se pár zajímavostí. Víš, že Rónard je ve skutečnosti arkastský princ? No, ty to asi víš a měla jsi dobrý důvod to tajit. Ale v Arkastii jdou teď zvláštní zvěsti. Tvůj a Rónardův syn, Daniel, je legitimním potomkem arkastských králů a vévodů z Barro. A to je nebezpečné, kamarádko,"
Zamrazilo ji. „Myslíš, že by se někdo mohl pokusit ho odstranit?" zeptala se opatrně.
„Nechci tě zbytečně strašit, lehkonohá laňko, ale buď opatrná. V Arkastii teď probíhá utajený, ale urputný boj o moc. Daniel by pro některou ze soupeřících stran mohl
posloužit jako argument a jiná skupina by ten argument zase mohla chtít vyvrátit."
„Ach, tušila jsem to. Díky za upozornění, Thompsone. Já mám také zprávy od svých špehů, ale netušila jsem, že je to takhle vážné - že si o Danielovi štěbetají v Thonnierice i vrabci. Zdá se, že je v největším bezpečí tady, v Orcigardu. Kdybych ho tak mohla ukrýt - několik let, než zesílí."
„Vím o skrytém místě," zachrčel Stín ve tváři. „Říká se mu Zahrada sirén."
„Zahrada sirén? To je z té pohádky o Tinovi a Lohenriettě? Zlý čaroděj uvrhl Lohenriettu do věže uprostřed Zahrady sirén. Tino ji šel zachránit a musel projít mezi nebezpečnými monstry, napůl hady a napůl překrásnými ženami."
„To není pohádka. Zahrada sirén se nachází nedaleko Hengerone. Temný mág Touraine ji vytvořil před sto lety - a už na ni dávno zapomněl. Půlorkové z Hengeronne znají způsob, jak projít zahradou až do věže. Nosili Lohenriettě jídlo a oblečení. Když sirény zahubily Tina, žila Lohenrietta ve věži ještě šedesát šest let. Zemřela před patnácti roky."
„Zahrada sirén... budu o tom uvažovat. Stíne, vypravil by ses na jaře do Hengerone a zeptal se půlorků na podmínky?"

„Jo," pokýval kedlubnovitou kebulí. „Udělám to."
Rozednívalo se.
„Ah," řekla Sylva. „Mám pořád pocit, jako bych slyšela ržání."
„To je Pekelný kůň," přitakal goblin. „Je tady. Dává na tebe pozor. Přikazuje všem orkům, aby k tobě byli vstřícní."
„A proč nepřijde? Chtěla bych se s ním setkat."
Zároveň to však věděla. Ogkchůk-regg je tady, dává pozor, aby byla Sylva v bezpečí. Nemůže však překonat ostych a přijít k ní, znovu jí ukázat své ošklivé tělo.
Napadlo ji, že mu pošle vzkaz po některém z orků. Vzkáže mu, že se s ním chce setkat...
Zavzpomínat na staré časy?
Zavrhla tu myšlenku. Stejně by nepřišel.

Nenávist

Šamanka se plahočila vzhůru k aukční hale a dav se před ní rozestupoval. Obyvatelé Likaria i návštěvníci, kteří sem přijeli právě kvůli dražbě, k ní cítili respekt. Zdvořile jí uhýbali z cesty, protože nevěděli, čeho se od ní mohou nadít. Neměli zájem dostat se do sporu s nějakou divnou osobou, alespoň ne dnes. Dnešek byl zasvěcen Velké události. Sám Alarich Touraine nechal do aukční haly dopravit artefakty, které odkryli jeho dělníci při vykopávkách. Úzké uličky Likaria byly přecpány k prasknutí. Goblini se hrnuli do aukční haly, aby si nenechali utéci tu podívanou. Už jen samotné kousky, které sem Alarich Touraine přivážel, stály za zhlédnutí. Starobylé artefakty, dokonalé výrobky pterrské kultury, většinou nasáklé magií, A což teprve ty výkřiky dražitelů, kteří se budou navzájem překřikovat, přeplácet, nadávat si a pak si v zoufalství rvát vlasy, když dražený předmět připadne někomu jinému.
Nad drobnými postavičkami goblinů tu a tam vyčnívali ramenatí orkové - dobře živení, vzrostlí rabijáti z Tourainovy tělesné gardy. Touraine nikdy necestoval bez své orčí stráže. Orkům se opatrně vyhýbali osamocení elfové. Co se tyče elfů - ti všichni pocházeli od Vickey a také to urputně dávali najevo pomocí ptačích per, zbarvených na modro a červeno, zapletených do vlasů. I samotné podezření, že některý z elfu pochází z lesa Izironk, znamenalo v přítomnosti Tourainovy gardy rozsudek smrti.
Lidští obchodníci, usazení v Likariu, většinou pocházeli z vévodství Barro. Mezi vévodstvím Barro a elfy od Vickey toho času panovalo příměří, ale lidé z Likaria hleděli na elfy nevraživě. Dosud měli v čerstvé paměti krvavé elfské bojůvky, které před lety ohrožovaly Timorok i Elblagg.
Aukční hala byla něčím, co tu zbylo po pterrech. Dokonalá polokoule posazená na vršek pahorku, od vrchlíku dolů prořezaná osmi symetricky rozmístěnými zářezy. Tyto zářezy se rozšiřovaly odshora dolů a při patě byla jejich šíře ke třem krokům. Províval jimi vítr, procházeli jimi lidé, za méně hlučných dnů jimi prolétali ptáci. Ale nikdy jimi nepronikl déšť. Prázdný prostor zářezů byl vyplněn jakýmsi vodu odpuzujícím kouzlem, které nevyprchalo ani po staletích.
Aukční hala byla původně pterrskou svatyní, plnou soch s lidským trupem a ptačími hlavami. Když sem přišli goblini, vysekali ji z keřů a očistili od návějí hlíny. Pak z ní vyházeli všechny ty sochy, obětní stolky, kadidelnice a křtitelnice. Pahorek obehnali dvojitou palisádou a uvnitř opevnění založili Likario.
Dražba měla začít už za malou chvíli a Šamanka se prodírala davem. Odkud mohla být? Nikdo ji tady v Likariu neznal. Snad přišla od Vickey, ale tam nežijí goblini, jen divocí orkové, ramenatí, vysocí, kříženci medvědů s divokými prasaty, jak se tady říkalo. A Šamanka byla všechno, jen ne robustní. Pokřivená subtilní postavička se ukrývala v cárech špinavých kůží, ztěžka se opírala o dlouhou hůl, ověšenou amulety. Ruce měla od prstů až po ramena omotané pruhy zašlého plátna, takže nebylo vidět ani kousek kůže. Vlčí lebka nasazená na maličké hlavě skrývala tváře pomazané tukem a popelem.
Krok za krokem stoupala k aukční hale a ztěžka oddechovala.
Jedním z výřezů v kopuli, střeženým dvojicí orčích strážných, vstoupila do aukční haly. Popošla pár kroků, zastavila se, opřela se o hůl, jako by se chtěla vydýchat. Čekala.
Nemusela čekat dlouho. U jiného vstupu do aukční haly vznikl hlasitý spor. Ačkoliv osmi průřezy proudili pod kopuli goblini, orkové, lidé i elfové, zdálo se, že jakémusi goblinovi je vstup odepřen.
„Ty ne!" chraptěl strážní ork. Ratištěm píky přehrazoval vchod, zahrazoval tak cestu hubenému goblinímu bojovníkovi. Druhý strážný se snažil goblina odstrkat dlaněmi svých neforemných pracek. Zvláštní bylo, že se snaží nedotknout se přitom goblinovy holé kůže, což nebylo snadné, neboť goblin byl téměř nahý.
„Ne - ty nemáš - ne ty, Stín!" kvičel o oktávu výš než jeho druh a z hlasu mu zaznívala nefalšovaná hrůza.
Oba strážní orkové se přitom snažili dívat někam úplně mimo goblina.
„Co nemám?' zachraptěl goblin. Nebyl už nejmladší a v pohublých lících měl nezdravě šedivou barvu. Tváře měl vyzdobené rozšklebenými rituálními zářezy, prošedivělé vlasy zavázané na temeni do uzlu. Kromě vestičky z vylínalé psí kůže byl oblečený jen do bederní zástěrky a páru prastarých elfských bot, vysokých tak, že jejichž horní okraje mu sahaly až po rozkrok, takže si je mohl na bocích přivázat k opasku. „Nemáš - ty - vejít - tam!" shledával ork pozapomenutá slova v obecné řeči. Likarijští goblini začali totiž už před padesáti lety opouštět své nářečí a přešli na obecnou řeč. Lépe vyhovovala jejich obchodním aktivitám.
„Hů kchónn hench, ataman!" křičel ork s píkou, přivolával kohosi z vnitřku aukční haly, některého ze svých šéfů.
Ataman Tourainovy gardy se už prodíral k místu potyčky. Podle vzhledu to byl půlork z Hengerone. Ostříhaný na kratičkého černého ježka, drobné spodní špičáky mu jen nepatrně přečnívaly přes pysky, ve snědé lidské pokožce se mu jako vyrážka rozprostíraly ostrůvky hrubé žlutozelené orčí kůže. Postavou připomínal žábu kříženou s prasetem, na svých křivých nohách se však pohyboval s jistou elegancí. Byl oblečený do kalhot z kůže a kazajky vyztužené kovovými plátky, za pasem měl palcát, který byl spíše odznakem moci než zbraní.

„Co se děje?" zachraptěl.

„On tam - chce jít!" žaloval orčí strážný. „Stín! Dovnitř!"

Půlork rozvážně zavrtěl hlavou a pak se zadíval kamsi nad goblinovo pravé rameno. „Je mi líto, bojovníku," řekl. „Ale ty dovnitř nesmíš."

„Já? Já že nesmím dovnitř?" zaječel goblin. „Jsem Stín ve tváři a -"

„Neříkej své jméno!" přerušil ho půlork. „Přináší neštěstí!"

Goblin zmlkl a poodstoupil o půl kroku. Půlork se pokusil o smír: „Všichni tě známe, bojovníku. Necítíme k tobě žádné nepřátelství. Prosím, odejdi. Odejdi a vezmi své prokletí s sebou."

„Byl jsem Tourainovým psem už v době, když tys ještě žmoulal čuměl, ty ryboptáku z Hengerone! Nevím o žádném prokletí!" Půlork se napřímil: „Všichni známe tvé zásluhy, bojovníku. Ale dovnitř nesmíš!"

Pousmál se, protože v té chvíli ho napadlo řešení: „Urazil jsi mne, bojovníku. Nazval jsi mne ryboptákem! Myslím, že urážka musí být vyřešena soubojem."

„Nechci se s tebou bít," zachrčel goblin.

„Pak odejdi," řekl půlork pevně.

Goblin se předklonil a rozkašlal se. Vychrchlal hlen, vyplivl ho a pak střihl okem po šamance, postávající uvnitř. Ta neznatelně přikývla.

Goblin, jehož jméno bylo Stín ve tváři, se otočil a proti proudu návštěvníků aukce se šoural pryč. O kus dál si sedl na udusanou zem a nevěnoval pozornost strkajícímu se davu.

Půlork ho pozoroval, pak se dlouze zadíval do vnitřku haly. Tlumeně se zeptal obou strážných na podrobnosti hádky. Po chvíli se i on vmísil do davu v hale.

Prostor uvnitř byl rozdělený na dvě nestejně velké části. Ta menší byla od té větší oddělena řetězy zavěšenými na přenosných sloupcích. V té menší části stála u stěny řada Tourainových orků v plné zbroji. Rovněž se tam nacházel pult dražitele i veliká okovaná truhla, do níž budou ukládány peníze získané dražbou. Při aukcích se platilo hotově. A samozřejmě - v menší části byly rozloženy dřevěné lavice a na nich se vystavovaly lačným pohledům rozložené artefakty. Každý si je mohl prohlédnout a rozhodnout se, o jaký z nich bude usilovat.

Misky a talíře z průsvitného porcelánu. Zvláštně tvarované jídelní příbory ze stříbra a bronzu. Sošky zvířat a skulptury lidských bytostí s ptačími hlavami. Amulety zajišťující plodnost, sílu, štěstí, neodolatelnost pro ženy i muže - i po těch staletích v nich zbývalo dost a dost magie. Krátké mečíky, štíhlé dýky, hroty k šípům. Předměty podivných tvarů a neznámého určení.

Ve druhé části haly, té o hodně větší, se převaloval neklidný dav, hlučel, pokřikoval, potil se a stále se zahušťoval.

Šamanka se prodrala mezi návštěvníky a natáhla ruku přes zábranu ze řetězů. Zkoumala auru, vyzařující z předmětů. Bylo zde mnoho takových jako ona. Na to, aby člověk nebo goblin vycítil vyzařování starých pterrských výrobků, nemusel mít žádné zvláštní schopnosti.

A pak dav zahučel ještě hlasitěji a vzápětí utichl. Jedním z výřezů vstoupil do ohraničené části aukční haly sám Temný mág.

Šel podél řady svých válečníků a rozmlouval s gobliním licitátorem, zřejmě mu dával poslední pokyny. Dav, shromážděný v části pro veřejnost, ho mlčky hltal očima. Spatřit na vlastní oči Temného mága - už to byl sám o sobě zážitek na celý život. Alarich Touraine byl veliký muž, vysoký téměř sedm stop. Dlouhé šedé vlasy mu padaly na ramena, hustý plnovous splýval téměř k pasu. Oblečený byl do jednoduchého temně fialového roucha.

Zastavil se a pohlédl na mlčící dav. Jeho pohled jel podél zábrany oddělující vyhrazenou část haly od veřejné a na maličký okamžik se střetl s pohledem šamanky. Ta sklopila oči a pozadu se vmáčkla hlouběji do davu.

Bylo zřejmé, že dražba začne co nevidět. Dav se znovu rozhlučel.

Šamanka neviděla, jak se k ní přes namačkaná těla prodírá půlork, ataman Tourainovy gardy. Všimla si ho teprve, když jí položil pracku na paži.

„Dovolíte?" roztlemil bledé pysky k úsměvu. Sevřel ji nad loktem a táhl z tlačenice. Vedl ji k jednomu ze vstupů, u něhož již kromě strážných čekali ještě další dva ozbrojení orkové. Zatlačil ji ke stěně haly, stále jí tiskl loket. „Je to pouhé bezpečnostní opatření, dámo. Omlouvám se. Ale potřeboval bych si prohlédnout váš obličej."

Zkusila se mu vyškubnout, ale držel ji pevně. Kývl k orkům, ale ti se k ničemu neměli. Žádný z nich si nechtěl začít se šamankou.

Znovu se pousmál. S dvorným gestem jí sundal z hlavy vlčí lebku.

Pod lebkou byla tvář pomazaná směsí tuku a popela. Vlasy měla Šamanka pevně přitažené k lebce pomocí husté síťky. Půlork jí stáhl síťku a zpod ní se vylouply dvě dlouhé uši, něco mezi lidskými boltci a slechy vznešené laně.

„Můžete mi říci, dámo, proč jste zvolila takovýto převlek?" zeptal se půlork přátelsky.

Pocukla ramínky, skrytými v cancourech kůží: „Tady v Likariu nemáte elfy příliš v lásce."

„Likario je město míru, dámo. Nikdo se k nikomu nechová nepřátelsky. Nám nezáleží na tom, že jste elfka. Elf, ork, člověk- všichni jsou dnes vítáni na dražbu. Zvlášť když mají dost peněz."

Šibalsky na ni mrknul: poprosil bych vás, abyste mne doprovodila. Odpovíte mi na pár otázek a pak zase půjdete po svých."

„To ale zmeškám dražbu," namítla.

„Nezmeškáte. Když mi budete odpovídat dobře, vrátíte se sem brzo zpátky. Ostatně - na začátku se draží jen samé nezajímavé cetky,"

Věděla, že ji chce bez zbytečného křiku dostat z haly. A pak, až budou někde o samotě, se postará o to, aby mu odpovídala tak, jak se jemu bude líbit. Někdo jiný na ní při tom bude zkoušet různé ostré předměty a rozžhavené železo. Rozhodně se nevrátí do začátku dražby. Nevrátí se nikdy nikam.

Svěsila útlá ramínka, jako by se poddávala osudu. A pak její levice švihla vzduchem. Dlaň sevřená do misky narazila do půlorkova lopuchovitého ucha. Ten zařval bolestí.

Trhla pravicí a vysvobodila se z půlorkova sevření. Její dlouhá hůl se roztočila, amulety zavířily vzduchem. Oba konce hole několikrát udeřily do různých částí těl orčích stráží, ale nezdálo se, že by orkům nějak ublížily. To ani nebylo účelem. Důležité bylo, že se kolem nepravé šamanky vytvořilo místo, uprázdněný plácek o průměru tří kroků.

Šamanka zapřela jeden konec hole o podlahu z barevných kachlů, odrazila se, skočila. Vyšvihla se vzhůru.

Zatímco kolem místa potyčky vznikl volný prostor, okraje tohoto prostoru se jaksepatří zahustily. Dav byl tak kompaktní, že by jím, jak se říká, jablko nepropadlo.

Nepropadla ani noha nepravé šamanky, která dopadla na první rameno.

Náhle stála v jakémsi druhém patře, tvořeném rameny lidí a hlavami goblinů. Drobnými krůčky se rozběhla pryč, co nejdál od půlorka, který se mezitím vzpamatoval a začal si razit cestu davem. Utíkala po hlavách i ramenou natěsnaných návštěvníků, měnila směr, hůl používala k udržování rovnováhy i k letmému ohledávám neklidného terénu. Mířila do středu aukční haly.

Pak zabočila k lavicím s vystavenými artefakty. Od stěn ohrazeného prostoru jí vyrazili vstříc orčí válečníci. Nevěděli, co se stalo, zda v Likariu vypuklo protitourainovské povstání či zda snad aukci navštívila banda zvláště drzých lupičů. Jejich posláním bylo chránit Temného mága, a to také dělali. Vykročili vpřed a zaštítili ho vlastními těly.

Povrch bažiny už nebyl tak konzistentní jako před okamžikem. Goblini uhýbali, snažili se nepravou šamanku chytit za nohy. Vysoko nad hlavami davu zasvištěla první šipka ze samostřílu.

Nepravá Šamanka dělala poslední pokus o proniknutí ke stolům s artefakty, další šipka se zabodla do kamenné stěny.

„Feleara!" zavřeštěl jakýsi z orčích válečníků.

„Feleara!" zaznělo z jiné strany. „U Gordon Fee bochw!"

Ze spodního patra se jako příboj zvedla stěna hluku. Měla takovou sílu, že maličkou bytůstku, tančící po hlavách shromáždění, snad i ponadzdvihla vzhůru.

Feleara! Poznali ji.

Vzdala to. Otočila se a nejkratší cestou zamířila k nejbližšímu vstupnímu otvoru.

Půlork se probíjel davem. Byl o hlavu vyšší než většina z gobliních návštěvníků, a tak mohl falešnou šamanku dobře sledovat. Pochopil, že už ji nedohoní. I on zamířil k nejbližšímu východu, ale k jinému, než k jakému spěchala uprchlice. Řval povely ke strážím, stojícím u vchodových otvorů, ale jeho hlas zanikal v burácení desítek hrdel.

Ataman byl konečně venku. Proběhl vchodem dřív, než proskočila tím svým nepravá Šamanka. Zahlédl jen, jak na druhé straně hmátly po uprchlici orčí paťáty, ale ona se mezi nimi prosmýkla.

Utíkal kolem vnější stěny aukční haly, chodci před ním uskakovali.

„Stín ve tváři!" ječel. „Zadržte ho! Ona přišla s ním!"

Falešná Šamanka kličkovala mezi gobliny teprve přicházejícími na dražbu. Tady venku nebyl dav zdaleka tak hustý jako uvnitř. Mířila k bráně ve vnitřní palisádě.

Vlastně neměla jinou možnost a půlork to věděl. Na křivých nohách pádil k bráně, aby jí nadběhl. Měl to blíž než ona.

Strážní plošiny u brány ve vnitřní palisádě byly obsazeny bojovníky gobliní domobrany. Už věděli, že se cosi děje, a zařizovali se podle toho. Tři z nich se opřeli do křídel brány a zavírali ji, další napjali samostříly. Tyto nové zbraně, zwergské samostříly, se do Likaria dostaly před několika málo roky, ale goblini se je už naučili bezchybně používat.

Půlork dorazil k bráně, veřeje se s klepnutím zavřely.

Zhluboka oddechoval a rozhlížel se. Má ji! Je uzavřena ve vnitřním okruhu palisády a nemá kam uniknout. Teprve teď si uvědomil bolest. Zdvihl pracku a mimoděk se dotkl kůže pod svým lopuchovitým uchem. Podíval se na prsty, byly lepkavé krví.

Dlaň nepravé šamanky mu protrhla ušní bubínek.

Vyběhla z houfu, uviděla zavřenou bránu, gobliní stráž, půlorka. A půlork jí vyběhl vstříc.

„Střílejte!" zaječel na ozbrojené gobliny.

Uvědomil si, že k uprchlici vyrazil sám. Ani jeden z goblinů nestiskl spušťadlo samostřílu. Falešná Šamanka stála na pozadí davu a žádný z goblinů likarijské domobrany nevystřelil. Dobře věděli, že šipky by napáchaly spoušť mezi jejich sousedy, přáteli a příbuznými.

Elfka napřáhla pravici, zakřičela kratičkou veršovánku. Od prstů se jí oddělil modravý záblesk a udeřil půlorka do prsou.

Pyšně se rozhlédla. Ze všech stran se k ní sbíhali orčí vojáci.

„Izironk!" zavřeštěla své válečné heslo.

Rozběhla se palisádě. V běhu zapřela konec hole do udusané hlíny, odrazila se a vznesla se vzhůru.

Její hůl byla vysoká sotva šest stop a zahrocené kůly měly na výšku téměř dvojnásobek. Bylo nemožné, aby palisádu překonala jen s pomocí hole.

Zachycena na holi opisovala elfka půlkruh. Když dosáhla nejvyššího bodu, vzepřela se na napjatých rukách a udělala na konci hole cosi jako stojku. Hůl zůstala na kratičký okamžik v rovnovážné poloze, pak se převážila a padala směrem k palisádě. Feleara pokrčila ruce, pak je prudce napjala. Obouruč se odrazila a zároveň švihla nohama. Podařilo se jí nemožné.

Přehodila nohy přes palisádu a zachytila se v podkolení. Kotníky nohou obemkla špici jednoho ze zahrocených kůlů. Chviličku zůstala viset hlavou dolů. Pak se přitáhla. Rozhlédla se, skočila na druhou stranu palisády.

***

Dav uvnitř aukční haly se už uklidnil. Gobliní licitátor přistoupil k pultíku a párkrát do něj udeřil dřevěnou paličkou.

„Vážení přítomní," zaskřehotal zvučným hlasem. „Zdá se, že nečekaný rozruch odezněl. Je na čase věnovat se

obchodu. Zahajuji aukci, takže se ztište."

Alarich Touraine, Temný mág, stál u stěny, skryty za opancéřovanými těly orčích bojovníků. Zachmuřeně se díval na půlorka, zkrouceného k jedné straně. Falešná Šamanka na něj použila ledovou dýku, elfské paralyzující kouzlo, ale půlork byl silný a bolest překonal. Z ucha se mu vinul stroupek zaschlé krve.

„Byla to Feleara, vznešený magistře," chroptěl půlork. „Bojovnice, společnice Gordona Fee. Nepodařilo se nám ji zadržet."

Alarich Touraine mlčel, pozoroval půlorka jiskrnýma černýma očima. Zdálo se, že v tom pohledu se skrývají celá staletí - což byla ovšem pravda. Nebylo žádným tajemstvím, že Touraine před pár roky oslavil sto osmdesáté narozeniny.

„Nejste tu v bezpečí, pane," kroutil se půlork. „Víte, jací jsou ti goblini - chtějí peníze a víc je nezajímá. Možná se tu někde skrývá i Gordon Fee osobně. Měl byste odjet!" Alarich Touraine se díval, neříkal nic. Půlork mlčel a pak vychrchlal: „Všechno vyšetřím, pane. Najdu viníky, zajistím jejich potrestání. Promluvím se starostou Likaria a pořádně ho vystraším. Ale vy, vznešený magistře, byste neměl otálet. Odjeďte, prosím."

Touraine otevřel ústa a promluvil: „Odjedu až po aukci."

Jeho hlas zasvištěl jako severák.

Půlork vyhrkl. „Já vím, pane, co Feleara chtěla. Nastražím past! Mám plán!"

Chraplavě šeptal a Touraine mu naslouchal. A pak, zničehonic, Temný mág nepatrně přikývl.

***

Smrákalo se. Škvírami mezi seschlými plaňkami zavřené okenice se Feleara dívala na zpustlou zahrádku. Pozorovala, jak tam goblin močí na hromadu hnoje. Vydával při tom všelijaké zvuky, potácel se, hlasitě se dávil. Pak se předklonil, přidržel se kolíku, o nějž bylo zapřeno prkno ohrazující hnojiště. Vypadalo to, že bude zvracet. Nic mu však nezabránilo v tom, aby pokračoval v močení. Zdálo se až neuvěřitelné, že do toho starého seschlého tělíčka vejde tolik vody. Feleara se otočila do místnosti. Byla to jediná místnůstka malého ale bytelného srubu. Srub postavili goblini před pár desítkami lei, když Likario, to skutečné Likario, začalo teprve vznikat. Čtvercové sruby byly součástí obranného systému vně druhé palisády. Goblini je sestavovali do dvou vykousaných řad, dva sruby v první řadě byly vždycky spojené rohy s jedním srubem v zadní řadě. Do vnější krajiny vedly ze srubových stěn jen úzká střílnovitá okna. Případní útočníci, kteří by vnikli do vynechaného prostoru v první radě, by se dostali do křížové palby. Goblinův srub stál ve druhé řadě. Onen vynechaný kousek, ze tří stran obehnaný roubenými stěnami, byl ze čtvrté strany opatřen plůtkem a kdysi snad využíván jako zahrádka. Teď se na něm nacházelo ono zmíněné hnojiště a kromě něj už jen závěje obrovských kopřiv.

Vnitřek srubu byl maličký. Vešel se do něj kamenný polokrb, pár polic na kuchyňské nádobí, potrhané oblečení pověšené na hřebících zatlučených do klád. A pak ještě stařičká postel vystlaná zatuchlou slámou. Na posteli v té chvíli seděl čaroděj.

„Kde jsi ho sebral, Rónarde?" zeptala se Feleara. „Vypadá jako tejden stará mrtvola."

„Asi nemá dobrý den," zahučel Rónard. „Dostane nás odsud - až se sebere."

„Ten už se nikdy nesebere," podotkla Feleara. Škvírou v okenici vyhlédla ven. Viděla, že Stín ve tváři stojí u plůtku a vybavuje se s jiným goblinem. Pak se Stín otočil a na třaslavých nohách se vracel zpět do srubu.

Dopajdal, otevřel dveře, vešel dovnitř.

„Mág odjel z Likaria," vychrchlal. Sáhl na polici vyrobenou z polena roztátého napůl, sebral láhev, která tam ležela. Odzátkoval ji, důkladně se napil. Předklonil se v pase, kašlal, chrchlal, pak už jenom sípal.

Pozvolna se uklidňoval, sedl si na podlahu z udusané hlíny. Zády se opřel o klády srubové stěny.

„Je ti špatně, Stíne?" zeptal se Rónard starostlivě. „Nechceš, aby se na tebe Feleara podívala? Je dobrá jako léčitelka,"

„Nebude na mne sahat nějaká elfice!" zavřeštěl goblin. Přisunul se blíž ke krbu, ve kterém doutnalo ohořelé poleno.

„Nechceš? Nechceš," podotkla Feleara. „Měli jsme smůlu. A přitom, nebýt toho půlorka, jsme mohli být úspěšní. Viděla jsem tam něco... něco. Vypadalo to jako... jako držák na pochodeň. Železný předmět., úplně obyčejný. Ale cítila jsem z něj... Vlhko starých chodeb... Plíseň. Staletí. A bylo v tom i něco z Citadely. Já už bych z toho nebyla poznala nic, ale ty, Rónarde, kdybys vyzkoušel tu svou vyhledávací magii…"

„Je to pryč," zabručel Rónard. „Náš plán nevyšel. Můžeme být rádi, že jsi nepadla do zajetí. V noci se vytratíme ven z Likaria,"

Goblin, sedící u krbu, zaskřehotal: „Nepůjdete nikam. V ulicích je plno orků z Tourainovy gardy."

„Vždyť jsi říkal, že Touraine odcestoval!"

„To ano, odcestoval. Ale ten rybopták z jeho gardy, ataman - ten se jen tak nevzdá! Je tu, čenichá, slibuje, vyhrožuje,"

„Najdou nás!" vyhrkla Feleara. „Musíme pryč!"

Goblin se opřel o stěnu a postavil se: „Nikdo vás nenajde!" zaječel. „Nikdo sem nepřijde!"

„Pch!" odfrkla Feleara. „Dikarijští kšeťáci prodají za pár sorynů i vlastní matku!"

Goblin se prudce pohnul. Přiblížil svůj svraštělý ksicht až k Feleařinu obličeji. Ta polekaně ucukla.

„Já jsem Stín ve tváři, feno!" zasyčel goblin. „Mě nikdo neprodá - ani nekoupí."

Poodtáhl se. „Jak vypadala ta věc, kterou jsi chtěla koupit., feno?" zeptal se.

„Myslíš, že bychom ji ještě mohli získat, Stíne?" zeptal se Rónard s nadějí v hlase.

Goblin přikývl: „Zajdu za licitátorem. Obejdu kšeťáky, kteří byli na místě. Zeptám se, kdo tu věc koupil. Pokud máte dost sorynů, můžete kupce přeplatit." Znovu se nachlemtal z láhve. Povytáhl si opasek se zavěšenou zástěrkou, srovnal zastrčenou kamennou sekeru. Otevřel dveře.

Pak potácivým krokem prošel zahrádkou. Plaňkovými vrátky vyšel na ulici.

***

Feleara seděla na podlaze z udusané hlíny, paty pod zadkem, dlaně položené na stehnech. „Nevěřím mu," opakovala „Nevěřím. Odkud se s ním znáš, Rónarde?"

„Je to přítel mojí manželky."

„Ach! Cožpak ty jsi ženatý? A cožpak se může skřet stát něčím přítelem?"

Zamyslela se a pak se zachichotala: „Nebo ses oženil s gobliní samicí?"

„Ne," řekl vážně. „Moje manželka není goblini samice."

„Vlastně toho o tobě moc nevím," zvážněla Feleara. „Jak dlouho se známe? Čtyři roky? Zabíjíme skřety i nestvůry, hledáme poklady... Tak ty jsi ženatý? No, to je vlastně tvoje věc. Ale teď jde především o naši bezpečnost: co to ten goblin říkal strážným - tam u aukční haly? Povídal, pokud se nepletu, jsem Tourainův pes. A to se mi vůbec nelíbí. Co to znamená?"

„Stín ve tváři byl u toho, když orkové zničili Biegro-log."

„Zničili? Tomu ty říkáš zničili?" vypěnila Feleara. „Jak skvěle zacházíš se slovy, Rónarde. Tourainova orčí armáda zmasakrovala čtyři stovky kolonistů, usazených v zemi nikoho, v zemi, které se teď říká Gordonova země. Povraždili muže, ženy i malé děti. A ty řekneš - zničili. Vždyť ten zjizvenej goblin byl u toho! I on zabíjel ženy a děti! A tobě to nic neříká? Je ti to jedno? Pár mrtvolek sem, pár mrtvolek tam, už je to tolik lei, odpusťme si co jsme si? Ale Gordon tam tehdy zešílel, cožpak to nevíš? To proto teď chodíme Orcigardem a ničíme orčí osady. A já myslela, že jsi Gordonův přítel! Že jeho bolest je i tvojí bolestí! A ty se zatím paktuješ s jedním z těch, kteří mu otrávili duši!"

Křičela. Rónard mlčel, díval se do tmy. Mlčel ještě chvíli poté, co elfka vykřičela vše, co měla na srdci.

„Jsem Gordonův přítel," řekl pak. „Jsem jeho přítel už třicet let. Spřátelil jsem se s ním už tehdy, když Gordon krátce velel pevnosti Rudenrog. Zemřel bych pro něho. Ale my přece neválčíme s nějakým starým goblinem. To bychom měli příliš snadný úkol. Naším nepřítelem je Alarich Touraine, Temný mág - jen si vzpomeň."

Pak si všiml, že Feleara pláče. „Stalo se ti něco?" zeptal se starostlivě.

„Když jsem skákala přes palisádu," vzlykala, „jako by se ve mně něco utrhlo. Myslím, jsem si skoro jistá, že čekám dítě."

„A to je důvod k pláči?"

„To je ten nejlepší důvod k pláči, ty zabedněnce! Cožpak sis nevšiml, v jakém světě žijeme? V hnusném, krutém, bezcitném světě! A já do něho mám přivést nějakého elfo-lidského bastarda?"

Schovala hlavu do dlaní a plakala. „Ach, kdybych byla důsledně používala ten výtažek z bylin. Kdybych si byla opatřila nějaký dobrý amulet proti početí. Byla jsem tak bezstarostná. Jak si to zodpovím před tím mládětem?"

„Jsou způsoby, jak vyvolat potrat," zahučel Rónard.

„Potrat? Ne, to neudělám."

Čaroděj ji nechal plakat a ona se pozvolna uklidňovala.

„Jen by mě zajímalo," řekla po dlouhé chvíli,, jak to bylo tehdy s Gordonem. Orkové zmasakrovali celý Biegro-log, muže i ženy a děti. Jak je možné, že se Gordon zachránil? Jak to, že zůstal naživu?"

„Přemýšlel jsem o tom už tolikrát," zachraptěl čaroděj. „Nevím,"

„Ty ses ho nikdy neptal?"

„Jo, zeptal jsem se. Jednou večer, když jsme se chystali přenocovat na okraji Orcigardu. Zeptal jsem se ho. Okamžitě zrušil tábor, všechno jsme si museli hodit na záda a šlapat napříč bažinou. V noci, po kolena ve vodě, v mračnech komárů. Víckrát už jsem se neptal."

„No a co si myslíš ty? Jak to tehdy bylo?"

„Jak to bylo? Jak to, že přežil? Existuje jen jediné logické vysvětlení: Gordon uprchl z boje."

„Ty lháři!" rozkřičela se znova. „Lháři! Pomlouvači! Gordon Fee by nikdy neuprchl z boje! On je jako hrdinové ze Starých časů! Nikdy neustupuje! Nikdy neuprchne z bitvy, neopustí své bojovníky! Měla bych ti vyříznout jazyk za takovou lež!"

„No vidíš," řekl Rónard. „Takže to zůstává záhadou: jak to, že Gordon přežil zničení Biegro-logu?"

Stín ve tváři se vrátil krátce před půlnocí. Rónard už spal, rozvalený v široké posteli, ale Feleara bděla, zůstávala na stráži. Goblin rozrazil dveře a zaštěkal: „Nechali jste vyhasnout oheň? Copak vás tu nemohu nechat samotné? Feno! Postarej se, ať v krbu hoří!"

Poslední slova byla věnována elfce. Ta se nejprve zatvářila uraženě, ale když si uvědomila, že její grimasu ve tmě nikdo nevidí, přece jen přiklekla ke krbu a začala se věnovat žhavým uhlíkům. O chvíli později už v krbu plápolal veselý ohýnek. V jeho světle se ukázalo, že Stín ve tváři nepřišel sám, ale že přivedl s sebou jakési ukoptěné, otrhané skřítě.

Vrazil skřítěti do paličky dlouhý, hustě popsaný kus pergamenu: „Přečti mluvící papír, štěně."

Skřítě se zajíklo a pak začalo koktavě předčítat: „Zla-zla-tá soška gryfa s uu-ukrytým přemisťovacím kou-kouzlem, riu-... rtiu... ri-tu-ál-ní nůž s o-be-si-dá-di-o-novou če-če-pelí a zlatým jílcem na vře- vyřezávání srdcí..,“

„Dej to sem," řekl Rónard. „Přečtu to sám. Dokážu rozluštit i ty goblini čmáranice."

„Ne!" štěkl goblin. „Ty se nesmíš dotknout mluvícího papíru, čaroději. Cožpak nevíš? Ty jsi člověk a já goblin. Ty jsi Tourainův nepřítel a já jsem Tourainův pes. Štěně bude číst a vy poslouchejte."

Gobliní mládě překoktávalo seznam, klopýtalo od jedné položky k druhé. Feleara s čarodějem pozorně naslouchali. Některé položky byly jasné, ale jiné ne tak docela. Mnoho z nich bylo napsáno stylem předmět neznámého určení, kovový, asi stopu zdéli, podlouhlý zploštělý charakter, zbytky zeleného emailu, slabé ozvuky magie. U takových Feleara goblínka vždycky zarazila a s pěstmi přitištěnými na spánky vzpomínala, jak vlastně ten držák na pochodně vypadal - pokud to byl držák na pochodně. Byly na něm zbytky zeleného emailu? A slaboučké záchvěvy magie?

Noc se překlopila daleko přes půlnoc, když ve více než stovce položek našli věc nazvanou kupodivu docela jasně Kovový držák na pochodně.

„To je ono," řekla Feleara. „Můj první dojem byl držák na pochodně a první dojem je vždycky správný. Teď jenom zjistit, kdo to koupil a získat to od něj."

Goblin po ní loupl žlutýma očima: „Tohle je Likario, feno. Žádné krádeže, žádné loupeže." „Koupíme to," vyhrkl rychle Rónard. „Za dvojnásobek původní ceny. Stíne, můžeš zjistit, kdo předmět vydražil?"

„Teď ne," zachrčel goblin. „Licitátor a ostatní zapíjejí dražbu. Když jsem je našel, už sotva mluvili. Byla tam jediná střízlivá bytost, která nám mohla mluvící papír přečíst."

Podíval se na unavené skřítě, přešlapující z tlapky na tlapku. Dloubl je pod žebra: „Dobrý, Jezinko. Už můžeš jít."

Když goblíně odešlo, natáhl se Rónard znovu na postel. Feleara si sedla do kouta na poleno, které sloužilo jako sedátko, zády se opřela o srubovou stěnu. Ostře pozorovala goblina. Ten přehrabal v jiném koutě hromadu hadrů a kůží, vytáhl další láhev a kromě ní ještě ohmataný balíček karet. Přihodil dřevo na oheň, sedl ke krbu, pil a rozkládal karty. Neuvěřitelnou rychlostí je řadil, překládal, rovnal a skládal podle jakýchsi jen jemu známých pravidel.

Hrál karty sám proti sobě a pil kořalku. Feleara ho hlídala a čaroděj spal.

Před ránem se Feleara vytrhla ze spánku. Probudil ji jakýsi zvuk, slabý, monotónní hlas. Neslyšně se vyplísnila za to, že usnula. Její první pohled patřil goblinovi. Seděl stále na tom samém místě před krbem, nohy překřížené, karty rozházené, kořalka vypitá. Kýval se dopředu a dozadu a monotónně opakoval: „Nenávidím, nenávidím, nenávidím..."

Dívala se na něj a goblin nepřestával. Kýval se a opakoval stále to samé slovo. Když už to trvalo příliš dlouho, zeptala se: „Proč nám pomáháš, když nás nenávidíš?"

Kýval se dál a teprve po chvíli si uvědomil, že v místnosti promluvil někdo jiný. Ztěžka se otočil po Feleaře. „Ty jsi mi lhostejná, feno, Nestojíš mi za nenávist."

Pak se překlopil na záda, ležel, zdálo se, že usnul. Ale po chvíli se zdvihl, potácivou chůzí vyšel na zpustlou zahrádku. Otevřenými dveřmi Feleara slyšela jak goblin zvrací, chrchlá, dáví se kašlem. Pak se vrátil a zacloumal Rónardovým ramenem: „Vzbuď se, čaroději. Dojdi si na dvorek, za chvíli bude svítat."

Pak se obrátil k Feleaře: „To platí i pro tebe, feno. Za světla už nebudete courat venku."

Před polednem se goblin sebral z udusané země. Vypadal, jako by už předevčírem chcípnul a od té doby ležel v dešti, ohlodávaný slimáky. Beze slova, jen za doprovodu chrochtavých zvuků, prošel zahrádkou a vyšel do ulice.

Vrátil se v polovině odpoledne a vypadal už trochu líp.

„Přinesl jsi něco k jídlu?" uhodila na něj Feleara. „Už mám takový hlad, že bych vybírala červotoče z trámů."

Díval se na ni nechápavě: „Jste snad moji hosté, abych vás krmil?" zaskřehotal.

Elfčino sebevědomí spadlo až někam pod postel. Stínova nevraživost nebyla hraná, ale opravdová. Ten starý skřet byl v tuto chvíli hodný politování. Feleara s Rónardem mu vtrhli do života, nutí ho intrikovat proti vlastní rase. A on, opovrhovaný i nenáviděný, obchází na paťatých nohách zbohatlé gobliny a dožaduje se jejich pozornosti.

Feleara schlípla: „Mohl bys nám, prosím tě, přinést něco k jídlu? Máme plné kapsy sorynů, ale jaksi nemůžeme vystrčit nos ze srubu, vždyť víš."

Stín ve tváři si jí nevšímal. Sedl na své místo na udusanou podlahu a pozoroval Rónarda. Předloktím si utíral rozpláclý nos. Pořadně nastydl a nosních dírek se mu táhly průsvitné hleny.

„Zdá se, že tu vaši věc nikdo nekoupil," zaskřehotal po chvíli. „Licitátor si nepamatuje, že by ji vůbec byl dražil." „Mohl zapomenout," nadhodil Rónard. „Ne. On nezapomíná. Ta věc, ten váš držák na pochodně, vůbec nešla do dražby."

„Co to znamená?" zeptal se Rónard.

„To já nevím."

„Ale na seznamu byla."

„Ano."

„Četl ji licitátor?"

„To on si už nepamatuje."

„Vždyť jsi říkal, že si pamatuje všechno," ztratil Rónard trpělivost.

„Ne, to jsem neříkal! On si pamatuje věci, které dražil, ale tahle věc se nedražila!"

„A proč nebyla dražena?"

„Možná ji někdo koupil ještě před dražbou. A nebo ji stáhli, protože nebyla pro dražbu dost dobra."

„Někdo může nakupovat ještě před dražbou?"

„Když nabídne dobrou cenu... ale pak nejedná s licitátorem, ale s Tourainovým komisionářem."

„A koupil tu věc někdo před dražbou?"

„Co já vím? Kdo by ji kupoval? Takovej šmejd? Držák na pochodně? Kus železa?"

„Takže si myslíš, že držák stáhli ještě před dražbou, protože nebyl dost dobrý?"

„Vím já?"

„A co se stane s věcmi, které se nedraží? Touraine je odveze zpátky do Citadely?"

„Cožpak by se Temný mág vláčel s veteší? Takové věci většinou koupí Gojw Olenor."

„Mohl bys tedy zajít za Gojwem Olenorem? Zeptat se ho?"

„Už jsem za ním byl. Nemá to."

„Nekoupil držák?" „Cože?"

„Ptám se, jestli ten držák nekoupil."

„Ah - ten zmetek!" protrhl se goblin z letargie. „Říkal, že to nemá, ale kroutil se přitom jako žížala! On to koupil a zase to dal někam pryč! Zajdu za ním a vyříznu mu játra!"

Stín vztekle vyskočil na křivé nohy a hrnul se ke dveřím. Ale ještě než jimi prošel, strhl se venku na ulici nějaký poprask. Feleara se podívala řídkou okenicí, za vršky kopřiv zahlédla kov přilbic a kůži brigantin. Hroty krátkých kopí se leskly ve slunci.

„Rónarde!" zaječela. „Ten skřet nás zradil! Už pro nás jdou Tourainovi vojáci! Jsme obklíče-"

Goblin jí vrazil facku s takovou zručností, že vůbec nestačila zareagovat. „Sklapni, feno!"

Zmlkla. Spíš než co jiného ji přesvědčil Rónardův klid. Čaroděj se nijak nechystal k boji.

Ze zahrádky zazněl hlas: „Stíne ve tváři, Tourainův pse, starosta Likaria Groncho Árhůs tě žádá o přijetí. Promluvíš s ním?"

Goblin otevřel dveře srubu: „Co ode mne chce Groncho Árhús?"

„Navštívit tě jako přítel přítele," znělo ze zahrádky gobliní skřehotání.

„Já nejsem jeho přítel!" vybuchl Stín vztekle. „A on není mým přítelem."

Feleara sledovala dění škvírami v okenici, úžasem bez sebe. Tam venku na ulici nebyli Tourainovi roztlemení orkové, ale úpravní gobliní vojáčci. V zahrádce, v kopřivách postával skřítek oblečený do mrkvové červeně a brčálové zeleně, zjevně starostův mluvčí. Přešlapoval v rozpacích a kuňkal: „Starosta Groncho Árhůs by s tebou rád probral záležitosti. Přijmeš ho, bojovníku?" „Tak ať vejde dovnitř," zavrčel Stín nevrle. „Ale jenom on."

Někdo přešel před okenicí a vzápětí se do místnosti vmáčkl postarší obtloustlý goblin oblečený do pěkného obleku ze žlutého sukna a hnědé kůže.

„Zdravím tě, bojovníku, Tourainův pse," zahlaholil bujaře. Pečlivě uhýbal pohledem tak, aby se ani na okamžik nepodíval na Rónarda nebo Felearu.

Bez vyzvání se posadil na postel vedle čaroděje, či vlastně jaksi mimo něj. Jako by tam Rónard ani nebyl.

„Co chceš?" zavrčel Stín.

„Nepříjemnosti se nám nevyhýbají, bojovníku," hlaholil likarijský starosta. „Zaplať bohové, že jsou to jenom nepříjemnosti. Pokud nepřerostou v něco horšího, bude všechno v pořádku."

„Co to plácáš za blbosti?" zakvákal Stín.

„Oh, bojovníku, slyšel jsem o politováníhodném incidentu. Půlork, Tourainův ataman, tě nevpustil do aukční haly. Ó, jaké bezpráví se děje uprostřed našeho domova! A nezůstalo jen u toho! Půlork působí nepříjemnosti i mně! A hrozí, že nezůstane jen u nepříjemností!"

„Pliju na půlorka!" zachrčel Stín. „Vyříznu mu játra a usmažím si je na ohni."

„Oh, já věřím, bojovníku, že půlork pro tebe neznamená nic než obtížný hmyz," luskl starosta kloubnatými prsty. „Zaplácneš ho, když tě obtěžuje. Ale my jsme mírumilovné bytosti! Žijeme z obchodu, nikoliv z boje."

„No a co mně je do toho?" vykřikl Stín. „Přišel jsi sem skučet?"

„Oh, nechci tě obtěžovat svou poněkud obtloustlou přítomností, bojovníku," skřehotal starosta. „Jde jen o tvé přátele -"

„Já nemám přátele!" přerušil ho Stín. „Tedy o tvé hosty -"

„Vidíš tady snad nějaké hosty?"

Starosta zakroužil pohledem po nízkém povalovém stropě. „Máš pravdu, ó Tourainův pse. Nevidím tady žádné hosty."

„Jasně že tu nejsou žádní hosté - jen jedna mizerná smradlavá elfice a jeden... čaroděj."

Stín ve tváři snad původně chtěl přidat i nějaké urážlivé přívlastky k čaroději, ale z jakéhosi důvodu je spolykal.

Starosta přikývl: „Bezpříkladné křivdy se ti dostalo, ó bojovníku. Nebyl jsi vpuštěn na aukci. Ale já jsem se doslechl, že sháníš jakousi bezvýznamnou věc z nabídky Velkého mága. Já se snažím, abych odčinil křivdu, bojovníku. Koupil jsem tu věc od Gojwa Olenora a dám ti ji darem."

Likarijský starosta sáhl pod kabát a vytáhl kovový předmět podobný držáku na pochodeň. „Zde, ó Tourainův pse, požírači srdcí. Přijmi ode mne, prosím."

„Dáš mi tu věc darem?' zeptal se Stín nedůvěřivě. „A co já mám darovat tobě?"

„Tvoji hosté, bojovníku, kteří nejsou tvými hosty," řekl starosta a hlas, dosud sladký jako melasa, ztvrdl na kov. „Přátelé, kteří nejsou přáteli. Ona mizerná smradlavá elfice a onen hmmm... čaroděj. Odejdou dnes po soumraku. O půlnoci už nebudou v Likariu."

Stín ve tváři se starostovi upřeně zadíval do žabích očí: „Před půlnocí odejdou."

Držák ležel na podlaze před krbem a všichni tři ho pozorovali. Venku se už před hodnou chvílí setmělo.

„Tak co, je to ono?" zeptal se už poněkolikáté Rónard. Mezi jeho stále stejnými otázkami byly předlouhé mezery, ale nikdo mu neodpovídal. „Já nevím," řekla konečně Feleara.

„Nevíš? Jak to, že nevíš?"

„Nevím. Vypadá úplně stejně, ale nemám z něj stejný pocit. Když se ho dotknu, cítím jenom kov. A nějaké zvláštní ozvuky. Chvění... Nerozumím tomu."

„Ještě máme čas do půlnoci," poznamenal Rónard.

„Ne," odporovala. „Už nemáme čas na nic. Nic nestihneme. Nezkusil bys - jen tak zhruba - vyzkoušet tu svou vyhledávací magii?"

„Jen tak zhruba?" trochu se rozzuřil čaroděj. „Máš ty vůbec představu, co je to vyhledávací magie?"

„Ne, to nemám," přiznala.

„Vyhledávací magie vyžaduje složitou přípravu a dokonalé soustředění. Musím se uvést do stavu hypnózy - a je nezbytné, abych si před tím vpravil částečku z toho předmětu do krevního oběhu. Riskuju otravu krve, víš?"

„Aha," přikývla. „Jen se mi zdá, že jsme ten držák dostali nějak moc snadno."

Rónard položil na kovový předmět ruku: „Zevnitř cítím jasnou magii... Světelnou magii."

„Magii... ano, to je to, co také cítím. Ale!" vykřikla náhle. „Ale v tom včerejším držáku žádná magie nebyla! Jak se tam dostala?"

Goblin se chopil železného držáku a položil ho na kameny krbu. Vytáhl z opasku kamennou sekeru a než mu v tom mohli zabránit, párkrát do držáku praštil. Kupodivu se neroztříštila sekera, ale prasklo železo. Z praskliny jasně zazářil úštěpek svítící vlastním svitem.

„Co to je?" podivila se Feleara.

„To jsi opravdu tak blbá, feno?" podíval se po ní goblin opovržlivě. „Je to padělek!"

„Padělek?" „Gojw Olenor skupuje artefakty a nechává podle nich vyrábět padělky! Má na to celou manufakturu, zaměstnává patnáct pracovníků! Je jednodušší vyrobit pár tuctů napodobenin a prodat je jako pravé - než skutečné věci získávat z Orcigardu!"

„A co ten zářící úštěpek? Co ten s tím má co společného?"

„Je to úlomek magické pochodně! Gojw Olenor ho tam nechal zatavit, aby předmět vykazoval magické ozvuky!"

„To je neuvěřitelné," zavrtěla hlavou Feleara. „Vypadalo to tak prastaře..."

„Gojw Olenor dokáže vyrobit umělou patinu, k nerozeznání podobnou té skutečné," vysvětlil Stín.

„Zajdeme za ním, za Gojwem Olenorem," návrh Rónard. „Odkoupíme od něj skutečný artefakt."

„Už není čas. Prohráli jsme," vyhrkla zklamaně Feleara.

Stín ve tváři vstal.

„Jdeme!" zaštěkal. „Promluvíme si s Gojwem! Ze mě nikdo dělat blbce nebude!"

Ulice byly ozářené světlem košů s rezavým uhlím, zavěšených na nároží. I přes to, že noc spěla k půlnoci, přecházelo venku plno drobných goblinů. Rónardovi ani Feleaře nevěnoval nikdo pozornost. Elfka si přehodila přes hlavu kapuci a Rónard (jakožto člověk) tady byl poměrně všední figurou. Ostatně - než se Rónard přidal ke Gordonovi Fee, býval v Likariu častým hostem a dokonce míval i nastálo pronajatý pokoj v domě jedné goblini vdovy.

Zato Stín ve tváři, jak se zdálo, byl jakýmsi místním strašidlem. Goblini, kteří si ho nevšimli včas, zděšeně uskakovali, když se k němu přiblížili na dosah. Nevšímal si toho. Manufaktura Gojwa Olenora stála stranou samotného Likaria. Byla to rozlehlá ošklivá haluzna stlučená z prken s předsunutou kovářskou výhní a přistavěným komínem jednoduché tavící pece. Světlo z ulic nedoléhalo až k ní. Manufaktura stála na pasece plné vysokých pařezů a osvětlovalo ji jen slabé světlo hvězd.

Goblin došel ke dveřím haluzny a zabušil na ně pěstí: „Gojwe! Vylez, ty zkurvenej podrazáku!"

Nestalo se nic.

Stín ve tváři zalomcoval dveřním křídlem - byly zamčeny k zárubni pomocí petlice a masivního zámku.

Máchl kamennou sekerou a hle, již podruhé se ukázalo, že sekera je pevnější než železo. Rozlomený zámek vyklouzl z oka petlice a spadl na zem. Stín otevřel dveře a vešel do budovy, ostatní ho následovali.

Stáli uvnitř rozsáhlé místnosti, v temnotách tušili tvrdé hrany nejrůznějších ponků, stolic, kovadlin a stojanů na nářadí.

„Rozsviť světlo, čaroději," vyzval goblin Rónarda.

Čaroděj rozžehl slabé světlo na konci své hole.

Ponky, stolice, kovadliny i stojany na nářadí vystoupily ze tmy - tedy ty, co se nacházely poblíž. Ostatek se dosud ztrácel ve stínech při stěnách, protože vnitřek manufaktury byl opravdu rozlehlý.

„A co budeme dělat teď?" vydechla Feleara. „I kdybychom to tu chtěli prohledat - do svítání nemáme šanci.

„Ryboptáku?" zakřičel Stín. „Jsi tady? Přivedl jsem ti je!"

Ze tmy zasvištěl rotující předmět a vzápětí Felearu omotal olong. Olong - to je gobliní zbraň, dva oblé kameny připevněné na obou koncích řemenu. Řemen elfce omotal paže, přitiskl je k tělu. Jeden kámen ji udeřil do zad, druhý do břicha. Trhla sebou v ohromení a vzápětí dostala klackem za uši.

Rónard se ohlédl, ale než mohl cokoliv udělat, udeřil jej jeden obušek do ramene a druhý do břicha. Hůl mu vypadla z ochromených prstů. Zlomil se v pase a vzápětí ho z obou stran sevřeli dva silní orkové. Ostatně - jiní dva už klečeli na Feleaře.

Hůl, upuštěná Rónardem, při pádu zhasla, ale v místnosti se přesto rozsvětlilo. Několik goblinů zdvihlo do výšky magické pochodně planoucí chladným světlem.

Od regálu s naskládanými polotovary přicházel půlork, ataman Tourainovy gardy. Z jiných koutů se blížili další dva orkové. I s půlorkem jich bylo sedm, samí rabijáti ve zprohýbaných pancířích z bronzu a železa. V prackách svírali obušky a dřevěné palice, ale sekery a krátké meče měli pohotově, zastrkané za opasky.

Goblinů tu stálo šest, nebyli to bojovnici, ale dělníci v dlouhých kožených zástěrách. Zřejmě zaměstnanci Gojwa Olenora a jedním z nich byl Gojw Olenor osobně. Tvářili se vážně.

„Chytrý, chytrý rybopták!" pochválil půlorka Stín. „Nastražil past - a past sklapla."

Půlork zářil štěstím, snad se cítil zaskočený tak snadným vítězstvím. „Mohli jsme je mít už dávno, bojovníku," zasmál se, „kdybys spolupracoval."

Stín ve tváři stál tam, kde před chvílí, v pravičce dosud svíral pružnou násadu kamenné sekery. Nikdo se ho neodvážil dotknout.

„Chtěl jsi to mít jednoduché, ryboptáku?" zachrchlal.

„Já mám jméno," řekl půlork a široce se při tom usmíval. „Mohl bych ti ho říct?" zeptal se. „Já vím, kdo jsi!" zaštěkal Stín. „Tvůj otec byl Fríghas - a Fríghas mi padl po boku, když jsme bojovali proti Kostěnému knoflíkovi. Jsi Fríghasův syn a to mi stačí."

„Jak chceš," roztlemil půlork ještě víc svůj úsměv.

Popošel pár kroků k Feleaře. Oba orkové jí zkroutili ruce za záda a svázali je řemenem olongu. „Zdravím vás, má

nepřítelkyně" řekl půlork.

Zmítala se v sevření, z úst jí vytékal pramínek krve.

„Já věděla, že nás ten skřet zradí," syčela. Kus od ní klečel na kolenou Rónard, předkloněný, čelem se téměř dotýkal podlahy, jak mu orkové páčili paže.

„Poranila jste mi můj sluch," sdělil půlork Feleaře. „Špatně slyším od té chvíle, co jste mne uhodila. Ale já nejsem mstivý. Nebudu vám oplácet - slibuju vám to. Naneštěstí můj pán, vznešený magistr Alarich Touraine, nejspíš nebude stejného názoru. Mám vás dopravit do Citadely a on chce být přítomen vašim výslechům."

Díval se, jak se Feleara zalyká vztekem a beznadějí. Pak křikl k orkům: „Pevně jim svažte ruce a vrazte jim roubíky. Nesmějí pohnout ani prstem! Vydáme se na cestu okamžitě."

„Starosta ti taky dal lhůtu do dnešní půlnoci, ryboptáku?" zachrchlal Stín ve tváři.

„Tak jest," přikývl půlork.

„Nechal jsi vyrobit padělek držáku na pochodně? Tak mizerný padělek, abychom to poznali a přišli si pro ten skutečný?"

„Jistě. Vyslechl jsem strážné a zjistil, o který předmět měla nepravá Šamanka zájem. Stáhl jsem ho ze stolu ještě před dražbou. Vysvětlil jsem svému pánu, vznešenému Tourainovi, svůj plán a on souhlasil."

„Touraine souhlasil?" zaskřehotal Stín.

„Ano. Byl to dobrý plán a on to uznal." „A teď mu předáš fenu Gordona Fee i čaroděje, který je Gordonovým přítelem. Touraine tě odmění."

„Ano. Touraine mě odmění."

„Máš ještě ten skutečný držák, ryboptáku?" zeptal se Stín.

„Ano, tady je," vytáhl půlork zpod pláště artefakt. Položil ho na vedlejší stolek. „Vezmi si ho, je tvůj. Daruji ti ho."

„To už jsi dnes druhý, kdo mi chce něco darovat," zahučel Stín. Štěkl k okolostojícím goblinům: „Sviťte pořádně!"

Zdálo se, že zakolísali, ustoupili o půl kroku.

„Dokážu si tě představit, ryboptáku," vychrchlal Stín, „jak stojíš před Tourainem a vykládáš mu svůj skvělý plán, z ucha ti teče krev. Proč tě nevyléčil? Stačilo, aby hnul malíkem a byl bys měl sluch zase v pořádku. Myslíš, že tě odmění, až mu přivedeš elfici a čaroděje? Hovno! Ani si tě nevšimne! Kopne do tebe! Odkopne tě!"

Z půlorkovy tváře rázem zmizel úsměv. I tupí orkové vytušili, že se k něčemu schyluje. Odhazovali obušky, z opasků vytahovali meče a sekery.

„Já jsem věrný těm, kdož zůstávají věrní mně!" ječel goblin a hlas mu přecházel až do falzetu. „Jsem Stín ve tváři! Stín! Stín!"

Dvěma kroky se rozběhl, skočil na jeden z ponků, došlápl, odrazil se, skočil dál. Zavířil v otočce.

Nejbližší z orků padl k zemi s roztříštěnou lebkou.

„Jsem Stín ve tváři! Stín! Stín!" ozývalo se ve tmě za regály. Pak odsud vyrazila drobná postavička jako kámen vystřelený z katapultů.

Přesvištěla přes skloněného Rónarda. Jeden z orků, kteří čaroději páčili ruce, zavřískl, padl naznak a začal zmítat rukama - kamenná sekera mu přerazila obratle v bederní oblasti. Druhý ork švihl po goblinovi zubatou šavlí. Stín se ve skoku přetočil, odrazil se od nízké kovadliny do protisměru. Teď už neměl prostor pro použití kamenné sekery. V letu chytil orkovu skalpovou kadeř do levičky, trhnutím mu zvrátil temeno hlavy až k páteři a loktem pravačky rozdrtil hrtan.

„Jsem Stín! Stín! A-ía-ía-í!"

Vřeštění, goblinův válečný pokřik, stoupalo do neuvěřitelných výšek a zarývalo se všem okolostojícím pod kůži.

Další z orků se vrhl po skákajícím goblinovi. Octl se v těsné blízkosti stojanu s nářadím, a ten se na něj z jakéhosi zvláštního důvodu převrhl, zavalil jej. Goblin zůstal nahoře, na vrcholku hromady, a jen tak mimochodem praštil kamennou sekerou do nohy, která vyčuhovala zpod rozsypaných kladiv, kleští a pilníků.

Zbývali už jen dva orkové a půlork. Zatímco půlork stál bez hnutí na místě, oba orkové se rozběhli po vnitřku haluzny. Klopýtali přes nářadí, naráželi do ponků. Nebylo jasné, zda pronásledují goblina nebo chtějí uprchnout.

Jeden z nich měl náhle goblina na zádech - Stín na něj skočil jako šílená lasička, která se zakousne do krku vlkovi. Než se ork vzpamatoval, schytal několik ran do žeber, ta se bortila s hlasitým praskáním.

Rána do zátylku mu přerazila vaz a ukončila jeho trápení.

Poslední z orků zahodil sekeru a s rozepjatýma rukama, s nataženými prsty se díval, jak se k němu maličký goblin blíží.

„Já... Ty... Ne... já ne..." blekotal. Po stehnech mu stékal pramínek moči.

„Vypadni," křikl Stín. Ork se otočil, pajdal pryč. Prošel vstupními dveřmi, zmizel ve tmě.

Zbýval půlork a pak ještě dva zranění orkové, z nichž jeden se zmítal na zemi s přeraženou páteří a druhý se hrabal z hromady nářadí - ten měl pro změnu zlomenou nohu. Stín máchl pružným topůrkem, kamenná hlavice prorazila tomu prvnímu lebku.

„Lehni!" křikl na druhého tak, jako se křičí na psa. A ork lehl. Dokonce se pokusil ještě víc zavrtat pod kladiva a pilníky.

Stín, postříkaný krví i šedou mozkovou hmotou, došel k půlorkovi.

„Líbilo se ti to, ryboptáku?" zeptal se ho skřehotavým hlasem.

Půlork neodpověděl. Tak náhlý přechod z naprostého vítězství do naprosté prohry mu vyrazil dech, téměř ho zbavil života. Jen sklonil hlavu v očekávání smrtícího úderu.

„Vyzkoušíš na mě nějaký ze svých triků?" šťouchl ho Stín do žeber. Nic, žádná odezva. Půlork stál jako opařený, bledé oči doširoka otevřené, brada mu v úžasu spadla na prsa.

Stín ve tváři se otočil k ostatním goblinům, stáli u zdí a svítili magickými pochodněmi.

„Gojwe?" řekl. „Udělali jsme ti tu pěkný čurbes. Krev, mozky. Jeden z těch blbců ti dokonce pochcal podlahu."

„Na to kašli," zahučel Gojw Olenor.
„Zaplatili ti vůbec za ten padělek?" zeptal se Stín.
„Ne, nezaplatili mi. A asi už nezaplatí. Život je svině."
Rónard se mezitím vzchopil a rozvázal Feleaře pouta. Stín ve tváři sebral ze stolku držák na pochodně, ten skutečný, a podal mu ho: „Tady máš tu věc, čaroději."
Rónard vzal držák a ani nepoděkoval.
„Půjdeme," řekl mu Stín. Chytil za loket půlorka: „Jdeme, ryboptáku."
Půlork poslušně vykročil. Šlapali lesní cestou a postupné se vzpamatovávali. Svítalo, ptáci křičeli ve větvích, od země se zdvíhala mlha.
„Tady se rozejdeme," řekl jim Stín. „Čaroději - tímhle směrem se dostaneš na pahorkatinu a pak do arkastského Pohraničí. A ty, ryboptáku, půjdeš tudy. Tohle je cesta do Hengerone. Jdi a neohlížej se."
Půlork potřásl kedlubnovitou hlavou. „Co se mi to stalo? Vůbec jsem se nevzchopil k boji. Zkysnul jsem jako mlíko."
„To bylo tvoje štěstí," ubezpečil ho Stín. „Kdybys byl jen pohnul rukou, tak by tě teď Gojwovi dělníci vynášeli po kouskách. Buď rád."
„Zkysnul jsem jako mlíko," opakoval půlork.
„To se někdy stává," podotkl Stín ve tváři.
Feleara i Rónard stáli opodál a dívali se. Na půlorka byl teď žalostný pohled - jako by se schoulil do sebe. Uzlíček neštěstí.
„Taková hanba," opakoval. „Selhal jsem. Ztratil jsem svoji čest. Budu všem pro smích!"
„Nikdo se to nedozví," ubezpečil ho goblin. „Já to nikomu neřeknu - a tihle dva taky ne."
„Ale já to vím! Mně se to stalo! Zkysnul jsem jako mlíko! Cítím tak hrozný stud... Radši kdybych byl padl v boji."
„Takové věci se stávají. I ti nejlepší bojovníci někdy selžou. Stalo se to tobě a stalo se to i jiným. Například i Gordonovi Fee."
„Cože?" vykřikl půlork.
„Viděl jsem Gordona Fee ztuhlého hrůzou. Zcepeněl, zkysnul jako mlíko - tak jako dnes ty."
„Ty mizernej skřete!" zavřeštěla Feleara. „Lžeš! Gordon Fee nikdy nepocítil strach!"
„Je to pravda! Viděl jsem ho!" vykřikl Stín. „Byl bez sebe hrůzou, když hořely domy Biegro-logu." Rozhostilo se ticho.
„Cože?" řekl pak Rónard.
„Byl jsem tam. Útočili jsme na palisádu Biegro-logu, vlna za vlnou, až byly příkopy před palisádou plné rozsekaných těl. Žoldáci Raymonda de Couissy stáli za námi, biči nás hnali do útoků a zabíjeli všechny, kteří chtěli uprchnout. Den a noc jsme útočili a pak se odpor obhájců zlomil. Kmeny palisád byly chyceny do smyček a vyvráceny, brána rozražena. Sruby hořely. Vnikli jsme dovnitř a zabíjeli...
Viděl jsem Gordona Fee, jeho muži ho táhli ven z opevnění, do bezpečí lesů. Tančil jsem v krvi a zpíval válečnou píseň a stále víc jsem se k němu přibližoval. Viděl jsem jeho tvář zkřivenou v křeči i vyvalené oči, jeho víčka nemrkala. Nohy a ruce měl bezvládné jako panák ze slámy. Už jsem ho téměř dostal pod sekeru, ale jeho lidé mu zajišťovali ústup. Ženy s dětmi v náručí se mi vrhaly do cesty a já jsem jim rozbíjel hlavy. Má sekera ztěžklá šedými mozky, visely z ní chomáče dlouhých vlasů...
Tehdy jsem otrávil své srdce - stejně jako Fríghas, Skjold, Duch... Druhý den, když jsem se probral z bojové horečky, jsem sám sebe proklel!
Ze všech gobliních a orčích atamanů jsem po té strašné řeži zůstal naživu jenom já. Myslel jsem, že mě Touraine odmění, že mě pozdvihne výš, zařadí do své gardy... Ani si mě nevšiml! Pominul mě! On si myslí, že je nesmrtelný, že bude žít věčně a my ostatní že jsme jenom vši! Ale mýlí se! Jeho dny už jsou sečteny!"
Odmlčel se a ostatní mlčeli s ním. Svítalo. Ve větvích křičeli ptáci.
„Něco se stalo ptákům," řekl tiše Stín, ale nikdo z ostatních mu nerozuměl. Pak se goblin otočil k půlorkovi: „Jsem rád, že jsem tě nemusel zabít, Fríghasův synu. Vrať se do Hengerone. Neohlížej se! Jdi!"
Půlork vykročil na cestu, vedoucí k Výspě půlorků, ostatní se dívali, jak se ztrácí v mlze.
Když zmizel, otočil se goblin k čarodějovi a k elfce: „Nechtěl jsem o tom mluvit před ním, ale já vím, proč jste sháněli tu věc. Držák na pochodně byl stovky let součástí Citadely - aura toho místa je v něm obsažena. Čaroději - mluvil jsi o vyhledávací magii. Budeš zkoumat, jaké jsou v Citadele tajné dveře a podzemní chodby."
„Ano," přikývl Rónard. „Citadela je starým pterrským palácem a pterrové si potrpěli na tajné chodby. Jsou tam a Touraine o nich nejspíš ani neví."
„Vniknete dovnitř a zabijete ho."
„Ano," přisvědčil Rónard. „Tak to chceme udělat."
„Nenávidím Touraina," řekl goblin. „Nasadil jsem pro něj život. Otrávil jsem pro něj své srdce. A Mág se ani neobtěžoval si toho všimnout...! Přidal bych se k vám. Ale myslím, že Gordon Fee by to nedovolil."
„Ne," souhlasil Rónard. „Nedovolil by to. Asi by tě chtěl zabít."
„Ano. Budete to muset udělat beze mne. Jsem rád, že jsem mohl přispět k Tourainově zkáze."
„Půjdeme," řekl čaroděj. „Měj se, jak chceš, gobline."
„Ještě okamžik," zadržel ho Stín. „Možná bys to měl vědět, čaroději. Člověčí mládě je ukryto v Zahradě sirén. Dovedl jsem je tam koncem zimy."
„Můj syn? Daniel? Proč nemohl zůstat v Barge?"
„Nebyl tam už v bezpečí."
„Ale já, kdybych to byl věděl... postaral bych se o něj!" „Pokud vím, neviděl jsi ho už dva roky. Nezajímal ses o něj."

„To není pravda! Zajímal jsem se, ale... Měli jsme s Gordonem tolik práce... A co Sylva?"
„Sylva šla k Zahradě sirén s námi."
„Ach! Neviděl jsem ji také celé dva roky. Ale už brzo, až s Gordonem dokončíme to, co jsme začali, jí všechno vynahradím. Jí, Danielovi, dceruškám..,“
Goblin jen zavrtěl hlavou.
Rónard a Feleara se otočili, odcházeli.
Průsvitněli v jemné mlze. Jako by se rozpouštěli a měnili v duchy.
„Ty už nikomu nic nevynahradíš, čaroději," řekl Stín prázdnému rozcestí. „Ale já - já se o člověčí mládě postarám."
***

(následuje pokračování Gordonova země: Zahrada sirén)